

UPOZNAJMO BOGA

PETODNEVNI PLAN

MORIS VENDEN

Da li je moguće upoznati Boga? Koliko vremena je za takvo poznanstvo potrebno?

Pisac ove knjige ne naglašava toliko vremenske odrednice koliko značaj mogućnosti da neposredno upoznamo Boga kao svog Prijatelja, i to ne samo sve više saznavajući pojedine istine o Njemu, već stižući ličnu i blisku zajednicu s Njime. U pet jednostavnih koraka sažeo je način na koji je moguće ući u ovu zajednicu, čija je vrednost izjednačena sa "večnim životom". Dobro razumevanje načina na koji ta zajednica deluje može nam omogućiti da upoznamo Boga tako dobro kako to nikada ranije nismo smatrali mogućim.

Naslov originala:

To know God, a 5 day plan

Autor: *Morris Venden*

1. KORAK

Bog je ljubav.

Ali, kako u to mogu biti siguran?

Kako mogu znati kakav je On?

Zašto mi je, uostalom, Bog potreban?

Ja stvarno nisam tako loš...

2. KORAK

Koji su koraci

na putu do Hrista?

Kako mogu znati da li sam spasen?

Kako mogu lično da se upoznam

sa Bogom koga ne mogu

da vidim niti čujem?

3. KORAK

Hoće li se odnos sa Bogom

pokvariti ako dan ili dva

ne budem u vezi s Njime?

Kako dalje mogu da verujem

u Njega ako sve odjednom

krene naopako?

4. KORAK

Poslušnost. Kako?

Zašto?

I šta se događa ako ne uspem?

Šta se javlja prvo:

pobeda ili mir?

Kako da se sačuvam od greha?

5. KORAK

Hrišćanski rast. Od

hrišćanskog novorođenja

do zrelosti. Kako se to zbiva?

Velika podela:

oni koji poznaju Boga

i oni koji Ga ne poznaju.

SADRŽAJ

PRVI KORAK	6
Nestašica ulja.....	6
»Čak vas ni ne poznajem«.....	7
Kako se Bog otkriva?.....	7
Ali cveće vene... ..	8
Ljudska ljubav otkriva Božju ljubav	8
Biblija otkriva Boga	8
Isus otkriva kakav je Bog	9
»Jedan čovek imadaše smokvu...«	9
Vidite ljubav Božju	10
Zašto uopšte treba da poznajem Boga?	10
Dečji izbor	11
Pouka priče!.....	12
Škorpija i žaba	12
Čovekova priroda.....	12
Ali naše srce je zlo i mi ga ne možemo promeniti.....	13
Nemoćni, ali ne i bezvredni	14
Nezainteresovanost za duhovne stvari.....	14
Čovečanstvu je potreban Spasitelj.....	15
Nije stvar u tome šta činite, već koga poznajete	15
Poznavanje Boga je krajnji rezultat	16
DRUGI KORAK	18
Želja za nečim boljim.....	18
Nikad zadovoljni	19
Poznavanje plana spasenja	20
Osvedočenje.....	21
Nemoć.....	22
Predanje.....	22
Bog preuzima inicijativu	23
Obraćanje — novorođenje.....	24
»Kako mogu znati da li sam nanovo rođen?«	24
Sigurnost spasenja	25
Duhovni recept.....	26
Odvoj vreme	27
Odvoj vreme, nasamo	27
Na početku.....	29
...svakoga dana	29
Da tražiš Isusa	30
Proučavanjem Biblije.....	30
...i molitvom	31

Lično proučavanje i molitva	32
Šta ako ne bude delovalo?	33
TREĆI KORAK	34
»Gde si bio prošle noći?«	34
Jeste li impresionirani?	35
Posle novorođenja.....	35
Svedočenje: uzrok i posledica	36
Svedočenje je... ..	36
Tri opipljive pojedinosti.....	37
Razlog da se ne svedoči	37
Drugi problemi u ličnom proučavanju Biblije i molitvi.....	38
Devojčica sa kišobranom	39
Vera je spontana	40
Zašto mnogo toga kreće nagore kad više tražimo Boga?	41
Jov, drugi deo	42
Jovova tajna	43
Traženje Boga zbog pravih razloga	43
Dokazivanje da je Bog u pravu.....	44
ČETVRTI KORAK	45
Kako je Isus postupao sa onima koji su znali da su grešnici?	46
»Dajte mi drugu dvanaestoricu!«	46
Krivi za najteži greh	47
Jesu li učenici bili obraćeni?	47
Neoprostivi greh	48
Nema osude	48
Mir donosi oslobođenje	49
Praštanje, odnos, poslušnost	50
Trajna zajednica.....	51
Razlozi zbog kojih se poslušnost javlja samo verom.....	52
Odmor za umornog grešnika, odmor za umornog sveca	54
Kako poslušati.....	54
PETI KORAK	55
Biti na čokotu	56
Dve vrste loza	56
Šta predstavlja grožđe?	57
»Bez mene ne možete činiti ništa«	58
Kako ostati u njemu.....	58
Potrebno je vreme	59
Isus je naš primer	60
Dolazak berbe.....	60
Drugi dolazak: dobra ili loša vest?	61
Poznavati Boga = večni život.....	62
Šta znači mlak?	63

Znak Hristovog dolaska.....	64
Rezultati saveta	65
Velika podela.....	66

*Bog je ljubav.
Ali, kako u to mogu biti siguran?
Kako mogu znati kakav je On?*

*Zašto mi je, uostalom,
Bog potreban?
Ja stvarno nisam tako loš...*

PRVI KORAK

Niko nije bio suviše iznenađen što svadbena svečanost nije počela na vreme. Postoji nešto što venčanjima i svadbama daje pravo da mogu da počnu kasnije. Možda zbog toga što mnogo ljudi treba za njih da se pripremi.

Ovom prilikom nevestine pratilje već su se sakupile na određenom mestu. Uzbuđeno su proveravale da li je sve spremno i stalno pogledale na sat zapitkujući: »Je li mladoženja stigao?«

»Nije. Ali, doći će!«

»Pitam se šta ga je zadržalo?«

»To se ne može pretpostaviti, ali sigurno znam da će doći.«

Međutim, on nije dolazio, nije se pojavljivao; one su i dalje čekale.

Haljine svake pratilje bile su besprekorno doterane. Svaki detalj bio je na svom mestu. Kosa začešljana i uredna. Nosile su svoje svetle žiške i svakog trena očekivale da se pridruže svadbenoj povorci. Željno su čekale da mladoženja stigne i da svadbena svečanost otpočne. Ali, on još uvek nije dolazio.

Kako su prolazili minuti, a zatim i sati, devojke su postajale nespokojne, a zatim i umorne. Jedna za drugom pažljivo su odlagale svoje žiške u stranu i tražile neko udobno mesto gde će se sedeti dok budu čekale. Veče je bilo tiho, a dan ispunjen velikim poslovima. Konačno je svih deset nevestinih pratilja zaspalo. A to nije ni bilo čudno — bila je skoro ponoć: mladoženja se još nije pojavio.

U ponoć začuo se uzvik: »Evo ga, dolazi!«

Odmah su sve devojke ustale. Užurbale su se zbog poslednjih priprema. Sa strahom u očima zapazile su da im žišci gore vrlo slabo. Ulja je skoro nestalo, a plamen samo što se nije ugasio. Njih pet požurile su da ponovo napune svoje žiške, ali drugih pet nisu imale rezervnog ulja. One se nisu pripremile za tako dugo čekanje. Pa iako su pazile, njihove svetiljke su se trepereći ugasile.

»Imaš li za mene rezervnog ulja?« pitanje se ponavljalo, ali niko nije imao rezerve. Mladoženja se pojavio, došlo je vreme da svadbena svečanost počne, i pet pratilja, koje su imale ulja, pridružile su se povorci. A drugih pet, čiji su se žišci ugasili, požurile su da negde kupe ili pozajme ulja koje im je nedostajalo.

Nestašica ulja

Ponoć je već prošla i mada su devojke pretražile čitav grad, nisu nigde mogle da nađu ulja. Na kraju su se vratile do mesta svečanosti.

»Propustile smo svečanu povorku i obred«, rekle su. »Ali, možda bar možemo biti na

slavlju.«

Kad su stigle, vrata su već bila zatvorena. Mogle su da čuju tonove muzike i radosti. Zakucale su, i zatim ponovo kucale. Na kraju, sam mladoženja je otvorio vrata.

»Pusti nas da uđemo«, molile su ga plačnim glasom. »Mi treba da budemo na svadbi!«

Mladoženja je pažljivo posmatrao devojke pred sobom. Više su ličile na neke skitnice nego na mladine pratilje. Haljine su im bile pocepane i prljave. Nije ih prepoznao. Odmahnuo je u neverici glavom i rekao: »Čak vas ni ne poznajem!« Zatvorio je vrata. One nisu imale pristupa na svadbenu svečanost.

»Čak vas ni ne poznajem«

Isus je prvi ispričao ovo upoređenje o svadbenoj svečanosti. Možete ga pročitati u svojoj Bibliji, u 25 poglavlju Jevanđelja po Mateju. Želeo je da uveri svoje slušaocce koliko je važno da lično poznaju Boga. Upravo zbog toga što nije poznao pet devojaka, mladoženja im nije dozvolio da uđu u dvoranu u kojoj se održavala gozba.

Ista istina se objašnjava i u Mateju 7,21-23. Isus je ispričao događaj o ljudima koji su došli u poslednji dan tvrdeći da su Njegovi sledbenici. Međutim, morali su da budu isterani. Naveden je i razlog: »Nikad vas nisam znao.«

Poznavanje Boga je suština hrišćanstva, religije i večnog života. Biblija kaže: »A ovo je život večni da poznaju tebe jedinoga istinitoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.« (Jovan 17,3)

U svetu postoje protivrečne zamisli o tome kakav je Bog. Jedni kažu da je osvetoljubiv, ljut i samovoljan. Drugi Ga predstavljaju kao blagog Deda Mraza čiji je prvenstveni cilj da ispunjava želje svom narodu. Neki opet drže da je veoma popustljiv i ne želi da povredi ničija osećanja.

U Svetom pismu nam je otkriveno da je Bog ljubav. Ali nam je isto tako progovoreno i o Njegovoj ljutnji, gnevu i kaznama. Osiguravajuća društva svrstavaju prirodne nepogode u »dejstvo Više sile«. Ljudi koji pate često postavljaju pitanje: »Zašto je Bog ovo poslao na mene?« Propovednici govore o Božjoj ljubavi, milosti i strpljenju, s jedne strane, i o Njegovim žestokim sudovima, s druge. A oni koji slušaju se iščuđavaju.

Cilj ove knjige je da vam pomogne da sami za sebe otkrijete kakav je u stvari Bog. Napisana je da vam pokaže kako možete da upoznate Onoga sa kojim poznanstvo znači posedovanje večnog života. Lična zajednica sa Bogom je Božji cilj za svakoga od nas. On čezne da postane naš prijatelj. Danas nam kaže: »Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost.« (Jeremija 31,3) On čeka da odgovorimo na Njegovu ljubav i da stupimo u zajednicu sa Njim.

Međutim, da bismo to učinili, moramo sami za sebe da saznamo kakav je u stvari Bog.

Kako se Bog otkriva?

Jedan od načina za upoznavanje Boga jeste istraživanje Božjih otkrivenja u prirodi. David je govorio o tome u Psalmu 19,1: »Nebesa kazuju slavu Božju, i dela ruku njegovih glasi svod nebeski.« Psalm 77,19 kaže: »Po moru bejaše put tvoj, i staze tvoje po velikoj vodi.« U Psalmu 104,24 čitamo: »Kako je mnogo dela tvojih, Gospode! Sve si premudro stvorio; puna je zemlja blaga tvogega.«

Boga možemo videti u prirodi. On je delimično naslikan rumenilom zalazećeg Sunca po letnjem nebu i lakim letom laste. Njega se sećamo dok posmatramo planine sa čijih vrhova belasa sneg, travnate padine posute cvećem ili neočekivane cvetove pustinje. Iz prirode možemo da naučimo ponešto o Božjoj ljubavi.

Otkrivenje Boga u prirodi je važno. Bog je čak odvojio jedan dan u sedmici da nas podseća na svoju stvaralačku silu. Možete čitati o tome u 2. Mojsijevoj knjizi u 20. poglavlju. Zapovest je data da podseća na sedmi dan, a zatim je u 11. stihu dat razlog za zapovest: »Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i što je god u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.«

Prizori iz prirode nas ne podsećaju samo na Božju ljubav i brigu za sva Njegova stvorenja, već i na činjenicu da je On Stvoritelj. Mi smo samo stvorenja. Sedmi dan bio je dat kao uspomena na stvaranje. Uspomena nije bila uvedena posle pada čoveka u greh. Ona je bila potrebna da nas podseća na prirodu čoveka — ne samo na grešnu prirodu čoveka, već na zavisnu prirodu čoveka kao stvorenja. Zbog toga naročiti dan službe Bogu nije ograničen na neko određeno vreme ili narod. Božji odnos prema Njegovim stvorenjima i Njegova stalna briga za njih govore o Njegovoj ljubavi.

Ali cveće vene...

Priroda, međutim, ima i svoju tamniju stranu. Cveće vene. Dražesno pegavo lane ubijaju i rastržu vukovi. Duboki zimski sneg znači lagano umiranje od gladi za mnoge divlje životinje. Gde je onda Božja ljubav? Čak i u najlepšim i najmirnijim prizorima, ako ih pažljivije posmatramo, možemo videti znake smrti i raspadanja. Uprkos dokazima koji još uvek postoje, i koji nas podsećaju na velikog Boga Stvoritelja, postoje na sve strane i dokazi o posledicama greha. Priroda može i zaista nam predstavljati Boga — ali samo nepotpuno i nesavršeno!

Ljudska ljubav otkriva Božju ljubav

Bog se otkriva posredstvom veza ljudske ljubavi. Možemo videti Njegovu sliku u liku majke koja u svom naručju grli svoje zaspalo čedo. Njegovo staranje možemo prepoznati kod oca koji svog malog sina nosi na ramenima. Možemo Ga videti u liku učitelja ili dušebrižnika koji odvajaju naročito vreme da saslušaju druge. Božja neprestana čežnja za nama pokazuje se slikom majke koja plače prilikom izvršenja smrtne kazne nad okorelim kriminalcem — koji je pored svega i njen sin. Božja ljubav ogleda se u druženju i brizi bliskih prijatelja i svih onih koji se vole.

Biblija govori o ovom otkrivenju Božje ljubavi. »Kako otac žali sinove, tako Gospod žali one koji ga se boje.« (Psalam 103,13) »Može li žena zaboraviti porod svoj da se ne smiluje na čedo utrobe svoje?« (Isaija 49,15) »Od ove ljubavi niko veće nema, da ko dušu svoju položi za prijatelje svoje.« (Jovan 15,13)

Međutim, šta možemo reći o deci koju tuku, zanemarenim mališanima, porušenim domovima, raskinutim prijateljstvima i slomljenim srcima? Kako Božja ljubav može da se otkrije kroz njih? Čak nas i Pismo podseća na granice ljudske ljubavi u poređenju sa Božanskom ljubavlju. U Isaija 49,15. nastavlja se odgovor na pitanje »Može li žena zaboraviti porod svoj?« i kaže: »Da, može ga zaboraviti.« Ljudska ljubav može da predstavlja Božju ljubav — ali samo nesavršeno.

Biblija otkriva Boga

Bog se otkriva u svojoj Reči, Bibliji. Kaže nam se da je On spor na gnev i obilan milosrđem. (Jona 4,2) Kaže nam se da mu je mila milost. (Mihej 7,18) Kaže nam se da je Bog ljubav. (1. Jovanova 4,8) Ali, da li ste ikad čitali Bibliju i našli se u nedoumici? Da li ste se ikad čudili Bogu Staroga Zaveta? Da li ste ikad razbijali glavu razmišljanjem o sudovima, gromovima i pretnjama

koje je Bog upućivao Izrailjcima?

Čak i u Bibliji je moguće, zbog našeg ograničenog razumevanja, naići na potpuno neshvatanje Boga, Njegovog karaktera i poimanja kakav je On u suštini. Kako je lako steći pogrešnu predstavu o Bogu ako samo površno posmatramo!

Isus otkriva kakav je Bog

Čak su i Isusovi učenici imali pogrešne predstave o Bogu. Pa ipak, želeli su da Ga upoznaju. Možete da čitate o tome u Jevanđelju po Jovanu 14. Filip je upitao: »Zašto nam ne pokažeš Oca? Želeli bismo da Ga vidimo!«

Jedan student mi je jednom kazao: »Isus mi se sviđa, ali Bog ne.«

»Zašto?«

»Zato što je Isus dobar, a Bog je strog i pun gneva.«

Da li je ovo prava slika? Je li Isus onaj koji voli, a Bog onaj koji je strog, oštar i ne prašta?

Kako je Isus odgovorio na Filipovu molbu da vidi Boga? Rekao je: »Sve ovo vreme sam sa vama i ti me još ne poznaješ? Ako si video mene, video si Oca. Ja sam u Ocu i On je u meni. Reči i dela koja ja činim reči su i dela mog Oca, jer On živi u meni.«

Isusov zadatak bio je da dođe na svet koji je imao potpuno pogrešnu predstavu o Bogu i pokaže ljudima kakav je u stvari Otac, kakav je oduvek bio i kakav će uvek biti. Najbolji način za upoznavanje Boga jeste upoznavanje Isusa. Isusov život i smrt pružaju nam najjasniju sliku koju možemo pronaći o tome kakav je Bog. On je rekao: »Kad biste mene znali, znali biste i Oca mojega«. (vidi: Jovan 14,7)

»Jedan čovek imađase smokvu...«

U Luka 13. Isus je ispričao priču da bi objasnio Božji karakter i Njegovu ljubav. Priča počinje 6. stihom: »Kaza im pak ovu priču: jedan čovek imađase smokvu usađenu u svome vinogradu, i dođe da traži roda na njoj, i ne nađe. Onda reče vinogradaru: evo treća godina kako dolazim i tražim roda na ovoj smokvi, i ne nalazim; poseci je dakle, zašto zemlji da smeta? A on odgovarajući reče mu: gospodar! ostavi je i za ovu godinu dok okopam oko nje i obaspem gnojem; pa da ako rodi; ako li ne, poseći ćeš je na godinu.«

Ko učestvuje u ovom razgovoru? Na prvi pogled može se lako zaključiti da Bog, kao vlasnik vinograda, razgovara sa Isusom, vinogradarom. I da Bog kaže: »Poseci je.« Kao da Isus dolazi da spase i čini sve sa svoje strane da umiri Boga, da umoli Boga da ima bar malo milosti. Uopšte nije tako. Pogledajte ponovo priču. Ako »Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom«, (2. Korinćanima 5,19) i Bog Otac je jednako zainteresovan za naše spasenje. Tako je ono što sagledavamo u ovoj priči prikaz dve osobine i Oca i Sina, a isto tako i Svetoga Duha.

Vidimo dve strane Božjeg karaktera — Njegovu pravdu i Njegovu milost. Ne preklinje Isus Boga da se stiša. Bog, u tri Ličnosti nebeske Porodice, traži sklad između pravde i milosti. Pravda je neizbežni deo Božjeg karaktera — i možemo biti zahvalni za to, zar ne? Milost je isto tako izričiti deo Njegovog karaktera. I za nju možemo biti zahvalni.

Isus je jasno rekao, dok je bio na Zemlji, da je došao »ne da pogubi duše čovečije nego da sačuva.« (Luka 9,56) A u Jovan 3,16.17. čitamo: »Jer Bogu tako omile svet da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni. Jer Bog ne posla sina svojega na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza nj.« Na neki način u Božjem srcu Njegova milost jednaka je Njegovoj pravdi, jer vidimo krst kako se uzdiže na usamljenom

brdašcu. Iako Božja milost ni na koji način ne uklanja Njegovu pravdu, zahvaljujući krstu mi vidimo kako i pravda i milost imaju udela u divnom planu spasenja. I iz godine u godinu, iz stoleća u stoleće, neprestano slušamo reči: »Ostavite nepokajane grešnike! Ostavite ih još ove godine! Ostavite ih da još malo radim sa njima, da još jednom uložim sav svoj napor da ih pridobijem!« I Bog pokušava uvek iznova da nas osvoji svojom ljubavlju.

Vidite ljubav Božju

Jovan, ljubljani učenik, ostao je na kraju skoro potpuno bez reči pokušavajući da opiše veliku Božju ljubav. Sve što je mogao da učini bilo je da nas pozove da je sami posmatramo: »Vidite kakvu nam je ljubav dao otac.« (1. Jovanova 3,1)

Kako možemo gledati Božju ljubav? Posmatrajući Hrista. Božju ljubav možemo videti kad se upoznamo sa Isusom, kad proučavamo Isusov život i razmišljamo o Isusovim učenjima. Zato što je Isus Bog, Jovan 1,1.2. kaže: »Pre nego što je išta postojalo, postojao je Hristos sa Bogom. On oduvek živi i sam je Bog.«

Jednom dok sam držao predavanje u razredu, razgovarali smo o Božjoj ljubavi. Jedan student je podigao ruku i upitao: »Ako je Bog toliko voleo svet, zašto On sam nije došao da umre? Zašto je poslao svog Sina?«

Jedan drugi student, koji je očigledno već bio otac, odgovorio je: »Ako imaš sina koga voliš, mnogo je lakše da sam patiš nego da gledaš kako tvoj sin pati.«

Zahvalan sam danas za Boga koji nas je toliko ljubio da je poslao svoj najveći dar u svom Sinu da otkrije Njegov pravi karakter. Zahvaljujem za Isusa koji je bio voljan da dođe i daruje svoj život u otkup za mnoge. Radosna je vest da srce Boga Oca kuca istom ljubavlju prema nama koju je Njegov Sin, Isus, otkrio u svom životu ovde na Zemlji. Možemo danas da se radujemo za otkrivenje Božje ljubavi koje je dato u prirodi, u ljudskoj ljubavi i u Božjoj reči. I možemo takođe da iskoristimo izvanrednu priliku da upoznamo Boga proučavajući Isusov život i učenje, u kojima se Božja ljubav može najjasnije shvatiti.

Zašto uopšte treba da poznajem Boga?

Niko od nas neće odvojiti vreme, niti uložiti napor da se upozna i sprijatelji sa Bogom, ukoliko ne shvati da mu je to potrebno. Sam je Isus to kazao u Matej 9,12.13: »Ne trebaju zdravi lekara nego bolesni... Ja nisam došao da zovem pravednike no grešnike na pokajanje.« Niko neće stvarno biti zahvalan Isusu što kuca na vratima njegovog srca, niti će otvoriti vrata puštajući Ga unutra, ako najpre ne shvati svoju veliku potrebu za prijateljstvom i zajednicom s Njime. Niko se neće upoznati lično sa Bogom ukoliko najpre ne shvati svoju potrebu za tom zajednicom.

Zašto nam je uopšte Bog potreban? To je, značajno pitanje. Mogli bismo pristupiti odgovaranju na to pitanje sa svetovne tačke gledišta, na osnovu logike i razuma, dok počinjemo da naziremo odgovor.

Pre nekoliko godina pohađao sam u toku leta državni koledž u San Francisku. 95% studenata sa kojima sam se tamo družio verovalo je da je ovaj život ovde i sada sve što imamo. Izgleda da je pametno verovati da sav svoj život živimo na ovoj planeti, da proživimo sedamdesetak godina i umiremo, i onda smo mrtvi veoma dugo — ili zauvek.

Iskreno rečeno nisam bio suviše impresioniran njihovim izborom! Stvar nije u tome što treba izabrati između večnog života na nebu i večnog života na nekom mestu stalne zabave. Bio bi to u stvari izbor između večnog života na nebu i nemanja bilo kakvog života! To na osnovu »logike i

razuma«, takozvano prosvučeno verovanje, ne bi imalo mnogo šta da mi ponudi. Razmotrimo ga još podrobnije.

Pretpostavimo da niste hrišćanin i da, kao hrišćanin, dođem k vama i priznam pedeset procenata mogućnosti da ste u pravu; nema ničega posle života ovde i sada, jer kad umrete to je bilo sve. Ali, odmah i vi morate meni priznati pedeset posto mogućnosti da sam ja u pravu; da je nebo stvarno mesto i da je Bog stvarno biće. Zar to ne bi bila pravična nagodba? Uostalom, uprkos tome što ja ne mogu da dokažem da postoji Bog ili nebo u laboratorijskoj epruveti, ni vi ne možete da dokažete da On ne postoji, zar ne? Moraćemo da se složimo da nijedan od nas ne može da dokaže svoj stav.

Tako smo na samom početku ravnopravni i rukovaćemo se u znak dogovora. Ja ću vama dati pedeset procenata mogućnosti da ste u pravu, ako i vi meni date isti procenat mogućnosti da sam ja u pravu.

Recimo da ćemo na Zemlji proživeti svojih sedamdeset godina. A kad dođemo do kraja, otkrivamo recimo da ste vi bili u pravu — nema nikakve večnosti. I vi i ja smo umrli i sahranjeni smo u istoj zemlji. Ja na ovaj način nisam izgubio ništa.

Međutim, pretpostavimo da pri kraju svojih sedamdesetak godina, jednoga dana pogledamo prema nebu i ugledamo na istoku mali oblak. On postaje sve veći i ubrzo se celo nebo ispunjava nebeskim bićima. Ispostavlja se da **postoji** život posle ovog života. Bog je stvaran, anđeli su stvarni i nebo je stvarno. Isus ponovo dolazi. Šta ćete tada činiti ako ste to stalno odbacivali? Vi ćete izgubiti sve, jer šta je život na Zemlji u poređenju sa večnošću?

Dečji izbor

Bio sam jednom pozvan da se obratim odeljenju dece koja su polazila u prvi razred. To je bila velika čast. Sva deca su ušla u školu marširajući i noseći ogrtače koje su im majke kod kuće sašile, sa kartonskim kapama i kićankama; a trebalo je da pokušam da im kažem nešto prikladno!

Shvatio sam da moram da ih uključim u svoj govor, jer inače neću moći da zadržim njihovu pažnju, pa sam pred njih postavio problem: »Recimo da u svojoj levoj ruci držim novčanice u iznosu od milion dolara koje ćete moći da potrošite tek kada napunite 21 godinu. A u svojoj desnoj ruci držim jedan dolar koji možete dobiti odmah. Šta biste izabrali?«

Mogao sam da vidim kako kroz njihove misli prolaze slike slatkiša, sladoleda i žvakaćih guma. Zato sam pokušao da utičem na njih, na osnovu njihovog širokog obrazovanja i činjenice da su sada pošli u školu, da pažljivo razmotre ovaj složeni problem. Bojao sam se za šta se mogu odlučiti, pa sam trenutak njihove odluke odlagao što sam duže mogao. Kad sam konačno zatražio da mi kažu šta su odlučili, svi su izabrali isto: dolar! A ja sam po njihovim zadovoljnim licima mogao da pogodim koliko su bili sigurni da ću biti oduševljen njihovim pažljivim razmišljanjem!

Da li se taj problem završava sa zabavištem? Ne, ceo svet može da se upeca na isto. Nas nazivaju novom generacijom. I sve dok ne shvatimo potrebu za nećim van onoga što vidimo ovde i sada i dalje ćemo praviti isti izbor kao ovi đaci-prvaci.

Jednoga dana moj otac je došao k meni i rekao: »Sine, imam jedan predlog koji želim da ti iznesem. Želim da ti poklonim milion dolara.«

Odmah sam se nasmejao! Znao sam dosta dobro stanje računa koji je imao u banci!

Međutim, bio je i dalje uporan. »Zamislimo da sam milioner i da ću ti dati milion dolara. Da li si zainteresovan?«

»Naravno!«

Nastavio je: »Postoje dva uslova. Pre svega, moraš da pristaneš da potrošiš čitav milion za jednu godinu.«

Pa dobro, više bih voleo da mi to zadovoljstvo traje duže, ali bolje milion potrošen u jednoj godini nego da ga uopšte nema.

»Drugi uslov je da na kraju godine završiš svoj život u gasnoj komori.« A ja sam kazao: »Molim?«

On je rekao: »Na kraju godine moraš umreti. Nema drugog izlaza. Nećeš moći da upotrebiš novac da pobegneš na neko tropsko ostrvo. Sasvim je sigurno da ćeš umreti na kraju godine. Da li te još uvek zanima moja ponuda?«

Rekao sam: »Ne dolazi u obzir!« »Zašto ne?«

»Zato što bih proveo godinu dana razmišljajući o gasnoj komori. A to bi bilo dovoljno da mi pokvari svako zadovoljstvo cele te godine.«

Isprobao sam ovakvo rezonovanje na mnogima od tada i odgovor je obično isti. Nije baš dobar posao uložiti jednu godinu, pa čak i fantastičnu godinu, za čitav život.

Pouka priče!

Tada je moj otac nastupio sa moralnom poukom koju biste mogli očekivati da će propovednik izneti svom propovedničkom detetu! »Sada zamisli da sam ja đavo i da ti nudim nešto slično. Kažem ti: 'Evo, imaš sedamdeset godina, pa radi šta ti je god drago! Nema pravila, nema propisa. Možeš da radiš šta god hoćeš, da ideš kuda god hoćeš. Nema zabrana, morala, ograničenja. Zabavljaj se! Proživi srećno! Ali na kraju tih sedamdeset godina moraćeš da završiš sa mnom u ognjenom jezeru'.«

I moj tata je rekao: »Jesi li zainteresovan?«

Hiljade ljudi prihvatale su ovu ponudu smatrajući da čine veoma mudar izbor.

Većina od nas spremna je da prihvati zaključak da bi bilo glupo odlučiti se za jednu godinu kad vam na raspolaganju stoji sedamdeset. Ali šta da onda kažemo o odluci za jednu godinu ako biste mogli da imate večnost? Ludo je, čak i na osnovu logike i zdravog razuma, odbaciti Božju ponudu za večni život. Međutim, hiljade su je odbacile i odbaciće je. Hiljade će se odlučiti za prolazna zadovoljstva i izgubiti večnost.

Škorpija i žaba

Jedna škorpija želela je da pređe reku. Pošto nije znala da pliva, zamolila je žabu da je prenese na drugu obalu.

Žaba je odbila. »Znam šta ćeš ti da uradiš,« kazala je žaba. »Ubošćeš me i ja ću potonuti na dno i udaviti se.«

»Ne bih to nikad uradila,« tvrdila je škorpija. »Kad bih to uradila, udavila bih se isto kao i ti.«

Tako je uspela da ubedi žabu, pa su krenule. I stvarno, na pola puta preko reke, škorpija je ubola žabu.

Dok su tonule ka dnu, žaba je tužno upitala: »Zašto si to učinila? Sada ćemo obe uginuti.«

A škorpija je rekla: »Oprosti, ali nisam mogla da odolim. To mi je u prirodi.«

Čovekova priroda

Zbog svoje prirode ljudi i dalje nerazumno biraju odbijajući večnost zbog onoga što mogu imati ovde i sada. Čak i mnogi pametni i dobri ljudi završavaju odbijanjem Božje ponude za život

i odlučuju se za život na Zemlji kao za sve što imaju. Mi smo potpuni robovi svoje prirode isto kao i škorpija iz priče.

Pošto smo rođeni u ovom svetu greha, rođeni smo grešni po prirodi. I, ukoliko se ne umeša čudotvorna Božja sila, nikakva moć logike i razuma nam neće pomoći da prihvatimo Božju ponudu večnog života.

Znamo da je smrt još od Adama došla na čitavo čovečanstvo. »Zato kao što kroz jednog čoveka dođe na svet greh, i kroz greh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagrešiš.« (Rimljanima 5,12) Smrt je plata za greh. (6,23) Međutim, bebe umiru pre nego što im se pružila prilika da »sagreše«. Tako znamo da su svi od Adama pa do danas bili grešni, bez obzira da li su ikada sagrešili ili ne. Mogli bismo da navedemo brojne tekstove iz Pisma koji govore o ovome, ali, da li je to uopšte potrebno? Smrt govori sama za sebe.

Postoji još jači biblijski dokaz da smo rođeni grešni. To je činjenica da niko ne može videti carstvo Božje ukoliko se nanovo ne rodi. (Jovan 3,3) Ako je to tačno, tada mora da nešto nije u redu sa našim prvim rođenjem. Pa, šta to nije u redu sa našim prvim rođenjem? Ovde možemo da se vratimo na Avgustina, utemeljivača klasične doktrine o pra-grehu. Bilo je dosta polemike o Avgustinovoj doktrini. On je u osnovi učio da se mi rađamo kao grešnici i da smo odgovorni za greh od rođenja. Što znači da bi njegova doktrina trebalo da dobije etiketu doktrine o pra-krivici.

Možda ćete imati problema sa Avgustinovom doktrinom o pra-krivici, ali postoji opravdana biblijska doktrina o pra-grehu. Ona se nalazi u istorijskoj Augsburškoj formulaciji vere (1555. g) koja kaže da se rađamo odvojeni od Boga. Tu je prava suština. Ali, kaže se dalje, iako se rađamo odvojeni od Boga, nismo za to **odgovorni**. Prema tome, nije potrebno vršiti neki obred nad novorođenčetom ili za novorođenče da bi bilo spaseno, jer se ono ne smatra odgovornim za svoje rođenje na ovom svetu greha. Niko se ne smatra odgovornim za svoje rođenje na ovom svetu greha dok mu se ne pruži prilika da svojim razumom shvati problem, dok ne uvidi svoje stanje i ne shvati šta može da učini da bi se ono promenilo. Od tog trenutka počinje njegova odgovornost.

To je biblijski pojam o pra-grehu i ja sam Bogu zahvalan za njega. Deveto i petnaesto poglavlje Jovanovog Jevanđelja govore o tome, Jakov 5. govori o tome i Rimljanima (prvih nekoliko poglavlja) govore o tome. Bog nas nikada nije smatrao odgovornima zbog toga što smo se rodili na svetu greha. I to je radosna vest!

Ali naše srce je zlo i mi ga ne možemo promeniti

Kad govorimo o pra-grehu, ne želimo da kažemo da greh prelazi sa jednog na drugo ljudsko biće posredstvom gena i hromozoma. Nema dovoljno dokaza da bismo u to poverovali. Ne, ljudi se rađaju odvojeni od Boga. Praktična posledica toga jeste da se čovek rađa sebičan, a ta sebičnost je koren svih greha koji će potom uslediti. (Rimljanima 8,7) Mi se rađamo kao beznađežno sebični. I mada mnogi ljudi ne mogu da zamisle kako može biti da je novorođenče grešno, malo je onih koji dobro ne shvataju da je novorođenče sebično!

Tako dolazimo do dvoslojne definicije greha — greh, imenica u jednini i gresi, množina. Greh, jednina, predstavlja bilo koji život odvojenosti od Boga. A gresi, množina, su rđava dela koja neko čini zbog života svoje odvojenosti od Boga.

Greh, jednina, znači življenje života u odvojenosti od Boga i uopšte nije važno koliko taj život može biti dobar. Ima mnogo ljudi koji žive dobrim, moralnim životom odvojeni od Boga. Ali, oni žive u grehu. Bez obzira da li ikada čine nešto rđavo, oni žive u grehu. Njihov dobar život je greh.

Možete li sa tim da se složite? Rimljanima 14,23 to objašnjava ovako: »Šta god nije po veri greh je.« I šta god činim, a što nije učinjeno putem odnosa vere sa Isusom Hristom, jeste greh — čak i košenje udovičinog travnjaka. Jer ako sam sebičan zato što živim životom odvojenosti od Boga, tada mogu pokositi udovičin travnjak samo iz sebičnih razloga. Moguće je činiti niz dobrih dela zbog loših razloga.

Koje su to sebične pobude koje mogu da me podstaknu da pokosim udovičin travnjak? Pa, možda uskoro idem na odmor, pa se nadam da će mi ona hraniti psa dok sam na putu. Možda se nadam da će me videti susedi dok kosim udovičin travnjak, pa ću tako među njima steći dobar ugled. Ili sam možda počinio neki strašan greh, pa pokušavam da se za njega iskupim. Ili sam možda čuo da je već jednom nogom u grobu, pa se nadam da će me se setiti u svom testamentu. Razlozi za košenje udovičinog travnjaka mogu biti raznoliki; možda neke od njih čak ne bih mogao ni da prepoznam. Ali, stvar je u tome da bilo ko, ko živi životom odvojenosti od Isusa, može da čini koja mu god drago dobra dela iz loših, sebičnih razloga.

Grešno stanje ljudi je uzrok koji proizvodi grešna dela, bez obzira da li se ta dela smatraju dobrim ili lošim. Čovek greši zato što jeste grešan. On nije grešan zbog toga što greši. Zapazimo ponovo da je ključna pojedinost kod greha odvojenost od Boga. Ne morate grešiti da biste bili grešni; sve što je potrebno da se dogodi jeste da budete rođeni.

Ako pokušamo da sve ovo izrazimo u obliku jednačine, mogli bismo da kažemo da Čovečanstvo = Greh, a Pravednost = Isus. Isus je jedini koji na ovom svetu nije rođen grešan, koji nije rođen odvojen od Boga. Isus je jedini koji je ikada rođen pravedan. Iz ovog prikaza je jasno da je jedina mogućnost za pravednost, što se čoveka tiče, da bude Čovečanstvo + Isus = Pravednost. Čovečanstvo bez Isusa još uvek je grešno. Ključna razlika između greha i pravednosti jeste u činjenici da li je ili nije Isus u životu.

Razgovarali smo o tome u učionici jednoga dana, kad je jedan student u poslednjem redu izvadio svoj džepni računar i kazao: »Samo trenutak! Vi kažete da je Isus = Pravednost. Zatim kažete da je Čovečanstvo + Isus = Pravednost. Ako je to tačno, onda je Čovečanstvo = Nula!«

I zatim je napravio zabrinuti izraz lica, kao da sam upravo učinio nepravdu ljudskom rodu! Šta mislimo kad kažemo da je Čovečanstvo = Nula?

Nemoćni, ali ne i bezvredni

Čovečanstvo je jednako nuli što se tiče pravednosti. Šta kaže Biblija? »Sva naša pravda (je) kao nečista haljina.« (Isaija 64,6) Ali, to ne znači da čovečanstvo ne vredi ništa u pogledu svoje vrednosti. Postoji ogromna razlika između nemoći da se čini pravda i bezvrednosti. Naša vrednost je dokazana time što je Isus došao na ovaj mali svet, malu mrlju u svemiru, da spase čovečanstvo od greha. To nam govori o ogromnoj vrednosti ljudske duše.

Čuo sam da je jednom neko rekao: kad bismo mogli da uzmemo ogromnu vagu i stavimo na jednu njenu stranu čitav naš svet, sa težinom od 6 sekstilion tona, i jedno ljudsko biće, malu bebicu, na drugu, ljudsko biće bi prevagnulo. To je dobra slika kako Nebo posmatra čoveka i kolika je vrednost ljudske duše. Zato ne treba da idemo oborene glave; možemo stajati uspravno, zbog vrednosti koju smo dobili od Isusa Hrista. Ali, mi smo još uvek nemoćni da činimo pravdu. Da li uviđate razliku između nemoći i bezvrednosti?

Nezainteresovanost za duhovne stvari

Ne samo što smo nemoćni da činimo pravdu odvojeni od Hrista, već imamo još veći problem

koji se javlja zbog toga što smo rođeni odvojeni od Boga. To jest, nismo zainteresovani za duhovne stvari. Ne nalazimo nikakvu radost u zajednici sa Bogom. Ona nam je, u stvari, mrska. Jedan od najvećih dokaza da neko nije nanovo rođen — da još uvek živi odvojen od Boga — jeste nedostatak zanimanja za duhovne stvari.

Imao sam prijatelja koji je jednom propovedao o čoveku za koga se moglo zaključiti da je greškom dospelo na nebo. Neko je stigao malo kasnije i nije čuo čitavu propoved. Ovaj je posle toga širio glasine kako je propovednik kazao da je moguće da ljudi greškom dospeju na nebo. No, nije to bila suština propovedi. On je pokušao da prikaže kako bi izgledalo kada bi se grešnik, koji nije nanovo rođen, koji ne nalazi radost u svetosti, niti u zajednici sa Bogom, koji ne nalazi radost u nesebičnoj službi za druge, našao na nebu. Kako bi se jadno taj čovek tamo osećao! Da li ste ikada razmišljali da je dokaz Božje ljubavi i to što neće dopustiti da se oni koji odbijaju spasenje nađu na nebu? To bi za njih bilo mesto mučenja. Samo kada se neko nanovo rodi nalazi radost u duhovnim stvarima.

Čovečanstvu je potreban Spasitelj

Ako je suština greha življenje životom odvojenosti od Boga, na šta bi onda prvenstveno trebalo da se usredsredimo? Da li bi trebalo da svoj napor i pažnju usmerimo na dobro ili zlo koje činimo, ili bi trebalo da ih usmerimo ka odnosu jedinstva i prijateljstva sa Spasiteljem, Gospodom Isusom Hristom?

Ako se svi na svetu, osim Isusa, rađaju grešni (Rimljanima 3,23), svima na ovom svetu potreban je Spasitelj da bi bili spaseni. (Dela 4,12) Isus, naš Spasitelj, obezbedio je spasenje na krstu kojim je slomljena sila greha. Kad grešnik prihvata to veliko spasenje, on se nanovo rađa, i tom prilikom se zbiva najveća zamena koja je ikad postojala.

Pretpostavimo da postoji mogućnost da zamenite svoju hemijsku olovku za nov automobil. Ako bi postojao neko ko ima automobil i želeo bi da se menja sa mnom, onda bi morao biti ili glup ili bi me stvarno mnogo voleo kad bi na to pristao. Jedno od to dvoje. To bi bila slavna zamena, zar ne?

Biblija govori o najvećoj zameni koja se ikad zbila u 2. Korinćanima 5,21: »Jer onoga (tj. Isusa) koji ne znadijaše greha nas radi (Bog) učini grehom, da mi budemo pravda Božja u njemu.«

Da li biste želeli da Isus, raširenih ruku i s prijateljskim osmehom, dođe k vama danas i ponudi vam da zameni svu svoju pravednost za sve vaše grehe? Istina je da je to upravo ono što nam On nudi. Pa ipak, u toj najvećoj zameni koja se ikad na svetu zbila, na prvi pogled izgleda da će neko na kraju izgubiti. To je otprilike kao zamena automobila za hemijsku olovku; osim što tu nema uopšte čak ni hemijske olovke! Sve što imamo da zamenimo za Njegovu pravednost su prljave haljine, kako Isaija naziva svu našu pravednost. (Isaija 64,6) Možemo zaključiti samo jedno — ili je Onaj koji nam nudi ovu zamenu veoma nerazborit ili stvarno mora da nas mnogo voli.

Nije stvar u tome šta činite, već koga poznajete

U Efescima 2,8. i 9. nalazimo značajne reči: »Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji. Ne od dela, da se niko ne pohvali.« Pavle ponavlja ono što je zaključio u Rimljanima 3,20: »Jer se delima zakona nijedno telo neće opravdati.« Drugim rečima, spasenje nije zasnovano na onome što činite, već na tome koga poznajete. I niko neće uvideti stvarnu

potrebu da poznaje Boga — i prema tome neće shvatiti potrebu da odvoji vreme za to poznanstvo — sve dok ne shvati da je spasenje zasnovano na odnosu, a ne na ponašanju.

Ako se nadate spasenju, a ne vidite nikakvu potrebu za poznavanjem Boga, i ne smatrate da je vreme provedeno sa Bogom važno, sigurno još uvek verujete da je spasenje zasnovano na ponašanju. Bez obzira šta će vam neko reći o svom verovanju, ako je čvrsto uveren da su spasenje i hrišćanstvo zasnovani na odnosu sa Hristom, taj odnos će u njegovom životu dobiti najvažnije i najveće pravo prvenstva. Svako ko ne traži spasenje putem zajednice sa Bogom i kroz lično poznavanje Boga, ostaće legalista koji pokušava da zadobije nebo svojim sopstvenim delima.

Poznavanje Boga je krajnji rezultat

Kad shvatimo da smo po prirodi grešni i šta je to što kao početak prouzrokuje sve ostale grehe, možemo bolje da razumemo potrebu za poznavanjem Boga. Pravednost nije nikada neka važna suština sama po sebi. Ona se javlja samo u zajednici s Njime.

Postoji još jedan razlog zbog kojeg je poznavanje Boga važno. Ono je važno radi **Boga**. Pomislite na sav bol i tugu koji su se uselili u **Njegovo** srce kroz vekove, zbog toga što je grešni čovek odlučio da se zaputi sopstvenim putem.

Kad stvarno nekoga volite, više od ičeg na svetu želite da vas i on voli. Bog zaista **jeste** ljubav i On nas zaista mnogo voli, kao što se moglo videti iz Njegove ponude da zameni sve naše grehe za svu svoju pravednost. To je fantastična ponuda za nas — ali šta ona predstavlja Njemu? Da li na kraju On biva prevaren u ovoj najveličanstvenijoj zameni koja se ikad zbila? Da bismo odgovorili, želeo bih da obrišemo prašinu sa jednog starog istinitog događaja koji će nam objasniti suštinu. To je priča o starom Džou.

Stari Džo bio je rob u blizini ušća reke Misisipi. Jednoga dana našao se na licitaciji robova, na istom onom mestu na kome je kasnije stajao i Abraham Linkoln, kad je posmatrajući kako rastanci pokreću potoke suza i slamanje mnogih srca, rekao: »Ako ikad budem imao priliku da udarim po ovome, udariću svom svojom snagom!« Džo je stajao tamo, sit mnogih rastanaka i suza. Rešio je da više nikada neće da radi. Ali, bio je tu na platformi za licitaciju. Oni koji su se za njega nadmetali počeli su da izvikuju svoje svote, a Džo je počeo da mrmlja, najpre šapatom, a potom sve glasnije: »Neću da radim! Neću da radim!« Kad su ga čuli, jedan po jedan ljudi su odustajali od licitiranja, osim jednog čoveka koji je produžio i platio poveliku svotu za roba koji neće da radi.

Novi gospodar poveo je Džoa do svoje kočije i odvezao ga do sela na plantažama. Na kraju je sišao puteljkom pored jezera. Na obali jezera nalazila se lepa kućica sa čistim zavesama na prozorima, okružena cvećem. Džo nije nikada video nešto takvo.

»Ovde ću živeti?« upitao je.

»Da.«

»Ali ja neću da radim.«

»Džo, ne moraš da radiš. Ja sam te otkupio da bih te oslobodio!«

(Najlepši deo priče tek predstoji!)

Džo je pao na kolena pred svojim dobročiniteljem i rekao: »Gospodaru, služiću vam do kraja života!«

Vidite grupu grešnika. Oni su robovi greha, bola, smrti i zato kažu: »Nećemo da radimo — ne možemo!« Jeste li ikad to pokušavali? Jeste li ikada pokušavali da tvorite dela pravednosti? To je nemoguće. To ne možete ostvariti.

Ali Isus kaže: »Ne moraš da radiš. Otkupio sam te svojom sopstvenom krvlju da bih te oslobodio i želim da živim svoj život u tebi.«

Koliko znam On ima stanova pored jezera koje izgleda kao stakleno more. Na prozorima su predivne zavese i sve je u cveću koje nikada ne vene. On nam nudi sve to zato što nas voli. Eto, takav je On. I kad shvatimo zamenu koja nam je ponuđena, i ona stvarno nađe put do našeg srca, rado ćemo Mu služiti zauvek.

*Koji su koraci na putu do Hrista?
Kako mogu znati da li sam spasen?*

*Kako mogu lično da se upoznam sa Bogom
koga ne mogu da vidim niti čujem?*

DRUGI KORAK

Bio je to starac proređene sede kose, dubokih bora i drhtavih ruku nekoga ko je već potrošio svojih sedamdeset godina. Sreo sam ga samo jednom, ali ga neću nikada zaboraviti. Zbilo se to na staromodnom letnjem kampovanju, u glavnom šatoru neposredno posle jutarnje propovedi. Propovednik koji je vodio sastanak zamolio je sve prisutne pastore da okupe po jedan deo crkve i predvode ih u kratkoj diskusiji posle sastanka, kako bi svi imali priliku da kažu svoja zapažanja ili da postavljaju pitanja. Ovaj čovek našao se u mojoj grupi. Ustao je i sa suzama u očima kazao: »Dugo je Bog pokušavao da me zadobije i na kraju je uspeo.« Zatim je seo.

Ne sećam se šta su drugi govorili toga dana, ali se još uvek sećam njega. Kako je veličanstvena i kako tragična istina koju je izrekao. Kako je divno što je Bog konačno pobedio u borbi za njegov život — ali kako je tragično što je on tako dugo čekao.

Jedan duhovni pisac priča o čoveku koji je došao Hristu i iznoseći njegovo iskustvo kaže da ga je doživeo tek pošto je konačno shvatio šta je njegov udeo, a šta je Božji udeo. Da, hrišćani često raspravljaju o tome šta je čovekov udeo, a šta je Božji udeo u dolaženju Hristu i u nastavljanju hrišćanskog života. Tako su čoveka upitali: »Šta je tačno bio tvoj udeo, a šta je bio Božji udeo?«

On je odgovorio: »Moj je udeo bio da bežim, a Božji da me uhvati!«

Isus je rekao u Jovan 6,44: »Niko ne može doći k meni ako ga ne dovuče otac koji me posla.« Spasenje zavisi od Božje inicijative, a ne čovekove. Jeremija 31,3 kaže: »Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost.« Božja milost obuhvata svakog čoveka. Nema onih koji su predodređeni da budu spaseni i onih koji su predodređeni za gorivo vatre pakla. Bog sve privlači. A samo oni koji se uporno odupiru Njegovoj privlačnoj sili ljubavi neće doći k Njemu za spasenje.

Međutim, u procesu privlačenja Hristu postoje izvesne stepenice koje prelazimo da bismo došli k Njemu. Koje su to stepenice? Prvo, postoji želja za nečim boljim. Drugo, sledi saznanje o tome šta je to što je bolje. Treće, sledi osvedočenje da smo grešnici. Četvrto, povedeni smo da shvatimo svoju nemoć da bilo šta učinimo povodom stanja u kome se nalazimo. I konačno, odustajemo — a to se naziva u hrišćanskim krugovima predanjem. Odustajemo od pomisli da ćemo ikada biti kadri da spasemo sami sebe i tada možemo doći Hristu upravo onakvi kakvi smo.

Razmotrimo detaljnije ovih pet stepenica dok pokušavamo da shvatimo proces kroz koji svako prolazi u toku dolaženja Hristu.

Želja za nečim boljim

U četvrtom poglavlju Jevanđelja po Jovanu nalazi se priča o ženi koja je došla Isusu. Zapazimo prve korake koje je preduzela dolazeći Njemu.

Počecemo sa stihovima 5 i 6: »Tako dođe u grad Samarjanski koji se zove Sihar, blizu sela koje daje Jakov Josifu sinu svojem. A onde beše izvor Jakovljevi; i Isus umoran od puta se daše na izvoru; a beše oko šestoga sata« (ili po našem dvanaest sati, u podne).

Ovde imamo čudnu zagonetku. Isus je Stvoritelj i Bog. On je Onaj koji je stvorio Sunce, mnogobrojne zvezde i sunčane sisteme. Stvorio je sve što je stvoreno. (pogl. 1,3) A ipak je prihvatio teret ljudske prirode i bio očigledno umorniji od svojih učenika, jer su oni otišli u Sihar da kupe hranu. Pošto je bio suviše umoran da pođe dalje, seo je sam na ivicu bunara i čekao da se oni vrate. Možete li Ga zamisliti u tom položaju?

Nastavljamo događaj sa 7. stihom iz Jovan 4: »Dođe žena Samarjanka da zahvati vode; reče joj Isus: daj mi da pijem.«

Ovde vidimo Učitelja na delu kako privlači dušu sebi. Ne pokušava da je naključa svojom religijom. Umesto toga, On traži uslugu od nje. Poverenje rađa poverenje.

»Reče mu žena Samarjanka: kako ti, Jevrejine budući, možeš iskati od mene žene Samarjanke da piješ? Jer se Jevreji ne mešaju sa Samarjanima.«

»Odgovori Isus i reče joj: da ti znaš dar Božji, i ko je taj koji ti govori: daj mi da pijem, ti bi iskala u njega i dao bi ti vodu živu.«

»Reče mu žena: Gospode! ni zahvatiti nemaš čim, a studenac je dubok; odakle ćeš dakle uzeti vodu živu? Eda li si ti veći od našega oca Jakova, koji nam daje ovaj studenac, i on iz njega pijaše i sinovi njegovi i stoka njegova?«

»Odgovori Isus i reče joj: svaki koji pije od ove vode opet će ožedneti; a koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožedneti doveka; nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život večni.«

»Reče mu žena: Gospode! daj mi te vode da ne žednim niti da dolazim ovamo na vodu.«

»Reče joj Isus: idi zovni muža svojega, i dođi ovamo.« »Odgovori žena i reče mu: nemam muža.«

»Reče joj Isus: dobro si kazala: nemam muža; jer si pet muževa imala, i sad koga imaš nije ti muž; to si pravo kazala.« (stihovi 9-18)

Očigledno je da je ova žena posedovala želju za nečim boljim. Došla je da zahvati vode. Po svemu sudeći bila je bludnica iz obližnjeg grada, jer je na bunar došla u vreme kada druge žene iz grada nisu dolazile. Isto tako došla je na studenac koji se nalazio van grada. Bila je umorna od prekih pogleda i ogovaranja. Došla je sama na bunar da bi izbegla osudu ljudi.

Znamo da je tražila nešto bolje, što još uvek nije pronašla. Udala se, ali njen prvi muž nije bio ono za čim je žudela, pa je potražila nešto bolje u drugom mužu. Ni on nije bio dovoljno dobar, pa je potražila nešto bolje u trećem mužu, pa četvrtom i petom. Na kraju se umorila od udavanja i odlučila da pođe putem kojim mnogi

danas idu, da jednostavno živi sa nekim i više ne daje obećanja koja ne može da održi. Vidimo je i kako prilazi studencu, još uvek tragajući za nečim boljim.

Nikad zadovoljni

Jedan moj prijatelj pričao mi je o svom poznaniku koji je počeo da puši. Pušio je u početku jednu vrstu cigareta koje su bile reklamirane kao najjače i one koje daju najveće zadovoljstvo. Ubrzo nije bio zadovoljan. Počeo je sa jednom paklom dnevno, ali mu to nije bilo dovoljno, pa je pokušao sa dve paklice. Ni to mu uskoro nije bilo dovoljno, pa je dozu povećao na tri. Nikad zadovoljan.

Svako na ovom svetu traži nešto bolje. Dečaci i devojčice traže bolji bicikl ili bolju loptu. Mladi traže da budu bolje prihvaćeni, tragaju za boljim prijateljima, obilnijom zabavom. Stariji teže za uspehom, zadovoljstvom ili materijalnim dobrima. Međutim, čak i pojedinci koje izgledaju kao sasvim opravdane želje, mogu u stvari predstavljati vapaj srca čoveka koji u svom životu oseća prazninu koju je Bog stvorio i koju može da ispuni samo Bog sam.

Ima planinara koji se penju na planine samo zato što one postoje. Mnogi od onih koji se penju uz strme stene neprestano traže još višu stenu, veću izloženost opasnostima. Ambicije u sportu, u poslu, u sasvim ispravnim zadovoljstvima, mogu biti vapaj srca za nečim boljim, neprepoznata želja za Bogom.

Međutim, želja za nečim boljim nikad se ne može zadovoljiti u odvojenosti od Boga. Onaj koji traži sreću u svetu pre ili kasnije otkriva da uživanje koje svet može da ponudi nije trajno. I primoran je uvek da traga za nečim novim što će mu pomoći da zaboravi kako ni ono poslednje, za šta je smatrao da će mu predstavljati zadovoljstvo, nije bilo trajno.

Kao što je Isus rekao u 13. stihu ovog poglavlja o ženi Samarjanki: »Svaki koji pije od ove vode opet će ožedneti.« I svi naši naponi, uloženi da pronađemo nešto bolje odvojeni od Boga, završiće se u ništavilu, jer priznavali mi to ili ne, duboko u sebi osećamo želju za Njim.

Na svakom koraku na putu ka Hristu nalaze se sporedni koloseci koji nas mogu sprečiti da dođemo k Njemu. Mi često pokušavamo da zadovoljimo svoju želju za nečim boljim probajući nešto što je drugačije. To možete dobro sagledati u priči o ženi Samarjanki. Ona je pokušavala da zadovolji svoju želju za nečim boljim tražeći njeno ispunjenje kroz mnogobrojne veze sa različitim ljudima. Ali, uprkos raznolikim stvarima koje je probala, njena želja je ostala nezadovoljena. Isus je rekao: »Svaki koji pije od ove vode opet će ožedneti; a koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožedneti doveka.« Većina od nas hoda prema Bogu zaobilaznim putem, putem nevolja, bolova i slomljenog srca. I kad se sve ono što smo smatrali da želimo izjalovi, dolazimo konačno do kraja svojih snaga, podižemo pogled gore i kažemo: »U redu, Bože! Mislim da si mi Ti, u stvari, potreban.«

Ali, postoji i kraći put. Isus ga je ponudio ženi na studentu. O njemu je zapisano u Jovan 12,32: »I kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi.« Kad god je Isus podignut, mi smo privučeni Njemu. Žena Samarjanka bila je u prisutnosti Onoga koji je mogao da zadovolji sve njene čežnje, ali to nije shvatila. Tako je Isus prešao na drugu stepenicu, na poznanje onoga što je bolje.

Poznavanje plana spasenja

Zapazimo Jovan 4,10: »Odgovori Isus i reče joj: da ti znaš dar Božji, i ko je taj koji ti govori: daj mi da pijem, ti bi iskala u njega i dao bi ti vodu živu.«

Spasenje je Božji dar. To je verovatno jedan od najvažnijih delova znanja u vezi s planom spasenja koji smo ikada mogli dobiti. »Jer Bogu tako omile svet da je i sina svojega jedinorodnoga dao.« (pogl. 3,16) »Jer je plata za greh smrt, a dar Božji je život večni.« (Rimljanima 6,23) Taj dar ne možemo zaraditi, ne možemo ga kupiti, ne možemo ga nikad zaslužiti. Spasenje je dar. Ono nema nikakve veze sa onim što zaslužujemo.

Razmišljajmo o načinima na koje obično pokušavamo da zaradimo ono što želimo. Ova žena Samarjanka možda je bila žena sa ulice, navikla da prodaje sebe kako bi zaradila za život i pokušala da zadobije nešto bolje. Ljudi koji su bili njene mušterije želeli su isto tako nešto bolje i bili spremni da plate za veštačku ljubav u pokušaju da zadovolje svoje želje. Mnogi ljudi danas

pokušavaju da kupe ljubav i prihvaćenost na slične načine. Mnogi ljudi danas pokušavaju da kupe **Božju** ljubav i prihvaćenost i tako ne postaju ništa drugo do preljubočinci u duhovnom smislu. Ali Isus dolazi i kaže nam da su najveće zadovoljstvo i trajna sreća besplatni. On nama danas kaže, kao što je rekao ženi na studencu: »Da ti znaš **dar** Božji...« Kad bi samo znala.

Sporedni kolosek za ovu stepenicu može biti zamenjivanje ličnog poznavanja duhovnih stvari i plana spasenja znanjem o religioznim detaljima. Kad je Isus ženi Samarjanki izneo znanje o besplatnom daru spasenja i kad joj je postalo jasno koliko dobro poznaje njeno srce, ona je pokušala da promeni predmet razgovora. Počela je da raspravlja o tome koje je mesto bilo najbolje za službu Bogu: Jerusalim ili Samarija. Želela je da izbegne žalac krivice kojim ju je Isus pogodio. Ali, On je bio strpljiv s njom, a On je strpljiv i sa nama. Setimo se svih slučajeva kada smo zalutali u trenucima kada nam je pritisak izgledao suviše veliki. Međutim, Sveti Duh nas ne napušta i Isus je još uvek tamo u senci i strpljivo čeka da prestanemo da bežimo. Voda života se i danas besplatno nudi.

Kao i kod žene Samarjanke ponekad je naše znanje o Bogu ograničeno. U 25. stihu 4. poglavlja Jovanovog Jevanđelja ona je kazala: »Znamo da će doći Mesija.« Danas ima ljudi koji su odrasli sa tim znanjem. Teško je naći se bilo gde u našem društvu danas i ne čuti kako se, na neki način, govori o drugom Hristovom dolasku. Ali, moguće je **čuti** za drugi dolazak, **videti** znake da se on približava i čak **verovati** da će se on jednoga dana zbiti, pa ipak ne piti sa studenca vodu života koju Hristos nudi.

Možemo biti zahvalni, međutim, za sve znanje koje imamo. Malo znanja o Njemu bolje je od nikakvog. Hvala Bogu za ono što smo kao dečaci i devojčice saznali o Božjoj ljubavi. Sveti Duh može iskoristiti bilo koje znanje o Bogu kojim raspolažemo da bi nas poveo u prisniji odnos sa Gospodom Isusom.

Osvedočenje

Treća stepenica u dolaženju Hristu je shvatanje da smo grešnici. Mi shvatamo da smo grešni bez obzira da li smo ikad učinili išta rđavo ili ne. Postoji li neko ko nije nikada učinio ništa loše? Ako postoji, on je ipak grešan, jer čovek ne mora da greši da bi bio grešan. Sve što treba da učini da bi postao grešnik jeste da se rodi. Kao što smo zapazili u prvom poglavlju, mi smo rođeni kao grešnici i Isus je rekao da moramo nanovo da se rodimo da bismo uopšte videli carstvo Božje. Prema tome mora da nešto nije bilo u redu sa našim prvim rođenjem.

Ima mnogo onih koji oklevaju da koraknu na ovu treću stepenicu. Oni kažu: »Dobar sam kao i moji bližnji. Dobar sam, pa čak možda i bolji od nekih koje poznajem, a tvrde da su hrišćani.« Ti ljudi padaju u zamku da se porede sa drugim ljudima. Ima mnogo sporednih koloseka za ovu stepenicu. Jedan je smatrati da nismo grešnici, da smo u osnovi dobri ljudi. Ima danas čitavih verskih pokreta zasnovanih na zaključku da su ljudi u osnovi dobri i da sve što je potrebno jeste razvijati dobro koje je u njima.

Ali, Biblija kaže u Rimljanima 3,10-12: »Nema ga koji čini dobro, nema nijednoga ciglog.« Jedan od koraka u dolaženju Hristu jeste doći do trenutka spremnosti da ovo priznamo, jer je Spasitelj potreban samo grešniku.

Ništa tako uspešno ne osvedočava čoveka da je grešnik kao pogled na Isusa i krst. Jednom sam video čoveka koji je za skoro četrdeset santimetara premašivao visinu od dva metra. Bio je građen kao igrači ragbija, a nosio je majicu sa imenom jednog poljoprivrednog dobra. Hodao je preko pokrajinskog sajmišta. Kada sam ga prvi put ugledao u daljini, nije mi uopšte izgledao

visok, činilo mi se da je moje visine. A kada sam mu se približio, osećao sam se kao patuljak.

Kad duhovnim očima gledate Isusa u daljini, i niste još blizu Njega, možda vam On ne izgleda suviše visok — možda vam se čini da je vaše visine. Ali, kada se približavate Isusu, uvidećete da je On pored vas kao planinski vrh sa snežnim pokrivačem koji stere u plavetnilo, i vi ćete se osećati kao močvara u podnožju. To se upravo dogodilo apostolu Pavlu. Smatrao je da je dovoljno dobar dok nije ugledao Isusa. Možete čitati o tome u Filibljanima 3. Kada mu se dogodilo da je ugledao Isusa i kada Mu se približio, sve za šta je pre toga mislio da je dobro, počeo je da smatra otpacima. Tako, gledajući Isusa, mi dobro shvatamo svoje stanje i činjenicu da smo grešnici.

Nemoć

Četvrta stepenica je ipak najteža, jer u ljudskom srcu postoji nešto što se opire priznanju da smo nemoćni. Povremeno sam tražio od svojih studenata, kad smo proučavali ove stepenice ka Hristu, da anonimno ispune upitnik koji će pokazati gde se oni po njihovom mišljenju u tom trenutku nalaze. Većina je sebe stavljala upravo na ovo mesto — shvatili su da su grešnici, ali još uvek nisu priznali da su nemoćni da išta učine za sebe.

Sporedni kolosek kojim mnogi ljudi kreću na ovoj tački puta jeste mišljenje da mogu da se poprave ako se više ili duže trude. Ali, Isus je rekao u Jovan 15,5: »Bez mene ne možete činiti ništa.« Jeremija postavlja pitanje: »Može li Etiopljanin promeniti kožu svoju ili ris šare svoje? Možete li vi činiti dobro naučivši se činiti zlo?« (Jeremija 15,23)

Posle jednog sastanka, na kome mi je predmet bio naša ljudska nemoć, razgovarao sam sa jednim lekarom. On mi je kazao: »Vaša poruka neće nikada imati dobru prođu! Bio sam najbolji student u svom razredu u koledžu. Bio sam treći student svoje generacije na studijama medicine. Imam divnu porodicu. Imam kuću u gradu i vikendicu u brdima. Imam jahtu u luci i dva automobila u garaži. Nemojte mi pričati da sam nemoćan!«

Zaboravio je ko je u tom trenutku održavao njegovo srce da i dalje kuca, zar ne? Ali, stvar nije samo u tome. Ima mnogo ljudi koji, kao ovaj lekar, mogu da iskuse svetovni uspeh odvojeni od Boga, sve dok im On održava srce da i dalje kuca. Stvar je u tome što smo svi mi nemoćni da ostvarimo bilo šta odvojeni od Boga po pitanju stvarne dobrote i pravednosti. Čovek nije spreman da se popne na sledeću stepenicu na svom putu ka Hristu dok ne shvati da ne može da učini ništa da bi se oslobodio stalnog grešenja i daljih propusta. Niko neće doći Hristu dok ne bude priznao svoj neuspeh i shvatio svoju nemoć da se sam spase.

Predanje

Reč predanje znači »odustajanje«. Od čega to mi odustajemo? Odustajemo od sebe! Dižemo ruke od pomisli da možemo išta učiniti u vezi sa svojim stanjem, osim jednog — da dođemo Hristu takvi kakvi smo. I Hristos želi da dođemo k Njemu takvi kakvi smo. U stvari to je jedini način na koji Mu možemo doći. Nikada ne možemo postati bolji svojim sopstvenim naporima. Moramo doći takvi kakvi smo.

Zaobilazni put kojim mnogi ljudi kreću kada preduzimaju ovaj korak jeste pokušaj da se odreknu **nekih pojeđnosti** umesto sebe. Pokušavaju da se odreknu pušenja, pića i kocke. Smatraju da je hrišćanski život zasnovan na tome što neko može da se odrekne mnogih pogrešaka. Ako predanje znači odustajanje od pomisli da možemo išta učiniti odvojeni od Hrista, tada za osobu čvrstog karaktera odricanje od nekih pojeđnosti u životu može da postane

sporedni kolosek da se na kraju ne bi odrekla sebe.

Postoji priča o čoveku kome se pokvarila sirena na automobilu. Povezao ga je zato u radionicu da mu je poprave. Padala je kiša, a on je dolazeći kolima do ulaza radionice video da su vrata bila zatvorena. Na vratima je stajao krupan natpis: »Zasvirajte sirenom ako vam je potrebna naša usluga!« Često zapadamo u istu nedoumicu pokušavajući da se predamo. Važna istina u vezi sa predanjem jeste da to nije nešto što mi možemo da ostvarimo! Ovo može da predstavlja značajan prodor za onoga ko uzalud pokušava da se preda. Reč predanje znači »odustajanje«. I ako je dokrajčivanje svih naših snaga potrebno da bismo došli Hristu, onda bi ta nemoć trebala da obuhvati i predanje! Kad bih u sebi imao snage ili sposobnosti da se predam, ne bih još morao da odustanem od sebe — pa bi to značilo da ipak postoji nešto što smatram da sam mogu da učinim.

Predanje dakle nije nešto što mi činimo, iako ga ostvarujemo! U čemu je onda stvar? U tome da nas jedino Bog može povesti do predanja. Mi ne možemo sami stići do njega, čak iako smo mi ti koji se predajemo kad za to dođe vreme. Međutim, niko ne može isprazniti sebe od sebe samog. Taj posao može da obavi samo Hristos. Naš deo je da pristanemo pa ćemo nadalje proučavati o tome kako to mi pristajemo.

Ako želite da se ubijete, postoji bezbroj načina da to učinite. Možete da uzmete pištolj i prosvirate sebi mozak. Možete da skočite sa visoke zgrade ili mosta. Možete da uzmete neki lek koji je u prevelikim dozama smrtonosan. Ali, postoji jedan način na koji nikada ne možete da se ubijete. Ne možete da se razapnete na krst. Ne postoji način na koji to sami možete da učinite. Ako je potrebno da budete razapeti na krst, neko drugi mora da obavi taj posao umesto vas.

Krst se u Pismu koristi kao simbol predanja, smrti svome »ja«. Isus je govorio o našem krstu. On nas poziva da uzmemo svoj krst i da Ga sledimo. (Matej 16,24) On koristi sliku krsta i raspeća da bi nas poučio da se sami ne možemo predati; moramo dopustiti Bogu da obavi taj posao umesto nas. A On je voljan i u stanju je da nas dovede do trenutka predanja ako Mu budemo dozvolili da to učini.

Bog preuzima inicijativu

Želja za nečim boljim dolazi od Boga. Njegova privlačna sila deluje u nama i budi želju za nečim uzvišenijim od onoga što imamo. Osvedočenje da smo grešnici posao je Svetoga Duha: »Pokaraće (osvedočiće) svet za greh.« (Jovan 16,8) Shvatanje da smo nemoćni je Njegovo delo, jer je Isus rekao: »Bez mene ne možete činiti ništa.« (pogl. 15,5) Njegov je posao da nas dovede do trenutka kada ćemo se predati, iako smo mi ti koji se predajemo. Postoji samo jedna od pet stepenica na kojoj možemo promišljeno učestvovati, a to je sticanje znanja o planu spasenja. Iako Isus i tu preuzima inicijativu, mi možemo da odgovorimo na Njegovu inicijativu birajući da Ga tražimo, da tražimo znanje o Njemu. To je način na koji pristajete — stavljajući sebe u atmosferu u kojoj Isus deluje. Bilo da je to u crkvi, na javnim sastancima, ili nasamo pred otvorenom Božjom Rečju, ili možda dok čitate ovu knjigu, ako želite da pokušate da odgovorite na Isusovu privlačnu silu i na privlačenje Njegovog Duha, da biste stekli više znanja o planu spasenja, On će učiniti ostalo.

Isus i danas nudi da prihvati svakoga ko dođe k Njemu. Poziv je još uvek na snazi: »Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.« (Matej 11,28) Bez obzira gde ste i ko ste i kakva je bila vaša prošlost, Isus vam nudi mir. Ako nikad niste iskusili šta znači doći Hristu, možete Mu doći upravo sada.

Možda ste shvatili na kojoj se stepenici na putu do Hrista nalazite. Da li osećate želju za nečim boljim? Da li shvatate da je Bog ljubav i da je Isus umro za vas? Da li uviđate da ste grešnik? Da li uviđate da ste nemoćni da učinite bilo šta u vezi s time? i došli ste do trenutka kada ste odustali od toga da smatrate da možete učiniti bilo šta u vezi s tim? Onda možete doći Isusu takvi kakvi ste, jer su to stepenice koje vode do Njega. Bog vas privlači k sebi i vi možete odgovoriti na to i nastaviti da dolazite k Njemu i sutra ujutru i opet sledećeg jutra, sve dok sam Isus ponovo ne dođe.

Obraćenje — novorođenje

Kada neko pređe ove stepenice na putu do Hrista, uključujući i predanje Njemu, on je nanovo rođen ili obraćen. Šta je obraćenje? To mora da je važna stepenica, jer je Isus kazao da ne možemo čak ni da vidimo carstvo Božje ukoliko nismo nanovo rođeni. (Jovan 3,5)

Drugim rečima, ukoliko se nanovo ne rodite, ne možete čak ni razumeti Božju milost u njenoj punini ili u punini shvatiti šta je to krst i spasenje. Novorođenje je bitno pre nego što čovek pronade smisao u zajedništvu i sve boljem poznavanju Boga. Pošto je poznavanje Boga celokupna osnova hrišćanskog života, ako se čovek još nije rodio imaće dosta teškoća pokušavajući da živi!

Obraćenje je natprirodno delo Svetoga Duha u ljudskom srcu. O tome možete čitati u trećem poglavlju Jevandolja po Jovanu. Ono izaziva promenu stava prema Bogu. Umesto da bežim od Njega, sada hodam prema Njemu. Ono stvara novu sposobnost za poznavanje Boga koju pre nismo imali. To je ono što proučavanje Biblije i molitvu po prvi put čini tako značajnim. Verujem da niko ne otpočinje delotvornu zajednicu sa Bogom ako nije doživeo obraćenje; svako ko pokušava da ostvari značajno prijateljstvo s Njime pre tog trenutka, doživeće jednu od ove dve stvari: ili će biti poveden do obraćenja, ili će doživeti neuspeh i odbaciti mogućnost prijateljstva sa Bogom. Jedno ili drugo. A ono što može naćiniti razliku jeste osećanje potrebe. Samo će onaj ko shvata svoju veliku potrebu biti voljan da dođe Hristu, digne ruke od sebe i sopstvenih napora da stekne spasenje. Obraćenje je početak novog života. To je promena smera. To **nije** potpuna i trenutna promena ponašanja. Novorođenje **dovodi** do promene u načinu života. Ono je nalik rođenju u tome što predstavlja početak rasta. Mi se duhovno ne rađamo kao zreli hrišćani, isto kao što se fizički ne rađamo kao zreli ljudi. Rastenje zahteva proces. Potrebno je vreme da se razvijaju rodovi Duha u životu — ljubav, radost, mir, trpljenje i ostali koji su nabrojani u Galatima 5. Ali, to je tek početak. I kada nastavimo da težimo za zajedništvom sa Bogom, naše poverenje u Njega će rasti i mi ćemo se preobraćavati u Njegovo oblićje posmatrajući Ga.

»Kako mogu znati da li sam nanovo rođen?«

Ćesto se postavlja pitanje: »Kako mogu znati da li sam nanovo rođen?« Evo sedam taćaka koje nam mogu pomoći da odgovorimo na ovo pitanje.

1. Za čoveka koji je nanovo rođen Isus je središte i žiža njegovog života. 1. Jovanova 5,12: »Ko

ima sina Božjega ima život; ko nema sina Božjega nema života.« Šta to znači imati Sina? Možemo se pitati i šta znači imati prijatelja, ili imati muža ili ženu? To naprosto znači imati zajednicu sa tom osobom. Ljudi u prvoj hrišćanskoj crkvi, koji su doživeli ličnu zajednicu sa Božjim Sinom, nisu mogli da čute o tome. Voleli su da razmišljaju o Isusu, da govore o Njemu. I na kraju su ljudi kazali: »Nazovimo ih hrišćanima, jer govore samo o Hristu.«

2. Čovek koji je nanovo rođen duboko je zainteresovan za proučavanje Biblije. U 1. Petrovoj poslanici 2,2. apostol opisuje tu pojavu kao glad za »razumnim i pravim mlekom«. Proučavanje Biblije biće veoma značajno za obraćenog hrišćanina.

3. Čovek koji je nanovo rođen će svoj molitveni život smatrati značajnim. Možda će smatrati da se ne moli na najbolji i najuspešniji način, ali za njega će razgovor sa Bogom biti veoma važan kao vitalni deo zajednice i poznavanja Boga. (vidi Jovan 17,3)

4. Čovek koji je nanovo rođen će težiti za svakodnevnim iskustvom sa Hristom. Luka 9,23: »Ko hoće da ide za mnom neka se odreće sebe i uzme krst svoj i ide za mnom.«

5. Čovek koji je nanovo rođen će priznati da je grešnik. On se nikad neće hvalisati da više nije grešnik. Pavle, jedan od najvećih hrišćana koji su ikad živeli, kazao je: »... Isus dođe na svet da spase grešnike, od kojih sam prvi ja.« (vidi 1. Timotiju 1,15) Da li je to značilo da je Pavle sve vreme grešio? Ne, jer je bezbroj puta govorio o tome da je pobednik kroz Hrista. (Rimljanima 8,37) Međutim, govorio je o činjenici da smo u stanju odvojenosti od Boga grešni po prirodi i da jedino milošću Božjom možemo da iskusimo nešto drugo. Zahvalan sam što je moguće biti spaseni grešnik. Ali, važno je i shvatiti da ćemo ostati grešni po prirodi sve dok Isus ponovo ne dođe. (vidi: 1. Jovanova 1,8)

6. Jedan od prvih znakova da smo novorođeni je unutrašnji mir. Rimljanima 5,1: »Opravdavši se dakle verom, imamo mir s Bogom.« Moguće je doživljavati sve moguće spoljašnje borbe, nevolje i nemire, a ipak imati unutrašnji mir. Jeste li to već otkrili? Taj unutrašnji mir je jedan od prvih rodova Duha — ljubav, radost, mir.

7. I konačno, čovek koji je nanovo rođen osećaće želju da kaže nekom drugom kakvog je divnog prijatelja našao u Isusu. Isus je kazao opsednutome koga je iscelio da pođe kući i kaže svojim prijateljima kakvu mu je veliku stvar Gospod učinio. (Marko 5,19) Uvek postoji želja da se nekom drugom kaže radosna vest, iako je moguće da obraćeni hrišćanin odbije da sa drugima podeli Hristovu ljubav (a posledica toga je gubljenje želje za tim). O tome ćemo više govoriti u trećem poglavlju.

Sigurnost spasenja

Koja je osnova spasenja? Pogledajmo u Efescima 2,8.9: »Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji. Ne od dela, da se niko ne pohvali.« Želeo bih da vas podsetim da nam se nigde u Pismu ne kaže da spasenje dolazi samo kroz milost. Ono se javlja uvek milošću kroz veru. Da to nije istina svi na svetu bili bi spaseni, a poznato je da se to nikada neće dogoditi. Isus je rekao: »Uđite na uska vrata; jer su široka vrata i širok put što vode u propast, i mnogo ih ima koji njim idu. Kao što su uska vrata i tesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze.« (Matej 7,13.14) Tako, iako je Božja milost dovoljna za svakog čoveka, nije ni od kakve koristi nikome, sve dok je ne prihvati. A mi je prihvatamo verom.

Kad koristite reč **vera**, uvodite pojam koji ukazuje na međusobni odnos. Iako je milost Božji dar, mi smo ti koji moramo da ga primimo. Vera zahteva međusobni odnos u kome jedna strana ima poverenje u drugu. Moguće je prihvatiti nekoga danas, a odbaciti ga sutra. Moguće je biti u

braku danas, a ne biti u braku kroz deset godina. Isto tako moguće je prihvatiti Božju milost u jednom trenutku, a odbaciti je u drugom. Da bismo imali trajnu sigurnost u spasenje moramo prihvatiti Božju milost na trajnoj osnovi. (Matej 24,13)

To nas dovodi do jednog od najznačajnijih tekstova koji objašnjavaju kako možemo biti sigurni u večni život. Jovan 17,3: »A ovo je život večni da poznaju tebe jedinoga istinitoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.« Spasenje predstavlja nešto više od prihvatanja Boga jedanput. Ono znači prihvatiti Ga, danas, sutra, sledeće nedelje i svakog dana, sve dok On ponovo ne dođe. Tako je večni život, uključujući i našu nadu u večni život, zasnovan potpuno na Božjoj milosti, a Njegova milost mora da se prihvati na trajnoj osnovi. To u suštini znači poznavati Boga.

Tako, kada smo preduzeli korake svog hoda prema Hristu, iscrpli smo sve svoje sopstvene snage i prihvatili Hrista kao svog ličnog Spasitelja; to znači da smo nanovo rođeni. Ko god nastavi da održava taj međusobni odnos, i zajedništvo koje je otpočelo time što je došao Hristu, njegova večna sudbina je osigurana. Ali ako ne poznaje Boga kao svog ličnog Spasitelja iz dana u dan, i ne prihvata svakodnevno Njegovu milost, zajednica sa Hristom stoji pred velikom opasnošću, baš kao što zajedništvo sa prijateljem, mužem ili ženom propada ako ne postoji druženje i razgovor.

Da li biste danas voleli da budete sigurni u svoje spasenje. Ta sigurnost se nudi svakome koji dolazi Hristu i nastavlja da hodi s Njime. Pitanje koje treba da postavite sebi je ovo: Da li Ga lično poznajem? Da li provodim vreme u održavanju zajednice s Njime iz dana u dan čitajući Njegovu Reč i koristeći prednosti molitve? Da li razgovaram sa Bogom? Za sve one koji verom stalno održavaju zajednicu s Njim, večni život je osiguran.

Duhovni recept

Nekad sam smatrao da, da bih bio hrišćanin, treba iz sve snage da se trudim, da živim dobrim životom i da, ako mi preostane vremena za čitanje Biblije i malo molitve, to će biti dovoljno da Bog bude zadovoljan! Tek mnogo kasnije otkrio sam da je zajednica sa Bogom celokupna osnova hrišćanskog života. U njoj je izražena suština.

Nije nam ostavljeno da biramo. Ona nije nešto što možemo da poželimo, uzmemo pa zatim ostavimo. Ona je suština i osnov hrišćanskog života! I sve dok ne budem shvatio i prihvatio taj zaključak, neću preduzeti sve što do mene stoji da Božjom milošću pronađem vreme za značajnu komunikaciju sa Bogom.

Neće postojati nikakva zajednica sa Bogom, niti ćete steći poznanstvo sa Bogom, ukoliko ne provodite vreme zajedno. To je tako jasno. Moj otac je često pričao o čoveku koji je učio svoga konja da ne jede. Tako mu je bilo mnogo ekonomičnije. Ali, baš kad ga je naučio, konj mu je uginuo. I naravno, bila je to logična posledica. Mogu da izdržim živeći na hrani uskladištenoj u »kamiljoj grbi« u toku nekog vremena, ali ako moje telo ne jede, pre ili kasnije završiću kao mala gomilica na pločniku, i to će biti kraj. Tako isto čovek koji je iskusio radost dolaženja Hristu, i koji je postao hrišćanin, može da bude u stanju da hoda neko vreme ne odvajajući vreme da hrani svoju dušu, ali pre ili kasnije on će duhovno skončati kao mala bedna gomilica na duhovnom pločniku.

Kad proučavate Isusov život, primetićete da je često razgovarao sa svojim Ocem. Rane jutarnje ili večernje časove provodio je na molitvi da bi dobio silu za svoj rad. Ako je bilo toliko potrebno Hristu koliko mora da je potrebnije nama to provođenje vremena sa Ocem.

Kada je Bog stvorio ovaj svet, čak i pre pojave greha, odvojio je jedan dan u sedmici kao vreme za naročitu zajednicu sa svojim narodom. Bogati duhovni blagoslov će primiti oni koji

odlože svoje druge aktivnosti i provedu ovo vreme da bi se bolje upoznali sa svojim Prijateljem i Stvoriteljem. U šestom poglavlju Jovanovog Jevanđelja Isus pravi upoređenje između fizičkog i duhovnog života. Kao što je nedovoljno jesti samo jednom nedeljno, ma kako bio hranjiv taj jedan obrok, isto tako ne možemo očekivati da budemo duhovno zdravi ako duhovnu hranu jedemo samo jednom nedeljno.

Želeo bih da vam dam duhovni recept — recept za zdrav duhovni život. On glasi ovako: »Odvoj vreme, nasamo, na početku svakoga dana, da tražiš Isusa proučavanjem Biblije i molitvom.« Hajde da se vratimo i detaljnije pogledamo svaku od ovih tačaka.

Odvoj vreme

Naučili smo da spasenje dolazi milošću kroz veru. Šta je u stvari vera? Vera je poverenje u Boga. Vera je poverenje u neku osobu. Razmislite samo za trenutak kako stičete poverenje u nekoga na ovome svetu. Da biste imali poverenje u nekoga morate imati dve pojedinosti. Prvo, morate da imate nekoga ko je dostojan poverenja. I drugo, morate sa njim da se upoznate. I zatim ćete u njega spontano imati poverenje. S druge strane, ako postoji neko ko nije dostojan poverenja, i vi ga upoznate, sasvim spontano nećete imati poverenja u njega!

Osnovna postavka hrišćanskog Jevanđelja je da je Bog apsolutno dostojan poverenja. Prema tome sve što treba da uradite da biste stekli poverenje u Njega jeste da Ga upoznate. A kako ćete Ga upoznati?

Na koji način upoznajete bilo koju drugu osobu? Da biste nekoga upoznali, morate da održavate vezu s njime. A da biste održavali vezu sa nekim morate da odvojite vreme. Odvajanje vremena za održavanje zajedništva s Njime jeste ono što donosi poverenje. Tako, ako želimo da se »borimo u dobroj borbi vere«, (1. Timotiju 6,12) trudićemo se da se lično upoznamo sa Onim ko je dostojan poverenja. Nije moguće napredovati u sve boljem zajedništvu sa nekim, ako se ne odvaja vreme za održavanje tog zajedništva.

Vreme. Želeo bih da vam ukažem na to da je ovo pojedinost ka kojoj mora da bude usmeren **sav** promišljeni napor u hrišćanskom životu. Sav. Ne trošim ja deo vremena i napora na pokušaje da budem dobar a drugi deo na zajedništvo sa Bogom. Sav svoj namerni napor ulažem u to da provodim **vreme** sa Bogom, a putem iskustva vere i zavisnosti od Njega On obavlja delo spasenja u meni.

Koliko vremena? Sigurno da čitanje biblijskog teksta određenog za taj dan sa rukom na kvaki vrata neće biti dovoljno. Iz Isusovog upoređenja između našeg fizičkog uzimanja hrane i duhovnog uzimanja hrane možemo da vidimo koliko je važno da provodimo bar onoliko vremena hraneći se duhovno koliko vremena provodimo hraneći se fizički. A taj sat ili pola sata sa Bogom i razmišljanja o Njemu je najvažnije vreme našeg dana.

»O, ja nemam toliko vremena«, reći ćete. Ako nemam vremena za Boga, nemam vremena ni za sam život. Da li verujete u to? Poznato je kako je televizija dokazala američkoj javnosti da vreme nikada nije problem. Na savremeni način ponovo se potvrdila stara izreka da imate vremena za ono što stvarno smatrate važnim. Zato **odvojite vreme** za upoznavanje Boga!

Odvoj vreme, nasamo

Možda ste čuli o čoveku koji se stalno brinuo. Njegovi prijatelji su se zabrinuli; bojali su se da će prerano otići u grob zbog briga. Počeli su da se brinu zbog njegove zabrinutosti!

Međutim, jednoga dana jedan od njegovih prijatelja sreo ga je na ulici i primetio potpuno drugačiji izraz na njegovom licu. Bio je miran i spokojan. Prijatelj ga je zato upitao: »Šta se dogodilo? Izgledaš sasvim drugačiji!«

On je odgovorio: »Konačno sam našao rešenje za svoju zabrinutost.«

»Divno! Šta je to?«

Rekao je: »Unajmio sam čoveka koji će se brinuti umesto mene.«

Njegov prijatelj je kazao: »Nikada nisam čuo za takvu mogućnost. Koliko mu plaćaš?«

»Četiri stotine dolara mesečno.«

»Četiri stotine dolara mesečno!« uzviknuo je njegov prijatelj. »Hej, pa to je nemoguće! Kako ćeš uopšte moći da mu platiš?«

»Ne znam«, uzvratio je ovaj. »To je prva stvar za koju će morati da se pobrine.«

Bilo bi smešno pretpostaviti da možete unajmiti nekoga ko će brinuti vaše brige. Bilo bi smešno pretpostaviti i da možete unajmiti nekoga ko će jesti umesto vas. Pa ipak, na duhovnom području često je prihvaćeno da se ljudi oslanjaju na nekog drugog da proučava umesto njih, da se moli za njih i traži Boga umesto njih.

Biblija jasno uči da svako mora da traži Boga za sebe. Pogledajmo najpre u Jovan 1,43-45: »A sutradan namisli izići u Galileju, i nađe Filipa, i reče mu: hajde za mnom. A Filip beše iz Vitsaide, iz grada Andrijina i Petrova. Filip nađe Natanaila, i reče mu: za koga Mojsije u zakonu pisa i proroci, nađosmo ga, Isusa sina Josifova iz Nazareta.« Upravo ovde Filip je pokazao malo nezrelosti ili nedostatak pronicljivosti, zar ne? Trebalo je odmah da kaže: »Spasitelja sa neba, Božjeg Sina.« Ali, »reče mu Natanailo: iz Nazareta može li biti što dobro? Reče mu Filip: dođi i vidi.« (stih 46) Postoji izraz: »Dođi i vidi!« Ma kakve da je greške Filip načinio ranije, iskupio se ovde. Nećete nikad promašiti ako **dođete, vidite** i uverite se lično za sebe.

Natanailo je došao, lično video i postao veran sledbenik Gospoda Isusa.

Na početku ovog poglavlja proučavali smo događaj o ženi Samarjanki koja je sreća Isusa na studentu. Jovan 4,28-30: »A žena ostavi sudove svoje i otide u grad i reče ljudima: Hodite da vidite čoveka koji mi kaza sve što sam učinila: da nije to Hristos? Iziđoše dakle iz grada i pođoše k njemu.« Preći ćemo na 39. stih: »I iz grada onoga mnogi od Samarjana verovali su za besedu žene koja svedočaše: kaza mi sve što sam učinila.« Na ljude često ostavlja utisak ono što je spektakularno i senzacionalno. Tako su mnogi od njih poverovali zbog onoga što je ona rekla. A po onome što znamo o ovoj ženi, ona verovatno nije bila osoba kojoj se u gradu moglo pokloniti najviše poverenja. Neki od ovih ljudi su verovali, jer su imali još bolji razlog. Zapazimo ostatak priče: »Kad dođoše dakle Samarjani k njemu, moljahu ga da bi ostao kod njih; i onde osta dva dana. I mnogo ih više verova za njegovu besedu. A ženi govorahu: sad ne verujemo više za tvoju besedu, jer sami čusmo i poznasmo da je ovaj zaista spas svetu, Hristos« (stihovi 40-42)

U Delima apostolskim 17,11 zapisano je da su ljudi u Vereji bili plemenitiji od onih u Solunu, zato što su proučavali Reč da bi se lično uverili »je li to tako«. I Pavle je rekao Timotiju (2. Timotiju 2,15): »Postaraj se da se pokažeš pošten pred Bogom, kao radin koji se nema šta stideti.« Svoj odnos sa Bogom treba da shvatimo ozbiljno.

Odvoj vreme **nasamo**. Moramo lično za sebe da proučavamo Božju Reč i da se molimo za sebe. Samo u tom slučaju će porodično bogoslužjenje i javno bogoslužjenje postati značajna služba Bogu. Ako nema ličnog molitvenog života svakog pojedinca, javna bogoslužjenja postaju puka forma ili rutina. Samo ako smo sa Bogom nasamo, moći ćemo lično da Ga upoznamo.

Na početku...

Psalam 3,1-3 kaže: »Čuj, Gospode, reči moje, razumij pomisli moje. Slušaj viku moju, care moj i Bože moj! jer se tebi molim, Gospode! Ujutru slušaš glas moj, ujutru stojim pred tobom, i čekam.«

Drugi klasični tekst koji govori o ovom predmetu je Isaija 50,4: »Gospod Gospod dade mi jezik učen da umem progovoriti zgodnu reč umornome; budi svako jutro, budi mi uši, da slušam kao učenici.« Veliki broj tekstova u Isajinoj knjizi, uključujući i ovaj, govore o Isusu. A primeri o tome kako se Isus molio zapisani su na mnogo mesta, kao npr. u Marko 1,35: »A ujutru vrlo rano ustavši iziđe, i otide nasamo, i onde se moljaše Bogu.« Danilo se molio tri puta na dan, ujutru, u podne i uveče. (Danilo 6,10) Pozvani smo da sledimo primere zapisane za naše dobro. (vidi 2. Timotiju 3,16)

Ako hoću da budem u neposrednom dodiru sa Bogom, da budem osetljiv na Njegovo vođstvo i da se oslanjam na Njegovu silu umesto na svoju sopstvenu, i ako to treba da bude svakodnevna pojava, zar nije malo kasno da uputstva za dan tražim neposredno pre nego što uveče odem u krevet? Ako je religija dnevna pojava, onda je sasvim jasno kada nam je potrebna sila. Smešno je pisati ček ako nemate novca u banci. Jevrejima 4 naglašava da je Isus veran poglavar sveštencički »koji je u svačemu iskušán, kao i mi.« (stih 15) A zatim kaže: »Da pristupimo dakle slobodno k prestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć.« (stih 16) Zapazimo redosled. U toku vremena koje provodimo sa Bogom ujutru mi primamo silu od Njega, tako da kada u toku dana crpimo od nje, imamo čime da zadovoljimo svoju potrebu.

Neki koji imaju problema u svom molitvenom životu, i oslanjaju se na vreme provedeno u molitvi neposredno pre odlaska na spavanje, uvideće da će im najviše pomoći promena u kojoj im to vreme postaje prva stvar ujutru. Ako svakoga dana uzimamo svoj krst, tada ima najviše smisla učiniti to na početku novog dana.

...svakoga dana

Jedan od važnih razloga što svako jutro treba da otpočnemo sa Bogom jeste doslednost. Opšte svedočanstvo na koje stalno nailazim jeste da se vreme za razgovor sa Bogom, kada se ono ostavi da bude poslednje što činimo uveče, javlja na mahove — čas ga ima, čas ga nema.

Cilj svakodnevnog odnosa sa Hristom jeste održavanje veze. Nema potrebe postavljati pitanje: »Šta će se dogoditi ako propustim jedan dan?« Stvar nije u tome. Ono što je važno jeste vaš obrazac. Ako redovno održavate vezu, odnos će se razvijati. To važi za odnose sa ljudima oko nas, a to važi i za Boga. Ako budete održavali vezu samo po koji put, međusobni odnos će trpeti. Moguće je čak u toku jednog dana udaljiti se od Isusa, pa će možda biti potrebno dosta vremena da ponovo steknemo mir koji smo izgubili. Da li je to možda zbog toga što Bog voli da se igra žmurke ili da nas kažnjava zbog naše nemarnosti u jednom danu? Sigurno ne. Ali kad zanemarimo ličnu zajednicu sa Bogom, javlja se neprijatelj. koji to dobro koristi. On će učiniti sve što može da nas odvoji od Isusa i održi nas na rastojanju od Njega. Detaljnije ćemo pogledati neke njegove metode u sledećem poglavlju. Kad god zanemarimo ličnu zajednicu sa Bogom, sotona čini sve što može da održi tu razdvojenost. Naša jedina sigurnost nalazi se u rešenosti da Bogu damo prednost svakoga dana, bez obzira na to šta će se desiti. A kada Ga budemo tražili svakoga dana, naše prijateljstvo i zajednica sa Njim će se produbljivati.

Mi se ne spasavamo svojim životom molitve. Spasavamo se prihvatanjem Hristove žrtve za

nas na krstu i stalnim svakodnevnim prihvatanjem Hrista. Međutim, mnogi hrišćani dozvoljavaju da njihov odnos sa Hristom nestane, pa zato nestaje i njihove sigurnosti. Isusa često vrlo slabo poznaju čak i oni koji se izdaju za Njegove sledbenike. Nije čudo, onda, što im je tako teško da imaju poverenje u Njega kad je u pitanju spasenje. Ali, kada provodimo vreme svakoga dana razmišljajući o Njegovoj ljubavi, koliko nam je lakše da se živo sećamo Njegove ljubavi i čvrsto verujemo u Njegovo brižno prisustvo.

Da tražiš Isusa

Jovan, omiljeni Isusov učenik, hodao je sa Isusom u toku tri godine. Znao je kako to izgleda jesti sa Njim, putovati sa Njim, dodirnuti Ga, pomoći Mu u Njegovim svakodnevnim potrebama. Tri godine Jovan se svađao i raspravljao sa drugim učenicima o tome ko će biti najveći. Tri godine ostao je sin groma. Oni koji smatraju da obraćenje i hodanje sa Isusom treba da promeni nekoga potpuno preko noći (a ako se to ne desi, onda nema ni pravog iskustva), treba bolje da prouče iskustvo Jovana, Petra i drugih učenika. Čak i u gornjoj sobi, uoči raspeća, oni su se još uvek raspravljali oko toga ko će biti najveći. Znali su da to što rade nije dobro, ali su se i dalje ponašali isto, iako im je zbog toga bilo neprijatno. Isus se prema njima ponašao ljubazno, strpljivo, a pošto se vratio na nebo Jovan i ostali učenici nastavili su svoj hod s Njime.

Mnogo godina kasnije Jovan je zapisao u svojoj prvoj poslanici svim hrišćanima: »Što beše ispočetka, što čusmo, što videsmo očima svojim, što razmotrismo i ruke naše opipaše, o reči života. ... Što videsmo i čusmo to javljamo vama da i vi s nama imate zajednicu; a naša je zajednica s ocem i sa sinom njegovim Isusom Hristom« (pogl. 1,1-3) Jovan je rekao, mnogo godina pošto se Isus vratio na nebo: »Mi imamo zajednicu sa Isusom Hristom.« I vi možete imati zajednicu sa Hristom. Cilj hodanja, razgovora i održavanja veze s Njime jeste zajednica.

U celokupnom našem iskustvu pobožnosti poziv je uvek novi izazov da čitamo radi održavanja veze i zajednice sa Isusom. »Mi bismo hteli da vidimo Isusa.« (Jovan 12,21) Ako to prihvatimo kao istinu, ona će uticati na ono što čitamo.

Ne tako davno čitao sam knjigu Isusa Navina. Volim da čitam malo iz Starog, malo iz Novog zaveta. U prvom delu knjige Isusa Navina čitao sam o mnogim bitkama, poredama i osvajanjima Hananske zemlje. U drugom delu knjige Isusa Navina čitao sam o detaljnim linijama granica. Taj deo opisuje teritorije svakog plemena, kako su granice Venijaminovog plemena išle odavde, pa zaobilazile ovu teritoriju i spuštale se onamo obuhvatajući ovo i ono. Pročitavši nekoliko takvih poglavlja shvatio sam da je prilično teško u tome videti Isusa.

Postoji vreme i svrha u proučavanju svake knjige Biblije, ali ako je prvenstveni cilj molitvenog života traženje Isusa, čemu ću posvetiti većinu svog vremena? Proučavanju druge polovine knjige Isusa Navina ili proučavanju Besede na gori? Moguće je da Deset zapovesti postanu ništa drugo do ubitačno oružje u rukama onoga ko ne zna kako da sedne sa Marijom kraj Isusovih nogu i primi saznanja o Njegovoj ljubavi i dobroti. Zakon i Jevanđelje moraju da idu zajedno. Kad tražimo Isusa tamo gde se On najjasnije otkriva, nalazimo zajednicu sa Njim i pretvaramo se sve više i više u Njegovo obličje. Cilj molitvenog života je upoznati Ga i sticati sve više poverenja u Njega.

Proučavanjem Biblije

Kako proučavati Bibliju da bi vam molitveni život bio ispunjen značenjem? Da podvučemo ponovo činjenicu da pre svega tražite Isusa. Večni život ne javlja se samo istraživanjem Pisma.

Pročitajte tekst u Jovan 5,39.40. Verske vođe Isusovog vremena su dosta istraživale Pismo, pa ipak su odbacili Isusa i odbili da dođu k Njemu. Život imamo kad dođemo Isusu; Pismo je samo sredstvo koje nas osposobljava da dođemo k Njemu.

Postojao je čovek farisej, po imenu Nikodim, koji je došao k Isusu noću. On je u suštini kazao Isusu: »Ti si veliki učitelj, a ni ja nisam tako loš. Član sam Sinedriona, znaš! Hajde da malo prodiskutujemo!«

Isus mu je neposredno rekao: »Ono što ti je potrebno jeste da se nanovo rodiš.« O tome možete čitati u 3. poglavlju Jevanđelja po Jovanu. Nikodim nije mogao da razume stvari koje su se ticale Božjeg carstva zato što još uvek nije bio obraćen. 1. Korinćanima 2,14. kaže: »A telesni čovek ne razume što je od Duha Božjega; jer mu se čini ludost i ne može da razume, jer treba duhovno da se razgleda.«

Razumevanje Pisma ne zavisi toliko od jačine intelekta sa kojim se istražuje koliko od iskrene čežnje za pravednošću. Telesan čovek je u neprijateljstvu sa Bogom. Ako još nismo nanovo rođeni, mi ćemo redovno iz Božje reči dobijati samo puka obaveštenja. A kada smo nanovo rođeni, osposobljeni smo po prvi put da iskusimo druženje sa Hristom kroz Pismo. Prvenstveni cilj proučavanja Biblije nije dobijanje obaveštenja, već održavanje veze.

Biblija u prvom redu nije data da nas pouči lekcijama iz istorije. Dok čitate, ubacite i zamislite sebe u slici. Ako čitate o ženi na studencu, vi ste ta žena na studencu. Vi ste osoba koja traži da zadovolji želju svoga srca stvarima ovoga sveta. Vi ste osoba koja traži nešto bolje. I vi ste onaj koji se konačno, licem u lice, sreće sa samim Hristom. Vi ste izgubljena ovca koju je Pastir pošao da traži. Vas On nosi na svom ramenu nazad u siguran tor. Dok čitate o razbojniku na krstu, vi ste taj razbojnik na krstu. Vi izgovarate reči »Opomeni me se, Gospode!« (Luka 23,42) I vi ste onaj kome je dat odgovor: »Bićeš sa mnom u raj.« (stih 43)

Ponekad ljudi pitaju: »Šta da radim ako mi misli lutaju?« Pa, dopustite mi da vam postavim jedno pitanje. Kad ste bili u školi i učili za najdosadniji predmet koji ste morali da savladate, šta ste radili dok su vam misli lutale? Jeste li bacili udžbenik u korpu za otpatke i napustili školu? Ili ste se ponovo vraćali i ponovo čitali sve dok niste zapamtili ono što je trebalo da razumete?

Ako su lekcije u školi povezane samo sa sedamdesetak godina ovozemaljskog života, a Pismo povezano sa večnošću, zar ne biste prema Bibliji mogli da postupite bar jednako kao prema školskim udžbenicima?

Prvenstvena namera proučavanja Biblije jeste da se stupi u zajednicu i druženje sa Isusom. Dok tražite Njegovo prisustvo i otvarate Njegovu Reč, trudeći se da sebe zamislite u pojedinim događajima, da biste razumeli šta vam On govori iz dana u dan, sve ćete Ga bolje upoznavati i sve ćete Mu više verovati.

...i molitvom

Molitva je ono što hrišćansku crkvu čini drugačijom od svih klubova, bratstava ili svetovnih organizacija. Molitva čini važnu razliku između hrišćanstva i ostalih svetskih religija. Bez molitve nemamo ništa više osim Knjige obaveštenja, određenog veruju po kome bi trebalo pokušati živeti. Činjenica da u stvari možemo da razgovaramo sa Bogom, da održavamo vezu sa Isusom Hristom, čini molitvu najvažnijom u hrišćanskom životu.

Pogledajmo Luka 18,10-14. da bismo dobili opštu sliku o molitvi i njenom značajnu: »Dva čoveka uđoše u crkvu da se mole Bogu, jedan farisej a drugi carinik. Farisej stade i moljaše se u sebi ovako: Bože! hvalim te što ja nisam kao ostali ljudi: hajduci, nepravednici, preljubočinci, ili

kao ovaj carinik. Postim dvaput u nedelji; dajem desetak od svega što imam. A carinik izdaleka stajaše, i ne šćaše ni očiju podignuti na nebo, nego bijaše prsi svoje govoreći: Bože! milostiv budi meni grešnome. Kažem vam da ovaj otide opravdan kući svojoj, a ne onaj. Jer svaki koji se sam podiže poniziće se; a koji se sam ponižuje podignuće se.«

Jedan od prvih preduslova za molitveni život ispunjen značenjem jeste poniznost. Samo osoba koja je prešla stepenice dolaženja Hristu, koja je osvedočena da je grešnik i da je nemoćna da spase samu sebe, predstavlja poniznu i predanu osobu. Da li je možda moguće da neko nikada ne dođe do dubljeg poznanja o značenju molitve zbog toga što još uvek nije došao Hristu? Sigurno postoji takva mogućnost.

Međutim, kad shvatimo da je osnova hrišćanskog života zajednica sa Hristom, i kad dođemo k Njemu da bismo dobili spasenje, bićemo osposobljeni da se molimo kako treba. Tek kada je carinik priznao svoje grešno stanje i došao Bogu moleći Ga za milost, bio je opravdan.

Jedna od uobičajenih predstava o molitvi jeste da je njen prvenstveni cilj primanje odgovora. Želeo bih da kažem da ako je vaš prvenstveni cilj da u molitvi dobijete uslišenje i određene odgovore, neće proći dugo vremena i vi ćete prestati da se molite. Posedovanje večnog života znači posvetiti se upoznavanju Boga. A i prvenstveni cilj molitve jeste poznavati Boga. Prvenstveno je važna zajednica, održavanje veze, a ne primanje odgovora.

Koliko dugo bi vaši međuljudski odnosi potrajali kada bi jedini cilj vaših razgovara sa ljudima iz vaše okoline bio da vas usliše kad tražite od njih da nešto urade za vas? Mi obično razgovaramo sa svojim prijateljima samo radi održavanja prijateljstva. Isto važi i za molitvu. Isus je rekao u Matej 6,33: »Nego ištite najpre carstva Božjega, i pravde njegove, i ovo će vam se sve dodati.« Tek na kraju se govori o životnim potrebama. Bog zna naše potrebe. Molitva nije tu da Mu na prvom mestu iznesemo svoje potrebe. Ona treba da razvije i održi prijateljstvo sa Njim.

Molitva kao predmet je neiscrpna tema. O njoj su napisane čitave knjige koje su tek dotakle površinu. Međutim, postoji još jedna pojedinost koju bih želeo sada kratko da dotaknemo, a to je činjenica da treba da se oslobodimo svake žurbe. Mnogi čak i u trenucima molitve ne primaju blagoslov stvarne zajednice sa Bogom. Oni se suviše žure. Brzim koracima hitaju da prođu kroz krug Hristove drage prisutnosti, zastajući možda samo za trenutak na ovom svetom području i ne čekajući na savet. Oni nemaju vremena da ostanu sa božanskim Učiteljem. Vraćaju se na svoj posao sa svojim teretom. Ovakvi neće nikada postići najveći uspeh, sve dok ne nauče tajnu duhovne sile. Moraju da omoguće sebi vreme da razmisle, da se mole i da čekaju kako bi im Bog obnovio fizičke, umne i duhovne snage. Ne trenutak u kome ćemo zastati u Njegovoj prisutnosti, već lični kontakt s Njime — to je naša potreba. Odsustvo žurbe u vašem molitvenom životu je jedna od najvećih tajni pomoću kojih možete pronaći ličnu zajednicu sa Hristom.

Lično proučavanje i molitva

Želeo bih da zaključim kratkim pregledom tipičnog ličnog proučavanja i molitve zacrtanih u ovom duhovnom receptu.

Na početku dana, ma koje to bilo vreme, u zavisnosti od toga čime se bavite, nalazite mesto gde možete biti sami. Pre svega upućujete kratku molitvu za vođstvo Svetoga Duha kako biste bili upućeni na svoj odnos sa Bogom. Zatim proučavate nešto o Hristovom životu, usredsređujete se na Isusa i trudite se da zamislite sebe u događaju sa Njim. Toga dana ponovo se penjete stepenicama ka Njemu, osvedočeni da ste grešnik, shvatajući da ste nemoćni da spasete sami sebe i zato sebe ponovo predajete Njegovom upravljanju.

Nakon što ste razmišljali o tekstu za taj dan, molite se dužom molitvom govoreći Bogu o onome što ste pročitali. To daje svežinu molitvenom životu svakog novog dana i čuva ga da ne postane nešto formalno, jednostavno ponavljanje određenih rečeničnih sklopova.

Pošto ste ispričali Bogu ono što ste pročitali, dodajte molbe koje želite, i za sebe i za druge. Kada ste završili svoj govor, ne žurite! Sačekajte! Ostanite u stavu molitve čekajući da vidite da li Bog želi da vam nešto saopšti.

Verujem da nam se Bog obraća putem našeg uma. Nekad ćete biti svesni toga, a ponekad i nećete. Međutim, ako ostanete na svojim kolenima i dozvolite Bogu da utiče na vaš um, otkrićete da On ponekad ima naročite poruke za vas, naročito razumavanje duhovnih istina ili svoje nove planove za vas za taj dan.

Šta ako ne bude delovalo?

Često čujem kako ljudi govore: »Pokušao sam sa ličnim proučavanjem i molitvom, ali mi ne ide.«

Obično ih pitam: »Koliko ste dugo pokušavali?« »Tri dana.«

Moramo biti svesni da mi obično ne očekujemo da naši ljudski odnosi napreduju tako brzo! Kako možemo očekivati da naše prijateljstvo sa Bogom ojača za tako kratko vreme? Zato jedini zaključak do koga možete doći jeste nova čvrsta rešenost da od sada pa nadalje provodite tiho vreme nasamo sa Bogom iz dana u dan; a ako to budete stalno činili sve dok Isus ponovo ne dođe, bićete s Njim u prijateljstvu i zajednici i upoznaćete Onoga koga poznavati znači imati život večni.

Da li želite da poznajete Boga? Odvojite vreme, nasamo, na početku svakoga dana, da tražite Isusa proučavanjem Njegove Reči i molitvom. I upoznaćete se sa najboljim Prijateljem koga ste ikada poznavali.

Hoće li se odnos sa Bogom pokvariti ako dan ili dva ne budem u vezi s Njime?

Kako i dalje mogu da verujem u Njega ako sve odjednom krene naopako?

TREĆI KORAK

Jednom davno (ovo bi trebalo da vam pokaže kakva će ovo vrsta priče biti) živeo je jedan par mladih ljudi koji su se mnogo voleli i odlučili da se uzmu. Mladoženja je mislio da je njegova mlada najlepše i najnežnije stvorenje koje je ikad video, a nevesta je smatrala da je njen budući muž najbolji i najzgodniji muškarac na celom svetu. Brak je počeo, kao što mnogi brakovi počinju, sa velikim nadama i očekivanjima.

Svakoga jutra kada je muž morao da pođe na posao, zastajao bi da se pozdravi na rastanku, a njegova žena stajala bi na vratima i mahala posmatrajući kako kola izlaze na glavni put i opet mahala. Nije ulazila unutra sve dok se ono što je posmatrala ne bi pretvorilo u tačku i nestalo iza ugla na kome su kola skretala i nestajala sa vidika. Uveče bi provirivala sa prozora svakog trenutka i izlazila na vrata da dočeka svoga muža.

Posle izvesnog vremena, međutim, kada je muž trebalo da krene na posao, samo bi na brzinu popio neki topli napitak i žurno izašao na vrata. Ponekad ona ne bi još ni ustala iz kreveta. Kad bi se uveče vraćao, često bi je nalazio kako posluje po kući, a ona bi podigla iznenađeno pogled i rekla: »O, zar si već stigao? Završiću ovo za nekoliko minuta, a onda ću početi da spremam večeru.« Brak još nije bio završen, ali medeni mesec jeste.

I tako, jednoga dana, ne suviše dugo posle ovoga, nekadašnja nevesta, koja je sada bila samo žena, bila je zauzeta šivenjem. Negde u podsvesti očekivala je svakog trenutka da bude prekinuta u poslu, jer je već palo veče. Ali nije bila prekinuta. Konačno je završila sa šivenjem i izvadila je peglu da ispegla novu košulju koju je sašila. Zatim je počela da priprema večeru. Međutim, njen muž još uvek nije dolazio kući. Posle dužeg vremena večerala je sama, ali bila je zabrinuta, pa je samo malo probala hranu. Mnogo kasnije konačno je plaćući zaspala na kauču u dnevnoj sobi, jer joj muž te noći uopšte nije došao kući.

Kući je došao tek sledeće večeri, i čim je ušao, ona ga je upitala: »Gde si dosad bio?«

On ju je iznenađeno pogledao: »Kako to misliš?«

»Gde si bio prošle noći?«

On je bio još više iznenađen. »Zašto želiš to da znaš? Ne očekuješ valjda da dolazim kući svake noći. Odavno nisam čuo nešto smešnije. Ima na hiljade ljudi koji su u braku i provode vreme odvojeno. Šta je onda u tome tako strašno ako povremeno ne dođem kući? Ne moramo biti tako kruti kada je u pitanju naš brak. Sinoć mi se prosto nije dolazilo kući. Trebalo je da obavim neke važnije stvari. Imam mnogo obaveza, znaš. A kući i k tebi dolazim većinu noći. Zar to nije dovoljno?«

»Ne, nije!« odgovorila je i počela da plače.

»Hej, pogledaj«, rekao je nežnije. »Naš brak me usmerava na to da dolazim kući. Ne treba da

se uznemiravaš ako poneku noć želim da provedem s nekim od mojih drugih prijatelja. Ne moram da dolazim kući svake noći da bismo ostali u braku. Mislim da je mnogo zdravije za naš brak da ne upadnemo u nekakvu legalističku kolotečinu. Zar ne bi mrzela ako bih kući dolazio svake noći samo iz navike? Ako ne upadnemo u kolotečinu brak će nam biti mnogo uzbudljiviji!»

Jeste li impresionirani?

Ako ste radoznali i želite da znate kraj ovog malog upoređenja, dozvolite mi da vas uverim, da nisu živeli srećno do kraja života! Zašto? Zato što brak podrazumeva vernost i odanost. Iako se javljaju trenuci kad su osećanja jaka i trenuci kada su osećanja slabija, dobar brak nije nikad utemeljen na osećanjima. Utemeljen je na odanosti nekome koga volite, i to čitavog života, i koji vas isto tako voli.

Govorili smo o receptu za uspešnu zajednicu i druženje sa Bogom. Uvideli smo da je osnova ličnog proučavanja i molitve hrišćanina da odvaja vreme, nasamo, na početku svakoga dana, da traži Isusa putem Njegove Reči i molitve. Kao i u braku, postoji odanost i u zajednici sa Hristom. Zbog te odanosti mi ćemo neprestano tražiti Isusa iz dana u dan bez obzira na naša osećanja.

Sada pretpostavimo da ste se obavezali da uspostavite zajednicu sa Hristom. Pretpostavimo da ste rešili da odvajate prvo vreme u svakom danu da biste upoznawali Boga. Šta će se javiti kao rezultat?

Ako tu odluku donesete pre nego što ste nanovo rođeni, dok još niste obraćeni, mogu se dogoditi dve stvari. Prvo, to može biti put uspona, jer samo posle novorođenja može da se iskusi uživanje u duhovnim stvarima. Moguće je, dakle, otpočeti zajednicu sa Hristom i otkriti da gledanjem Isusa i Njegove ljubavi postepeno dolazite do obraćenja.

Druga mogućnost je da neobraćena osoba koja se obavezuje na molitveni život završi potpunim neuspehom. Sastojak koji će odlučiti šta će se od ove dve mogućnosti dogoditi jeste vaše osećanje potrebe. Isus je kazao: »Ne trebaju zdravi lekara nego bolesni.« (Matej 9,12) Osećanje potrebe je ono što će naćiniti odlučujuću razliku.

Posle novorođenja

Za onoga ko jeste nanovo rođen, i obavezao se na zajednicu sa Hristom, isto tako postoje dve mogućnosti. Odnos može jaćati, postajati sve znaćajniji, ili se može ugasiti. I opet ono što je odlučujuće jeste osećanje potrebe. Pre nego što se ćovek obrati, osećanje potrebe ćesto stvaraju udarci i rane života. Ali, kako stvar stoji posle obraćenja? Kako stićemo i zadržavamo osećanje potrebe? Kod ovoga želeo bih da dodam još nešto što nisam uvrstio u osnovni recept za lićno proućavanje i molitvu. Ispustio sam hrišćansko svedoćenje. A postojao je i razlog zbog kojeg sam ga izostavljao do sada.

Na prvom mestu da biste bili svedok morate imati šta da kažete. Pretpostavimo da ste pozvani da budete svedok na sudu, i pošto ste dali zakletvu i zauzeli mesto na kome stoje svedoci, sudija każe: »Gde ste bili u vreme zbivanja o kojima govorimo?«

A vi odgovarate: »Bio sam kod kuće u krevetu i spavao.«

»Da li ste nešto ćuli ili videli?«

»Ne, gospodine sudijo, spavao sam sve vreme. Uopšte nisam ni znao da se išta dogodilo sve do jutra.«

»I vi se još nazivate svedokom?«

Izbacili bi vas iz suda!

U ponekim hrišćanskim crkvama smatraju da će oživljavanje i preobražaj duhovnog života doći sam po sebi ako nekako uspeju da svedoče ljudima i da im misioniraju. Međutim, osnovni preduslov da bi neko bio svedok jeste da ima nešto lično da posvedoči. Mi ne možemo da budemo svedoci po čuvenju ili po nezvaničnim obaveštenjima. Svedočenje zahteva lično poznavanje i iskustvo. Prema tome pravo svedočenje može da počne jedino pošto je neko uspostavio ličnu zajednicu sa Hristom.

Svedočenje: uzrok i posledica

Pa ipak, svedočenje je i uzrok i posledica hrišćanskog života. Ili bi možda bilo tačnije reći da je svedočenje rezultat i uzrok hrišćanskog života, jer ne možemo svedočiti dok nemamo šta da kažemo. Kad se uključimo u svedočenje i misioniranje drugima, to povećava naše osećanje potrebe, to nas tera na kolena i na taj način postaje uspešno sredstvo podsticanja koje čini da naš odnos sa Bogom, lično proučavanje i molitva budu uvek sveži i puni značenja. To je bila Božja namera kada nam je dao da imamo udela u objavljivanju radosne vesti Jevanđelja drugima.

U našem upoznavanju Boga veoma je važno provoditi vreme u neposrednom razgovoru sa Njim i slušanju Njegovog glasa posredstvom Njegove Reči. Svedočenje je treći dobar način na koji se upoznajemo — odlazeći na određena mesta i čineći nešto za Njega, saradujući s Njime.

Isti princip važi za bilo koji drugi odnos. Malo je prijateljstava zasnovanih samo na razgovoru — no, malo je prijateljstava koja mogu da opstanu bez njega. Mi odvajamo vreme da govorimo onima koje volimo i da ih slušamo. Ali još bolje se upoznajemo dok radimo zajedno, putujemo ili se igramo zajedno. Kaže se da postoje dve probe braka: Prva, zajedničko lepljenje tapeta u kupatilu. Zatim, ako ste još uvek u braku, pokušajte da zajedno očistite garažu. Ako ste ikada isprobali neku od ovih stvari, trebalo bi da ste u stanju da lično posvedočite u prilog činjenice da je moguće saznati ponešto o supružniku kad zajedno nešto radite, što možda ne biste nikada saznali da ste samo sedeli i razgovarali.

Svedočenje je...

Pre nego što dalje budemo govorili o ovoj tači, možda je važno kratko prodiskutovati o tome šta svedočenje **jeste**, a šta **nije**. Da li ste ikada smatrali da svedočenje na prvom mestu znači izaći i zvoniti na vrata ljudima koje nikad ranije niste videli i govoriti im o veri u Boga? Da li ste možda mislili da se od vas očekuje da »kratke evanđeoske poruke« stavljate u poštanske sandučiće, ili da delite traktate verskih tema ljudima na naplatnim rampama dok putujete? Ili ste se možda bojali da će se od vas tražiti da zaustavljate ljude na ulicama ili na aerodromu sa ciljem da pokušate da ih naterate da prihvate Jevanđelje?

Ako ste se ikad osećali nelagodno zbog same pomisli o ovakvim aktivnostima, i ako ste bili ubeđeni da niste osoba koja to može, dobrodošli u zajednički klub. Imam dobre vesti za vas? Isus je predložio čoveku koga je iselio u Gadarinskom kraju da ode kući svojoj k svojim (svojim prijateljima) i da njima kaže šta je Bog učinio za njega. (Marko 5,19) Od njega se nije očekivalo da prilazi potpuno nepoznatim ljudima, ili da otputuje u neku daleku zemlju. Umesto toga, Isus je kazao: »Idi kući svojoj, k svojim.« I od njega se nije tražilo da odmah počne sa držanjem biblijskih tema o proročanstvima i doktrini. Trebalo je da kaže šta je Isus učinio za njega lično.

S druge strane ljudi ponekad ostavljaju utisak da nije potrebno ništa da govore, već jednostavno nalaze utočište u nečemu što nazivaju »nemi svedok«. Vratimo se za trenutak u sudnicu da vidimo kako bi to izgledalo.

Sudija kaže: »Gde ste bili te noći dvadeset sedmog?« Tišina.

»Rekoh, gde ste bili te noći dvadeset sedmog?«

Ponovo tišina.

Konačno, baš kad se sudija spremao da vas s prezirom otpusti iz sudnice, vi uspevate da progovorite: »Želeo bih da budem samo nemi svedok! Smatram da već samo moje prisustvo ovde u sudnici treba da pokaže kome pripada moja odanost. Nisam baš rečit, pa ću ostati samo nemi svedok.«

Ne, svedok ne samo što ima šta da kaže — on to i **govori!** Veoma je bitno, nema sumnje, za naše hrišćansko svedočenje da smo ljubazni, prijatni i da smo zainteresovani da pomazemo onima kojima je naša pomoć potrebna. Ali ima i ateista koji mogu da učine mnoge dobre i mile stvari. Da bismo bili svedok za Gospoda Isusa Hrista moramo imati šta da kažemo o Njemu i Njegovoj ljubavi i o tome šta nam On lično znači. Kada je pričanje o tome kakve je velike stvari On učinio za nas udruženo sa životom punim brige i staranja za dobro drugih, mi na taj način uzdižemo Isusa i svedočimo za Njega.

Tri opipljive pojedinosti

Pavle kaže u Filibljanima 2,12: »Gradite spasenje svoje sa strahom i drhtanjem.« Kako da gradite svoje spasenje? Koji je vaš udeo? Šta možete da učinite? Tri pojedinosti. Proučavanje Biblije i odvajanje vremena za molitvu predstavljaju prve dve. Treća je hrišćansko svedočenje. Zaista se ne možete angažovati da govorite kakvog divnog Prijatelja ste našli u Isusu dok ne uspostavite značajnu zajednicu s Njime. Tako proučavanje Biblije i molitva postaju potpune neophodnosti da bi se na kraju javilo iskreno hrišćansko svedočenje. Ali ako se ne uključimo u hrišćansko svedočenje, misioniranje i službu za druge, proučavanje Biblije i molitva će se neizbežno iskvariti i mi ćemo na kraju biti manje uspešni nego dok još nismo ništa ni počeli.

Isus je ispričao dobro upoređenje u dvadeset petom poglavlju Matejevog Jevanđelja da bi objasnio činjenicu da ćemo izgubiti duhovnost koju već imamo ako ne budemo radili i svedočili drugima. O tome možete čitati od 14. do 30. stiha. U zaključku, u 29. stihu, Isus je rekao: »Jer svakome koji ima, daće se, i preteći će mu; a od onoga koji nema, i što ima uzeće se od njega.« Samo ako sa drugima delimo Božju ljubav, održaćemo u životu svoju sopstvenu dušu.

Ako ne rastemo, mi ćemo umreti. To je princip u prirodi, a i u duhovnom životu. Biljka mora ili da raste ili da uquine. Jednoga dana moja žena je donela kući dve sadnice ruža. Posadili smo ih na najboljem zemljištu. Trudili smo se da im obezbedimo dosta vode. Međutim, nijedna od njih nije rasla. Konačno, kada su već izgledale kao sasušene, jednu smo presadili na drugo mesto. Ona je počela da raste! Presadili smo i drugu, ali ta biljka je već bila mrtva. Uprkos svemu što smo pokušavali, ništa nije moglo da je obnovi. Biljka koja nije rasla uginula je.

Isus je govorio o načelima rasta u Marko 8,35: »Jer ko hoće dušu svoju da sačuva, izgubiće je; a ko izgubi dušu svoju mene radi i jevanđelja onaj će je sačuvati.« Mi rastemo dajući sebe u službu za druge, a kada rastemo, duhovni život se produžuje.

Razlog da se ne svedoči

Ima nekoliko uobičajenih strahova kod ljudi koji ih navode da ne žele da se angažuju u službi drugima i misioniranju. Prvi je duhovna nesigurnost. Teško nam je da druge uveravamo da će ih Bog prihvatiti takve kakvi su ako još nismo uvereni da On prihvata nas. Teško nam je da Isusa predstavimo drugima kada Ga sami ne poznajemo.

Drugi strah je strah od neuspeha. Brinemo se da nećemo uspeti uspešno da svedočimo. Više volimo da svedočenje prepustimo »profesionalcima« koji, po našem mišljenju, znaju kako to uspešno treba da se radi.

Međutim, ni za uspeh ni za neuspeh mi nismo nikada bili zaduženi. Ne treba da se brinemo zbog uspeha. Samo sila Svetoga Duha može da pridobije srca.

Treći strah koji često dolazi do izražaja jeste strah da slučajno ne damo pogrešne informacije — da nismo dovoljno dobri teolozi koji bi bili sposobni da odgovore na sva pitanja i prigovore koji bi se mogli pojaviti. I ovde važi isto: ako o svedočenju govorimo kao o onome što je Isus učinio za nas, trebalo bi da znamo sve odgovore! Ne traži se da svaki hrišćanin postane teolog i student proročanstava, da nauči grčki, jevrejski i sve ostalo, pre nego što će moći da govori nekom drugom o Hristovoj ljubavi i sili.

Drugi značajan prigovor svedočenju je taj što ono zahteva vreme. I opet, ovaj prigovor je često zasnovan na pogrešnoj pretpostavci da je svedočenje značajan dodatak našem svakodnevnom programu, da moramo izaći da nekoliko sati provedemo govoreći nepoznatim ljudima ili deleći traktate. Za onoga ko ima zajednicu sa Isusom i ima šta da kaže, svedočenje postaje način života. Ono ne podrazumeva obavezno izdvojeno vreme da bi se o Isusu govorilo porodici i prijateljima, već se zbiva tokom naših svakodnevni dodira sa njima.

Bog nam je dao i jedno vreme kao dar naročito zbog toga da bismo doživeli radost radeći za Njega. To vreme zove se Subota. U jednom danu od sedam Bog nam daje vreme — vreme da održavamo vezu s Njime na naročiti način i vreme da mu se pridružimo u službi za druge. Da li imate prijatelja koji je bio bolestan i kome bi poseta prijala, ali vi jednostavno niste imali vremena da ga posetite? Bog vam daje Subotu. Imate li suseda za koga znate da je usamljen i koga biste želeli da pozovete, ali ste bili suviše zauzeti? Bog vam daje Subotu. Jeste li nameravali da izvedete svoju decu u prirodu ili možda u šetnju pored jezera, ali niste imali vremena? Bog vam daje Subotu. Bilo da delimo Božju ljubav sa porodicom i prijateljima, ili svedočimo drugim ljudima, vremena ima, svake sedmice — to je Božji naročiti odgovor na problem pronalaženja vremena za misioniranje drugima ako smo suviše zauzeti.

Pored toga Božja je namera da svedočenje i služba postanu način života. Biće, to je tačno, slučajeva kada će misioniranje biti složenije. Međutim, naše svedočenje ne može nikad biti ograničeno samo na takve slučajeve. U stvari, priznavali mi to ili ne, mi jesmo svedoci čitavog dana, u svemu što činimo. Svojim životom, svojim postupcima, atmosferom koja nas okružuje, mi dajemo svedočanstvo za ili protiv Boga. Kada imamo živu zajednicu sa Bogom, On će obojiti svako naše svedočenje, i nemo i rečima, i Bog će ga koristiti da pokaže svoju ljubav i drugima u krugu našeg uticaja.

Drugi problemi u ličnom proučavanju Biblije i molitvi

U devet od deset slučajeva ako je postojalo vreme značajnog održavanja veze sa Bogom iz dana u dan i pokvarilo se, to se zbilo zbog nedostatka svedočenja i službe za druge. Ima i drugih pojedinosti koje mogu da izazovu kratak spoj u našoj zajednici sa Bogom. Pogledajmo ukratko neke od njih.

Problem sa kojim se mnogi ljudi sreću je neredovno lično proučavanje i molitva. Oni povremeno provode vreme sa Bogom i uzbuđeni su uviđajući Njegovu ljubav i prihvatanje koje im se otkriva. Zatim ih posao sasvim okupira i oni propuštaju jedan dan, ili nekoliko dana, ili čak možda jednu nedelju ili dve. Onda, obično zbog nekog problema ili nevolje u svom životu,

počinju ponovo da traže Isusa. Međutim, kad prođe nekoliko dana i kriza umine, oni ponovo lako zaboravljaju i zanemaruju zajednicu sa Bogom. Ponekad se ljudi pitaju, kad vide da nema duhovnog rasta (što je posledica zajednice koje čas ima, čas nema) da li je Bog možda ljut na njih zbog toga što Ga zanemaruju i da li su možda zato kažnjeni posledicama koje vide u svom životu.

Oni zaboravljaju da kad zanemarujemo ličnu zajednicu sa Bogom i druženje sa Hristom, postoji i neprijatelj koji to koristi. U Bibliji, u kojoj se govori o Bogu, govori se i o Njegovom neprijatelju, đavolu. Kaže nam se da »suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere.« (1. Petrova 5,8) Kad zanemarujemo druženje sa Bogom, možemo biti sigurni da će neprijatelj učiniti sve što je u njegovoj moći da ponovo ne nađemo mnogo značaja u svojoj zajednici sa Isusom, jer zna da je to naš jedini izvor sile. On će pokušavati da nas zaposli kako više ne bismo odvajali vreme za Boga. Svaliće na nas sve probleme života. Zbrisaće nas kušanjem i grehom i zatim nam reći da se slučajno ne usudimo da se vratimo Isusu, sve dok Mu nekoliko nedelja ne budemo verno služili. Posle deset dana će nas opet navesti da padnemo i ponovo doživimo neuspeh. Ovo može da potraje i tako traje i traje, sve dok se i najjača osoba ne obeshrabri.

Drugi problem koji navodi neke ljude da raskinu svoju zajednicu sa Bogom jeste neshvatanje šta je u stvari vera. **Vera** je reč koja se često pogrešno razume. Ima ljudi koji smatraju da je vera nešto što sami izgrađujete, nešto što možete sami da stvorite. Međutim, naglasio bih da veru nikada ne izgrađuje čovek — vera je Božji dar. Pavle nam to jasno kaže.

Čitave crkve sagrađene su na lažnoj pretpostavci da je vera nešto što vi izgrađujete. Ljudi su smatrali da morate da vežbate svoju veru, i da je treba vežbati tako što ćete naterati sebe da verujete da će se nešto dogoditi. Oni smatraju da ako dovoljno čvrsto verujete, zaista će se dogoditi to što verujete.

Devojčica sa kišobranom

Postoji priča o devojčici koja je došla na bogoslužjenje na koje su se ljudi sakupili da se mole za kišu. Usevi su se osušili i kiša im je bila veoma potrebna. Devojčica je poslala noseći svoj kišobran. Ljudi su se podsmehnuili njenoj veri.

Međutim, kiša je zaista pala. I tako su kazali da je kiša pala zato što je devojčica ponela kišobran. I ako budete imali petlje i hrabrosti da ponesete svoj kišobran, to će učiniti da kiša padne. Ali nije istina da je kiša padala zbog toga što je ona ponela svoj kišobran, već je ona ponela svoj kišobran zato što je znala da će pasti kiša. Postoji li razlika?

Efescima 2,8 kaže: »Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji.« Vera je dar od Boga. Nju ne možete izgrađivati. Vera je više od verovanja. Ona je više od »držanja Boga za reč«, što su mnogi hrišćani prihvatili za definiciju vere. Vera je poverenje — a poverenje proizilazi iz održavanja veze i poznanstva sa Onim ko je potpuno dostojan poverenja.

Pogrešno shvatanje vere ili poverenja može da dovede do teškoća u zajedništvu sa Hristom. Pogrešne zamisli o veri navode nas da očekujemo da On postupi ili odgovori prema našim molbama. A kad se molimo i ne primimo odgovore koje tražimo, ili kad neočekivane poteškoće dođu u naš život, popuštamo iskušenju da sve napustimo.

Jednom sam otišao da posetim čoveka koji je narodski rečeno bio »težak«. Držao sam javna predavanja u njegovom gradu i neko je predložio: »Zašto ga ne bi pozvao na predavanja?« Otišao sam njegovoj kući na kraju grada i pokucao na vrata. Otvorio je, i kad je čuo ko sam, uzviknuo: »O, vi prokleti propovednici!«

Zatim me je pozvao da uđem — što stvarno nije imalo smisla! Kad sam ušao i seo, počeo je da me obasipa grdnjama, pokušavajući da me uvredi. Jedna od stvari koje mi je rekao, bila je: »Razgovarao sam sa prokletim jastukom toliko puta koliko i sa nekim prokletim propovednikom, i nikad nisam dobio nikakav prokleti odgovor ni od jednoga od njih.«

Odbacio je svoj život molitve na osnovu toga da li je ili nije primao odgovore. Ako se molite samo da biste bili uslišeni u svom traženju, odbacite pre ili kasnije svoj molitveni život. Nekada sam smatrao da su proučavanje Biblije i molitva cilj sami po sebi. Ali sam zatim otkrio da su to široki prilazi koje nam je Bog dao da bismo mogli da održavamo vezu s Njime. Ako se obavežemo da održavamo vezu sa Njim posredstvom ovih prilaza, mi ćemo Ga upoznati. A kad Ga budemo upoznali, otkrićemo da je naše poverenje spontano probuđeno.

Vera je spontana

Jedan od najvećih pojedinačnih dokaza da se pojavila prava vera ili poverenje jeste njena spontanost. U tom pogledu ona je srodna ljubavi. Jeste li ikad pokušali da se primorate da nekoga volite? Kako je išlo? Ljubav ne možete da uključite i isključite, zar ne?

Jedna od najuspešnijih neprijateljevih prevara jeste navesti čoveka da radi bilo šta drugo osim da se upozna sa Isusom. Takav čovek kaže: »Zanima me religija. Zainteresovan sam da postanem hrišćanin.« A đavo govori: »Ohoho, vidi ti njega!« I sazove svoj Komitet za razne načine i sredstva. To nema nikakve veze sa novcem. On ima mnogo načina i sredstava da čoveka odvede na sporedni kolosek kako ne bi upoznao Boga. Đavo kaže: »Ako ovaj čovek bude uporan da postane hrišćanin, navešćemo ga da se trudi oko pravednosti.« Zato počinje da šapuće na uvo tom čoveku: »Moraš da budeš dobar ako želiš da budeš hrišćanin. Moraš da činiš ono što je pravo. Bolje bi ti bilo da poradiš na tome! Evo, danas si napravio grešku! Bolje bi ti bilo da se više trudiš!«

Jeste li se nekada toliko trudili da zaspate da ste se potpuno rasanili? Jeste li se nekada toliko borili sa đavolom da ste zbog toga postali još sličniji njemu? Ako stalno gledate sebe u ogledalu, sve ćete više ličiti na sebe! Gledanjem se menjamo.

Dopustite mi da vas ponovo podsetim da mi ne ostvarujemo svoju pravednost. Pravednost se javlja kroz Isusa; ona se ne može izraditi. Rimljanima 4,4.5: »A onome koji radi ne broji se plata po milosti nego po dugu. A onome koji ne radi a veruje onoga koji pravda bezbožnika, prima se vera njegova u pravdu.«

To nikako ne znači da neće biti pravednosti. Ali ona će se javiti kao dar od Boga, ne kao plod naših sopstvenih napora. Kad konačno shvatimo da pravednost dolazi kroz veru, đavo tada kaže: »Tačno — sada si shvatio! Poradi malo više na veri! Nateraj sebe da veruješ! Ako budeš dovoljno čvrsto verovao, odnećeš pobeđu ili ćeš na molitvu primiti odgovor koji očekuješ.«

Ali, đavo je lažov — u stvari, Biblija to jasno tvrdi u Jovan 8,44. Istina je da se i pravednost i vera javljaju kao rezultat zajednice sa Gospodom Isusom Hristom. Vera nije sama sebi cilj. Ona je sredstvo da se dođe do cilja. I uvek dolazi i raste u svom pravom obliku iz zajednice sa Isusom koji je postojan i živ.

Pravednost se ne otkriva onima koji je traže. Pravednost dolazi u život onih koji traže samo Isusa. Vera se ne javlja kod onih koji je traže, već kod onih koji traže samo Isusa.

Pozivam vas danas da prihvatite ono što proizvodi pravu, spasonosnu veru. To je osnov čitavog hrišćanskog života. To je put spasenja. To je poznavanje Isusa kao vašeg ličnog prijatelja. A odnos i prijateljstvo sa Isusom će vas povesti do svega ostalog što je Isus imao na umu za vas i

na ovom svetu i na svetu koji će doći.

Zašto mnogo toga kreće nagore kad više tražimo Boga?

Još jedan problem koji može da navede ljude da odbace svoj život molitve, problem koji je tako uobičajen da se njime treba pozabaviti, jeste to što često kada počnemo da tražimo zajedništvo sa Bogom, sve odjednom krene naopako. Doduše, ne dešava se to uvek, ali čini se da se događa češće nego što se ne događa.

Sve to bi vam bilo jasno, naravno, kada biste bili đavo i kada biste znali da je zajednica sa Isusom celokupna osnova hrišćanskog života i rasta; učinili biste sve što možete da obeshrabrite čoveka koji Ga traži. Ono što je mene zbunilo, kada se nešto takvo prvi put meni dogodilo, bila je pomisao: Zar Bog nije dovoljno veliki da to spreči i učini da se tako nešto ne događa?

Odgovor na ovu nedoumicu je zapanjujući i otkriven je u prva dva poglavlja knjige O Jovu. Pogledajmo taj izveštaj, počevši sa 1. poglavljem, stihovi 6. do 8: »A jedan dan dođoše sinovi Božji da stanu pred Gospodom, a među njih dođe i sotona. I Gospod reče sotoni: otkuda ideš?

A sotona odgovori Gospodu i reče: prohodih zemlju i obilazih.

I reče Gospod sotoni: jesi li video slugu mojega Jova? nema onakoga čoveka na zemlji, dobra i pravedna, koji se boji Boga i uklanja se oda zla.«

Sotonina tvrdnja je bila: »Ja sam car Zemlje. Ja tamo vladam.« Božja tvrdnja je bila: »Ne vladaš svima. Jesi li uzeo u obzir moga slugu Jova?«

»A sotona odgovori Gospodu i reče: eda li se uzalud Jov boji Boga? Nisi li ga ti ogradio i kuću njegovu i sve što ima svuda unaokolo? Delo ruku njegovih blagoslovio si, i stoka se njegova umnožila na zemlji. Ali pruži ruku svoju i dotakni se svega što ima, psovaće te u oči.

A Gospod reče sotoni: evo, sve što ima neka je u tvojoj ruci; samo na njega ne diži ruke svoje.

I otide sotona od Gospoda.« (stihovi 9-12)

U čemu je bila stvar? Sotonina optužba je bila da je jedini razlog što Jov služi Bogu bio u tome što je dobio bogatstvo i blagoslov od Boga, zar ne? To je bila njegova optužba. I bar u Jovovom slučaju Bog je u svojoj mudrosti video da je najbolje da dopusti sotoni da pokuša da dokaže svoju tvrdnju. Tako mu je Bog dao dozvolu. I sotona je odmah uleteo pucajući iz svih oruđa, tako možemo reći, i uzeo sve što je Jov imao.

To je Jov pogrešno shvatio. Mislio je da je Bog taj koji mu je uzeo sve što je imao. (stih 21) Uvek je postojalo dosta pogrešnih shvatanja o Bogu, zar ne? Ali, uprkos Jovovom pogrešnom shvatanju o Bogu, on nije postao jedan od nerazboritih. Sačuvao je svoje poverenje u Boga. Mora da je dovoljno dobro poznavao Boga kad je imao osnov za poverenje koje je moglo da opstane uprkos nekim pogrešnim shvatanjima.

Pređimo na 2. poglavlje: »Opet jedan dan dođoše sinovi Božji da stanu pred Gospodom, a dođe i sotona među njih da stane pred Gospodom. I Gospod reče sotoni: otkuda ideš? A sotona odgovori Gospodu i reče: prohodih zemlju i obilazih.

I reče Gospod sotoni: jesi li video slugu mojega Jova? Nema onakoga čoveka na zemlji, dobra i pravedna, koji se boji Boga i uklanja se oda zla, i još se drži dobrote svoje, premda si me nagovorio, te ga upropastih ni za što.

A sotona odgovori Gospodu i reče: kožu za kožu, i sve što čovek ima daće za dušu svoju. Nego pruži ruku svoju i dotakni se i kostiju njegovih i mesa njegova, psovaće te u oči.

A Gospod reče sotoni: evo ti ga u ruke; ali mu dušu čuvaj. I sotona otide od Gospoda, i udari

Jova zlim prištem od pete do temena.« (stihovi 1-7) Ipak je Jov sačuvao svoju nepokolebljivu odanost Bogu.

Jovova supruga, međutim, nije. Jov je izgubio sve što je imao, osim svoje žene. Đavo je znao da će ona biti korisno oruđe u njegovim rukama. Čim je ščepao Jovovu suprugu, mora da je mirno seo i smešeci se čestitao svojim demonima podsećajući ih da će, ako istraju u tome, ščepati i Jova.

Jov, drugi deo

Nećemo gledati na događaje iz Jovovog života samo kao na pouku iz istorije. Oni mogu da nas nauče važnim istinama o tome zašto sve postaje mnogo gore kad više tražimo Boga. Želeo bih da izrazim svoje mišljenje da se Jovovo iskustvo zbiva, pre ili kasnije, u životu svakog čoveka koji traži Boga. Možete da doživite Jovovo iskustvo, prvi deo, drugi deo ili deseti deo. To se odvija otprilike ovako: sotona zna da sve što treba da uradi da bi nas zadržao u svojim redovima jeste da nas drži podalje od naše lične zajednice sa Bogom. On ne brine toliko o tome na šta nas navodi da činimo ili da ne činimo. Često se ne naslađuje toliko zlom koje činimo, koliko time što činimo pravdu i dobro svojom sopstvenom silom. Sotona očigledno svojevoljno bira i neke ljude ostavlja na prestolu, dok druge gura u blato. Čovek može biti izgubljen dičeći se svojim uspesima, ako su ti uspesi postignuti njegovom sopstvenom snagom, u odvojenosti od Isusa, isto kao što može biti izgubljen valjajući se u blatu svojih pogrešaka.

Tako se sotona verovatno uopšte ne brine ako nas je naveo da učinimo ili ne učinimo neka zla dela. Ono zbog čega on postaje nervozan jeste da li je neko ili nije u stvarnom prijateljstvu i zajednici sa Bogom. Njega strašno muči kada vidi da se neko zanima za iskustvo spasenja verom, jer tada zna da će ga to poraziti na duže staze.

Tako, kada počinjemo da se usmeravamo ka upoznavanju Boga, đavo saziva svoj Komitet za razne načine i sredstva da se to usmerenje ne ostvari u vašem i u mom životu. U isto vreme podiže svoju pesnicu prema Bogu i iznosi istu optužbu koju je iznosio protiv Jova.

Sotona kaže Bogu: »Vidiš li ovog čoveka? Razlozi zbog kojih te traži su sebični; želi da stigne na nebo; želi da preboli svoje rane; želi da dobije mir o kome je čuo druge hrišćane kako govore; želi da mu problemi budu rešeni i molitve uslišene; ne traži te on zato što te voli, već zbog onoga što može da dobije od tebe.«

Zatim govori svojim demonima da dođu k nama i osipa paljbu iz svih svojih oružja. Govorim iz ličnog iskustva, jer treba biti lopov da bi poznao lopova! Kada sam po prvi put počeo da tražim stvarno iskustvo sa Bogom, sve se srušilo. Govorim o problemima — fizičkim problemima, finansijskim problemima, porodičnim problemima. I ne samo to, đavo lično dolazi sa svakim kušanjem kojim može da nas pripremi i navede da padnemo i pogrešimo, a ponekad i da živimo gorim životom nego ranije. I uprkos činjenici da tražimo Boga, provodeći vreme sa Njegovom reči i na kolenima, sve se ruši.

Znate li šta sam uradio prvi put kada se to dogodilo? Na kraju toga dana rekao sam: »E, ovo nije uspelo!« Odlučio sam da sledeće jutro prespavam. Pogodite šta se tada dogodilo. Imao sam lep dan! Sve je išlo glatko. Nisam čak ni »grešio«. Na kraju tog dana čestitao sam sebi na odličnom životu koga sam proživio toga dana. A đavo se vratio u svoj Komitet za razne načine i sredstva i svi su se smejali na toj sednici! Strategija im je upalila.

Jednom mi je jedan student rekao: »Prestao sam da budem hrišćanin pre dve nedelje i otada nisam sagrešio!« Često primećujemo da u trenutku kada odbacimo svoju zajednicu sa Hristom,

stvari naizgled krenu nabolje. Kao da problemi nestaju.

E, sad, na toj tački ćete pomisliti da će đavo biti dovoljno pametan da vas ostavi na miru. Međutim, kao grešnik broj jedan u svemiru, sotona ima značajan nedostatak samokontrole. Tako me nekoliko nedelja ostavlja na miru i ja sam njegov, jer ne tražim Boga, ne molim se, ne čitam Reč Božju. Ali tada dolazi k meni ponovo — ovoga puta iz čiste zabave. Nije bio zadovoljan samo time da vidi nekoga u izgubljenosti; želeo bi da ga svali u blato. Tako, kada dođe posle nedelju ili dve i donese još više nevolja, primoran sam da pođem na svoja kolena. Jeste li nekad to doživeli? Mi kažemo: »Mislim da mi ipak treba ovo iskustvo sa Bogom.« I onda ponovo počinjemo da tražimo Boga. Tada đavo stvarno postaje nervozan. Još više se uznemiri i žali se svojim demonima: »Šta je sa našim delovanjem?« I oni ponovo dolaze k nama sa svim što imaju.

Da je đavo dovoljno pametan, on bi neke od nas ostavio na miru i odavno nas imao. Ali on ne prestaje da nas napada sve dok za stalno ne budemo oterani k Bogu. Bog može neke od đavolovih manevara da preobrazi da deluju Njemu na slavu, zar ne?

Jovova tajna

Teško mi je da priznam koliko puta sam prošao kroz ovaj mučan proces, sve dok mi jednoga dana nije sinulo šta se događa. Bila je to Priča o Jovu, drugi deo. A koja je bila Jovova tajna? Kad je Jov dokazao pred svemirom i pred protivničkim silama u velikoj borbi između Hrista i Sotone da Bogu ne služi iz sebičnih razloga, već zato što Ga voli, Bog je mogao da nastupi sa svojim blagoslovima i natera đavola da pobegne. I na kraju, Jovovi blagoslovi su bili udvostručeni.

Kako deluje Jov, deo drugi? Kad đavo iznese svoju optužbu da su naši motivi u traženju Boga sebični, Bog mora da dopusti đavolu da pokuša da dokaže svoju tvrdnju dok se naši motivi ne otkriju pred nama samima, pred đavolom i pred čitavim svemirom. Bog je uvek bio častan i pošten, čak i u svojim postupcima prema đavolu. Uskoro će doći vreme kada će se svako koleno saviti i svaki jezik priznati da je Bog uvek bio besprekoran, častan, pošten i pravedan. (vidi: Filibljanima 2,10.11) I sam sotona će pasti na kolena i priznati da Bog nikad nije prekoračio svoja ovlašćenja.

U redu, tako ja počinjem da tražim Boga, i sotona kaže: »On te traži samo zbog sebičnih razloga. A ja sam izbačen sa neba zbog sebičnosti. Ne možeš više da mu pomažeš.« Bog je sateran uza zid. Jedini koji mogu da dokažu da li je Bog ili đavo u pravu smo vi i ja.

Šta se dogodilo na kraju prvog dana kada je sve krenulo naopako i kad sam ja rekao: »E, ovo nije uspelo« i kada sam prespavao sledeće jutro? Kojoj sam strani dao svoj glas? Dokazao sam da je đavo bio u pravu. Kada stvari nisu išle onako kako sam planirao, zaboravio sam da tražim Boga i sotona je bio potpuno u pravu u mom slučaju. Kada mi je konačno sinulo šta se zbiva, shvatio sam da mu je Bog dopustio da me kinji. Shvatio sam da su moji motivi zbog kojih sam služio Bogu bili pogrešni.

Ali, ja ne mogu sam promeniti svoje motive. Sebično srce ne može da promeni samo sebe. Postoji samo jedno mesto na kome motivi mogu da se promene, a to je kod Isusovih nogu.

Traženje Boga zbog pravih razloga

Tako, kad uvidimo u čemu je stvar, mi padamo na kolena i kažemo: »Molim te, Bože! Shvatam svoj problem. Hoćeš li mi dati svoju milost da promeni moje motive, tako da počnem da Te tražim zbog Tebe, a ne zbog sebe?« Zar ne biste želeli da tražite Boga zbog Njega, umesto zbog sebe? Zar ne biste želeli da budete u stanju da tražite Boga odgovarajući na Njegovu ljubav, zbog

onoga što je Isus već učinio za nas na krstu? Zar ne biste želeli da stalno tražite prijateljstvo i zajednicu sa Nebom bez obzira na sve što se zbiva u vašem životu, bilo dobro ili zlo? Kada tako činite, počinjete da doživljavate ostatak priče o Jovu koja se sada ostvaruje u vašem životu.

Jednog dana vidite kako Bog dolazi đavolu i kaže: »Kako idu stvari?« (Oprostite mi, molim vas, što stavljam reči u Božja usta.)

Đavo kaže: »Nudim mu sve što imam.«

A Bog kaže: »Znam, posmatram ja to. Ali, on ipak traži zajednicu sa Nebom, zar ne?«

Đavo počinje da se vrpolji.

A Bog kaže: »Može li biti da Me ovaj čovek traži zbog onoga što je Moj Sin učinio? Može li biti da Me on traži iz ljubavi, a ne iz sebičnih razloga?«

I tada đavo nestaje u daljini. Nema šta više da kaže.

Dokazivanje da je Bog u pravu

Božja je tvrdnja bila da ga Jov voli i da mu je zbog toga veran. I Jov je dokazao da je Bog bio u pravu. Prednost mi je da danas ponovo dokažem da je Bog bio u pravu. Bog nam pomaže da Ga tražimo zato što Ga volimo i da Mu predamo svoje sebične motive. Jedino tada Bog može doći sa svim blagoslovima i sa silom sa neba koju čezne da nam donese.

*Poslušnost. Kako? Zašto?
I šta se događa ako ne uspem?*

*Šta se javlja prvo: pobjeda ili mir?
Kako da se sačuvam od greha?*

ČETVRTI KORAK

Kad sam bio mali dečko, sedeo sam i plakao, jer je uvek brat moj mlađi veće parče dobijao.«

Moj otac je imao običaj da meni i mom bratu ponavlja ove stihove. Sećam se kako su jedne godine, neposredno pred Božić, neki ljubazni vernici crkve dali nama, dečacima, po kesu božićnih slatkiša. Bio je to neki tvrd slatkiš; činilo se da u ustima može da ostane satima.

Moji roditelji su se odmah zabrinuli. Nisu želeli da pokvarimo zube ili stomak, pa su postavili pravilo. Može da se uzme samo jedan komad slatkiša, i to u vreme obroka. Između obroka nema slatkiša. Imao sam šest godina, a moj brat osam. Ta pravila su bila suviše stroga za malog dečaka, pa sam ja zavlačio ruku u svoju kesu slatkiša i između obroka. Kada je moj otac čuo za to, odmah je bacio moje slatkiše.

Tada sam se ja veoma zabrinuo za zdravlje svoga brata i odlučio da mu pomognem time što sam istresao njegovu kesu u toalet!

Kao rezultat mojih nastojanja u korist njegovog zdravlja, diplomatski odnosi u našoj kući nisu bili baš dobri neko vreme. Moj brat još uvek voli da priča o tome kad god mu se pruži prilika! Međutim, zašto mi činimo takve stvari? Šta je to što nas nagoni na rat, takmičenje u ekstremnom vidu — ili na očigledno bezazlene društvene igre na drugom kraju spektra — ili na fudbal, ragbi i borilačke sportove koji na ovoj skali nadmetanja stoje negde između? Zašto smo svi toliko zainteresovani za to ko će pobediti, ko će biti na vrhu, ko će biti prvi?

Sve je počelo sa grehom, zar ne? Lucifer, heruvim zaklanjač, »kći zore«, rekao je u svom srcu: Izaći ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj, i sešću na gori zbornoj na strani severnoj; Izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s višnjim.« Možete čitati o tome u Isaija 14,12-14. A on je to isto iskušenje doneo našim praroditeljima u Edemskom vrtu. 1. Mojsijeva 3,5: »Pa ćete postati kao bogovi.« Greh je počeo prisvajanjem slave koja je pripadala jedino Bogu Stvoritelju i mi veći deo svog života provodimo u takmičenju ko je najveći. U vezi sa tim su naše igre, naše zabave. To se ogleda u poslovnom svetu, u susedstvu, a ponekad čak i u Crkvi. A u svom konačnom izdanju donosi smrt.

Kao što smo zapazili ranije, osnovna pojedinost kod svakog greha je odvajanje od Boga, što dovodi i ogleda se u toj nezasitoj želji da se bude prvi, da se bude najveći. Ta egocentričnost je osnova svih grešnih dela, misli i postupaka koje vidimo u svom životu. Ljudi ponekad smatraju da bi potpuno i zauvek raskrstili sa egocentričnošću, grehom i neposlušnošću, što je samo posledica greha, kada bi doživeli novo-rođenje. A onda se zaprepaste i preneraze kada otkriju neke od onih istih greha, problema i promašaja u svom životu kojih je bilo pre nego što su uopšte uspostavili zajednicu sa Hristom. Suviše često ovaj problem čini da se novoobraćeni hrišćanin obeshrabri, da odbaci svoju zajednicu sa Hristom i čeka sledeće oživljavanje, poziv sa propovedaonice ili duhovno probuđenje. Međutim, obraćenje nije nikad bilo garancija da će odmah nastupiti

potpuno savršenstvo, i tako je pitanje o tome kako se hrišćanin koji raste odnosi prema padovima, promašajima i greškama veoma praktičan, iako bolan predmet.

Kako je Isus postupao sa onima koji su znali da su grešnici?

Da li je moguće da sveti ljudi greše? Je li moguće da čovek greši i da zna da greši i da još uvek nastavlja da čini što ne treba, a da ipak bude hrišćanin? Kako Isus postupao prema svetima koji greše? To je praktično pitanje, a odgovor na njega je uzbudljiv i ohrabrujući.

Hajde da pokušamo da razradimo naš predmet na osnovu onoga što nalazimo u Pismu o tome kako je Isus postupao prema hrišćanima koji su grešili. Tekst se nalazi u Marko 9, a počinje sa 33. stihom: »I dođe u Kapernaum, i kad beše u kući zapita ih: šta se prepiraste putem među sobom? A oni mučahu; jer se putem prepiraše među sobom ko je najveći.«

Vidim Isusa i Njegove učenike kako putuju prašnjavim putem prema Kapernaumu. Isus se uputio u Jerusalim i učenici su bili sigurni da će tamo uspostaviti svoje carstvo, a očekivali su da će to biti zemaljsko carstvo. Kad se radilo o carstvu, oni su imali neke nezavršene poslove. Još uvek nisu sredili ko će biti predsednik vlade, ko prvi ministar, ko ministar finansija i ko će biti najveći.

I tako su idući prema Kapernaumu pokušavali da srede svoje nedovršene poslove. Znali su da nije bilo dobro to što se svađaju, pa su zaostajali za Isusom. Kad su stigli u Kapernaum, bili su toliko zaostali za Njim da nije mogao čuti njihov razgovor, pa ih je, kad su bili sami u kući, Isus upitao o čemu su razgovarali celim putem.

To nas uči nečemu veoma zanimljivom kod grešenja. Teško je grešiti u Isusovom prisustvu. Jeste li to zapazili? U stvari, većina ljudi, čak i najslabijih, priznali bi da je teško grešiti u prisustvu nekoga koga volite i veoma cenite. Većina grešnih postupaka mora da se uradi kad nema onih koje volimo i poštujemo.

Na neki način moramo da se osećamo udaljenima od Boga, udaljenima od Isusa Hrista, da bismo nastavili sa namernim, svesnim grešenjem.

I tako vidimo da su učenici zaostajali za Isusom nadajući se da će sakriti od njega predmet razgovora koji ih je toliko zaokupljao. Ali, kada su stigli u Kapernaum, u kuću u kojoj je trebalo da odsednu, Isus je poslao Petra u čudnu misiju na obali mora, po novac... u banku! Zanimljiva banka, slažete li se? Riblja usta! I dok je Petar bio odsutan, Isus je postavio ostalima ovo pitanje. Očigledno da je imao više od jednog razloga da pošalje Petra! Nije želeo da Petar bude tu kada ih bude pecnuo. Želeo je da i drugi učenici imaju priliku da razmisle i odgovore bez Petra koji je uvek prvi odgovarao na sva pitanja.

Tako je Isus poslao Petra, a onda upitao učenike: »O čemu ste pričali na putu za Kapernaum?«

Počeli su da šaraju nogama po prašini i da se vrpolje. Nisu odgovorili. 34. stih kaže: »A oni mučahu.« Bilo im je lakše da ćute! Kad su mene pitali šta se zbilo sa kesom božićnih slatkiša mog brata, i ja sam ćutao! Ali, Isus je uporno postavljao svoje pitanje i napokon je jedan od učenika rekao: »Pa, ovaj, hm! Pitali smo se, u stvari, ko će biti najveći u carstvu.«

»Dajte mi drugu dvanaesticu!«

Isusov život je bio život poniznosti. Isus je ispraznio sebe i »ponizio sam sebe uzevši obličje sluge« prema Filibljanima 2,1. Onaj kome su bile podanički verne i pred kim su se klanjale sve nebeske vojske, došao je na ovu Zemlju i rodio se u skromnoj štalici. Onaj koji je bio toliko bogat

da se to ne može zamisliti, postao je siromašan, da bismo mi putem Njegovog siromaštva mogli postati bogati. (2. Korinćanima 8,9) Stalno je pokušavao da pomogne svojim učenicima da shvate da je prava veličina zasnovana na skromnosti. Ali, oni nisu razumevali tu poruku.

U tom trenutku mislim da je Isusu bilo lako da kaže: »Gubite mi se s očiju, vi, bedna dvanaestorico! Dajte mi drugu dvanaesticu; počinjem iz početka!« Ali, umesto toga, On ih je pozvao k sebi i rekao: »Koji hoće da bude prvi neka bude od sviju najzadnji i svima sluga. I uzevši dete metnu ga među njih i zagrlivši ga reče im: Ko jedno ovakvo dete primi u ime moje, mene prima; a ko mene primi, ne prima mene nego onoga koji je mene poslao.« (Marko 9,35-37) Iskoristio je malo dete da objasni kakvo je u stvari nebesko carstvo.

Bio je ljubazan prema svojim učenicima. Bio je strpljiv sa njima. Nije ih osuđivao. Iznosio im je svoje pouke, a kad nisu uspeali da ih nauče, nastavljao je da ih poučava. A iznad svega nastavljao je da ide sa njima; produžavao je da se druži sa njima. Nastavljao je da jede sa njima, da putuje sa njima, da radi sa njima, da im poverava svoje delo i svoj zadatak.

Krivi za najteži greh

Iz ove pouke u Pismu imamo dokaz kako se Isus ponašao prema svojim učenicima kad su grešili. Koji je greh bio u pitanju? Bio je u pitanju ponos. Oh, reći ćete, pa svako ima malo ponosa. To je ono na čemu je zasnovan naš svet. To je ono što igre kao što su »ne ljuti se čoveče« i »monopol« čini zabavnim. A posvećenje je delo koje traje čitavog života; možda smatramo da ćemo neposredno pred smrt možda izaći na kraj sa tim malim problemom ponosa. Ali, ne, ponos je najteži greh. Ponos je bio greh koji je otpočeo čitavu zbrku na ovom svetu. I mada je istina da i po Božjoj proceni, kao i po našoj, postoje različiti stepenovi greha, On ima drugačiju skalu vrednosti. Ponos je za Boga najodvratniji, jer je najsuprotniji Njegovoj prirodi.

Ovaj greh, za koji su učenici bili krivi, bio je jedan od najtežih greha, ako ne i najteži. To je bio strašan i težak greh. I oni su znali da nije bilo dobro to što rade, jer su se čuvali da ne popuste tom grehu sve dok je Isus bio tako blizu da bi ih mogao čuti. Pa ipak su nastavljali to da čine. U stvari, nastavljali su sa ovim grehom čitave tri godine koje su proveli sa Hristom. Još uvek su bili vezani za njega u gornjoj sobi one noći pre raspeća. I tako moramo da ga kvalifikujemo kao svesni greh, greh koji se ponavlja, koji se čini iz navike, greh koji se gaji, uporan greh, drzak greh — ako hoćete. Učenici su bili krivi za najteži greh.

Sećam se da je neko, dok sam bio mladić, govorio o tome da su jedini gresi koje Bog oprašta gresi učinjeni u neznanju. I to me skoro dokrajčilo, jer svi moji gresi nisu bili gresi učinjeni u neznanju. A tvoji?

Ima nekih »teologa« koji kažu da »ne greši« u 1. Jovanovoj 3,6. znači da nećemo počinuti nikakav svesni greh. Može se dogoditi da skliznemo, da promašimo cilj, ali nećemo grešiti namerno. Tako stičete utisak da su gresi koje Bog može da oprostimo samo oni u koje slučajno upadnete. Ali ima suviše mnogo onih čiji su gresi daleko opasniji od toga i koji u takvom stavu ne mogu naći utehu.

Iz iskustva učenika možemo da vidimo kako je Isus postupao prema grešnicima koji su grešili, koji su bili svesni toga da greše i koji su nastavljali da greše.

Jesu li učenici bili obraćeni?

Sada bi neko mogao da kaže: »Problem sa ovim učenicima je bio u tome što nisu bili obraćeni.« Nemojte mi to reći! Moram da vas podsetim da su ovi učenici bili isti oni ljudi koji su

isterivali đavole, čistili gubave, isceljivali bolesne i podizali mrtve. Bog sigurno ne daje silu neobraćenim ljudima da to čine. Kad su se sedamdesetorica vratila sa svoje misije, radujući se sili koju su imali da isteruju đavole, Isus je rekao: »Nego se radujte što su vaša imena napisana na nebesima.« (Luka 10,20) A Jovan 3 kaže da ne možete čak ni da vidite carstvo nebesko ako se nanovo ne rodite. Tako možemo zaključiti da moramo da prihvatimo pretpostavku da su dvanaestorica učenika bili obraćeni.

Istina je da je Isus rekao Petru u noći pre raspeća: »I ti kad god obrativši se utvrdi braću svoju.« (gl. 22,32) Mi često zaboravljamo da je obraćenje svakodnevna pojava — i da se ovde govori o Petrovom ponovnom obraćenju. Posle svog odricanja od Isusa, trebalo je da se Petar ponovo obrati i da se pokaje za svoj greh. Ali, u gornjoj sobi, pre odricanja, kada se Petar predao Isusu i dozvolio Mu da mu opere noge, bio je čist. Isus je tako kazao u Jovan 13,10.

Tako ne možemo jednostavno preći preko problema svesnog grešenja učenika i kazati da je on nastao zbog toga što nisu bili obraćeni. Kako, onda, Isus postupa prema učenicima koji su krivi zato što su svesno grešili? On je dao svoju dobro poznatu izjavu u Matej 12,31: »Svaki greh... oprostiće se ljudima.« Je li to dobra vest?

Neoprostivi greh

Šta da kažemo o neoprostivom grehu? Isti odeljak u Mateju 12 govori o tome. Međutim, sačekajte samo časak. Ako će svaki greh biti oprošten, onda će to obuhvatiti i neoprostivi greh, zar ne? Isus je rekao: »Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprost i grehe naše, i očisti nas od svake nepravde.« (1. Jovanova 1,9) Tako je Isus voljan i u stanju je da oprost svaki greh, zar ne? On kaže da će svaki greh biti oprošten. Šta je onda neoprostivi greh? Jedini greh koji ne bi mogao biti oprošten bio bi onaj za koji ne tražimo oprost, za koji se ne kajemo. Neoprostivi greh je ta vrsta greha, to je tako jasno. Podvucimo crvenom olovkom, zelenom, narandžastom, plavom i ljubičastom da će se »svaki greh... oprostiti ljudima«, uključujući i svesni greh, uključujući i greh iz navike, uključujući i uporan greh, uključujući i najteži od svih greha, kao što je ponos.

I ako je Isus jasno kazao da će svaki greh biti oprošten, ako je On oprostio učenicima i nastavio da hoda sa njima čak pošto su uporno činili najteži greh, onda mora da je Isus spreman i mora da je u stanju i voljan da oprost sve manje grehe, kao što su ubistvo, krađa i preljuba, zar nije tako?

Nema osude

Biblijsko načelo je da »Bog ne posla sina svojega na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza nj.« (Jovan 3,17)

Preljubočinici koju su književnici i fariseji dovukli k Isusu On je dao odgovor koji sadrži dve važne pojedinosti i koji važi za svakoga ko je uhvaćen u zamku greha. On je rekao: »Ni ja te ne osuđujem.« Ali to nije sve što je rekao. Šta je još rekao? »Idi, i otsele više ne greši.« (Jovan 8,11) Tu postoji savršena ravnoteža.

Često kada nađemo nekoga koga volimo u nevolji, ili u grehu, kažemo: »Sve je u redu; ja te ne osuđujem.« A zaboravljamo onaj drugi deo. Bog voli grešnike, ali mrzi greh. Bog ima oprost, za slabe, nezrele hrišćane koji rastu, a ima i silu koju im daje da pobeđu. Dok učimo kako da primimo tu silu u svoj život, On nastavlja da hoda sa nama. Isus vidi čoveka kraj bazena (u banji Vitezdi), i kaže: »Više ne greši!« Postoji sila koja nam stoji na raspolaganju. Prihvatanje Isusa,

ljubav prema Isusu i zajedništvo sa Isusom nose u sebi silu da se više ne greši. Isusova prisutnost je nešto što čini da je teško grešiti. Zato je potpuno neophodno da svaki grešnik koji greši bude u stanju da računa na Isusovo trajno prisustvo.

Najveća potreba svakog mladog čoveka koji teži da pobedi, ali koji ima problema, jer pada, promašuje i greši, jeste da zna da ga neko voli. Jedini koji može nadrastiti svoje greške je onaj koji zna da je voljen i prihvaćen dok ih čini. Da li će to voditi dozvoljavanju greha? Ne, jer jedino ovaj odnos ljubavi, ova trajna zajednica sa Isusom, vodi do pobeđe.

Mir donosi oslobođenje

Dugo sam smatrao da bih, kada bih nekako mogao da pobedim svoje greške, grehe i promašaje, imao mir. Bilo je veoma uzbudljivo otkriti da bih, kada imam mir, tek tada po prvi put mogao da počnem da pobeđujem svoje greške, grehe i promašaje. Tek kada iz ličnog iskustva znamo da nas Isus ne osuđuje, da nas prihvata takve kakvi smo, mi stičemo mir — a to je početak promena u našem životu.

Postoje četiri teksta koji pročitani zajedno pokazuju ovu istinu o oprostjenju, ljubavi i poslušnosti na veoma lep način. Prvi se nalazi u Mateju 18,21,22: »Tada pristupi k njemu Petar i reče: Gospode! koliko puta ako mi sagreši brat moj da mu oprostim? do sedam puta? Reče njemu Isus: ne velim ti do sedam puta, nego do sedam puta sedamdeset.«

Među Jevrejima Hristovog vremena bio je običaj da se prašta tri puta. Petar je, s namerom da bude velikodušan, predložio da se oprost i dvostruko puta i još jednom, da mera bude dobra, dolazeći tako do broja sedam, »savršenog« broja. Ali, Isusov odgovor je otkrio da sedam puta ni iz daleka nije dovoljno. Treba praštati sve do sedamdeset puta sedam. Šta to znači? Kako to da razumemo? Da li treba da vodimo knjigu i praštamo tačno 490 puta? Ne, Isus je želeo da kaže da naše praštanje treba da bude neograničeno.

Da li bi Bog tražio od nas da praštamo više od Njega? Odgovor je očigledno odrečan. Tako nas ovaj Isusov odgovor uči da je Božje praštanje neograničeno.

Sledeći tekst se nalazi u Luka 17,3-5: »Ako ti sagreši brat tvoj, nakaraj ga; pa ako se pokaje, oprost mu. I ako ti sedam puta na dan sagreši, i sedam puta na dan dođe k tebi i reče: kajem se, oprost mu. I rekoše apostoli Gospodu: dometni nam vere.«

Ponekad je pastor pozvan da izgladuje nesuglasice među ljudima. Jednom me je telefonom pozvao jedan vernik koji se uzrujao zato što je susedov konj pregazio nekoliko njegovih petunija. Moja prva reakcija bila je naporno uzdržavanje da se ne nasmejem! Ali, onda sam kazao: »Pozovi policiju!«

To je možda bio nesrećan odgovor. Dok sam razmišljao o njemu kasnije, setio sam se ovog teksta u Luki. Trebalo je da kažem: »Ako susedov konj protrči kroz tvoje petunije danas još šest puta, trebalo bi ipak da mu oprostiš.«

Šta biste vi rekli kada bi konj vašeg suseda prešao preko vaših petunija sedam puta u jednom danu i kada bi vam sused po sedmi put došao i rekao: »Žao mi je«? Zna li šta bih ja rekao: »Popravi to kako je bilo! Zaključaj tog svog bednog konja!«

Međutim, glavno obećanje je da, ako nam je Isus rekao da opraštamo svome bratu sedam puta u istom danu, Bog neće učiniti ništa manje. Bog ne bi tražio od nas da činimo nešto što On sam ne bi bio spreman da učini. I ovde ponovo vidimo da je Božje praštanje neograničeno.

Koliko je vremena prošlo otkad ste došli k Bogu na kraju dana u kome ste padali i doživeli neuspeh sedam puta i zaista verovali da vam je oprašteno? To je teško podneti, zar ne? Zato što

ljudska bića ne misle na taj način. To nije ljudski; to je božanski.

Kada govorite o ovoj vrsti praštanja, uvek postoji neko ko postaje nervozan i kaže: »Ubićete tako potrebu za poslušnošću. Uvešćete zloupotrebu slobode. Navešćete ljude da izigraju Božju milost.«

Ovde ćemo dodati treći tekst. Luka 7,40-43. Radi se o gozbi u Simonovoj kući. Marija ulazi, a nju je baš Simon naveo na greh. Ona pomazuje mirom Isusove noge i Simon je uznemiren. Drznuo se da osudi Mariju kao grešnicu. U svojim mislima on kaže (stih 39): »Da je on prorok, znao bi ko i kakva ga se žena dotiče: jer je grešnica.«

Ali, Isus zna njegove misli i kaže: »Simone! imam ti nešto kazati.« I Isus priča jednostavnu priču koju samo Simon razume.

»Dvojica behu dužni jednom poveriocu, jedan beše dužan pet stotina dinara a drugi pedeset. A kad oni ne imadoše da mu vrata, pokloni obojici. Kaži koji će ga od njih dvojice većma ljubiti.

A Simon odgovarajući reče: mislim onaj kome najviše pokloni.

A on mu reče: pravo si sudio.«

Tako zaključujemo da, što nam se više prašta, više volimo. To je univerzalno načelo koje važi u sva vremena.

A onda moramo da dodamo još jedan tekst. Jovan 14,15: »Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite.« To znači da kad razumemo Božje praštanje, nalazimo da nas ono ne vodi u zloupotrebu slobode ili jeftinu milost; ono nas navodi na poslušnost.

Praštanje, odnos, poslušnost

Zbog naših ljudskih ograničenja teško nam je da na pravi način prihvatimo takvo neograničeno praštanje. Samo ako neprestano tražimo Isusa, ako Ga sve više upoznajemo i imamo sve više poverenja u Njega, doživjećemo ono što teorijski shvatamo — Božju ljubav i praštanje. Kada Ga volimo, mi ćemo biti poslušni, ali iako rastemo u ljubavi i poverenju i druženju sa Njim, mi se često izvlačimo iz Njegovih ruku. Tada padamo, doživljavamo neuspehe i grešimo — pa treba ponovo da dođemo k Njemu kajući se čak sedam puta u jednom danu.

Tako je moguće da hrišćanin koji raste otkrije da ima neki svesni greh, koji se dugo javlja u njegovom životu, a u isto vreme ima i trajnu zajednicu sa Isusom. To je zaključak do koga dolazimo na osnovu tekstova iz Pisma koje smo razmatrali u ovom poglavlju.

Učenici su imali istovremeno i zajednicu sa Bogom i svesni greh u životu. Ali kad dublje proučavate, doći ćete do još jednog zaključka. Iako je moguće imati zajednicu sa Bogom i u isto vreme greh u svom životu, pre ili kasnije jedno ili drugo će se ugasiti.

Juda je bio oštrouman učenik. Brzo je razmišljao i zaključivao. I shvatio je poruku. Razumeo je ovo načelo, da će se pre ili kasnije ukloniti iz života ili greh ili zajednica sa Isusom.

I zato je rekao: »Ne želim da se ukloni moj greh.« Tako je svojevolejno odbacio zajednicu u korist greha.

Sada smo došli do prave suštine u vezi sa grehom koji se gaji, drskim i namernim grehom — onom vrstom greha koji pruža dokaz da smo na opasnom terenu, izuzetno opasnom terenu. Kad odlučimo da odbacimo svoju zajednicu sa Isusom u korist greha, nalazimo se u velikoj opasnosti.

Možda ste sreli ljude koji ne žele da postanu suviše religiozni zato što se boje da će njihov život morati da se menja. Možda ste sreli i religiozne ljude koji ne žele da imaju prisniju zajednicu sa Hristom zato što više ne žele nikakve dalje promene u načinu svog života. Takav je bio Juda. Ali ostali učenici ostali su sa Isusom. Ništa nije moglo da ih odvoji od Njega.

Poznati primer koji stoji nasuprot Judi jeste Jovan, ljubljeni Isusov učenik. Jovan je imao isto tako rđave osobine kao Juda. Međutim, Jovan je bio čovek koji je uvek bio tu; bio je jedan od prvih učenika koji su pošli za Hristom; bio je tu da sluša Isusa kako propoveda; bio je tu da vidi čuda; nalazio se u Vrtu, na Kajafinom dvoru, kraj krsta i na grobu. Jovan je bio čovek koji je uvek bio tu, blizu Isusa. Imao je teškoća sa svojim karakterom. Pridružio se svom bratu zahtevajući dozvolu da prizove oganj na samarijsko selo. On, njegov brat i njegova majka pošli su ka Hristu da traže naročito mesto u Njegovom carstvu, da jedan brat bude Isusu sa desne strane, a drugi sa leve. Bio je sin groma. Ali istrajao je u svom izboru da ostane sa Isusom i pokazao na kraju da, ako čovek istraje u svojoj zajednici sa Isusom, pre ili kasnije njegov greh će prestati. Tako to deluje. To je jedini način na koji deluje zajednica sa Hristom.

Možemo da vidimo Jovana mnogo godina kasnije. Sada je jedini koji je preostao; svi ostali učenici pretrpeli su mučeničku smrt. Nalazi se na ostrvu Patmos i piše Isusovu poruku. Napisao je poslanice u kojima su izrečeni ovakvi pozivi: »Ljubazni! da ljubimo jedan drugoga; jer je ljubav od Boga... A koji nema ljubavi ne pozna Boga; jer je Bog ljubav.« (1. Jovanova 4,7.8) Kod Jovana se dogodila promena — bio je preobraćen Božjom milošću.

Možda su mu pre toga u posetu došli neki od njegovih prijatelja iz prošlih vremena i kazali: »Jovane, ti si se promenio!«

Možda ih je Jovan pogledao i rekao: »Ko, ja?« Zato što su promenjeni ljudi poslednji koji to uviđaju i poslednji koji bi se time hvalili, jer je Božja milost obavila svoj posao.

Trajna zajednica

Želeo bih da vas podsetim da ćete se, ako iz dana u dan budete nastavljali da upoznajete Isusa kao svog ličnog prijatelja, ako On bude zauzimao značajno mesto u vašem svakodnevnom životu, ako vas ništa ne bude moglo odvojiti od Njega, pridružiti Jovanu, ljubljenom Hristovom učeniku, u preobražaju karaktera koji će za vas biti nenametljiv i neprimetan. Međutim, vaši prijatelji će to verovatno znati. I ma sa kakvim grehom da se borite, bilo da ste ga svesni ili ne, bilo da ga činite iz navike ili ga gajite, ili je neke druge vrste, on će konačno iščeznuti.

Ponekad smo nestrpljivi i pokušavamo da postavljamo rokove u hrišćanskom rastu i pobedi. Međutim bolje bi bilo da to ne činimo. To je Božji posao; to je delo Svetoga Duha. Učenici su bili preobražavani postepeno, »najpre trava, pa onda klas i potom zrno u klasu«. I sve dok zajednica sa Hristom traje, taj odnos ljubavi ima svoju ugrađenu zaštitu od zloupotrebe slobode. Što je zajednica sa Isusom dublja, to više se udaljavamo od zloupotrebe slobode i izigravanja Božje milosti. Zahvalan sam danas za način na koji je Isus postupao sa onima koji su svesno grešili. To daje nadu i utehu hrišćaninu koji se bori i raste.

Iako je dobro poznata istina da se menjamo zahvaljujući trajnoj zajednici sa Hristom, nije toliko poznato kako nam ona daje glavni ključ za razumevanje prave poslušnosti.

Mi se preobražavamo milošću, trajnim druženjem sa Hristom — ne svojim sopstvenim borbama, odlukama i naporima u borbi sa grehom i đavolom.

Dugo vremena su u hrišćanstvu mnogi zastupali dva protivurečna verovanja: s jedne strane, da možemo držati Božje zapovesti, da možemo pobediti i nadvladati greh; i s druge strane, da nam je potrebna Božja milost, ali da se od nas traži da se dobro potrudimo da budemo poslušni.

Ima nekih danas koji su toliko razočarani u svoju najbolju poslušnost, koju su mogli pokazati svojom sopstvenom snagom, da su odlučili da potpuno odbace verovanje u pobedu i nadvladavanje greha. Pa ipak, to nije ono što Pismo uči. Učenici su mnogo puta grešili,

doživljavali neuspehe i, vidimo, padali. Ali to nije sve! Trajnom zajednicom sa Hristom bili su promenjeni u Njegovo obličje i postali su više nego pobednici kroz Onoga koji ih je ljubio.

Iako je istina da nas Bog ne prihvata na osnovu naše poslušnosti, i iako je istina da je Njegovo praštanje neograničeno, to ni na koji način ne umanjuje vrednost istine da Bog na raspolaganju ima silu koja nas može sačuvati da ne grešimo.

Radosna je vest shvatiti da se opravdavamo samo verom i da možemo imati potpuno poverenje da će nas Bog uvek prihvatiti samo na osnovu onoga što je Isus već učinio u našu korist. Radosna je vest saznati da je Njegovo praštanje neograničeno i da ima beskrajno strpljenje sa nama dok rastemo u milosti.

Međutim, moguće je ići dalje i prihvatiti istinu da nam poslušnost, pobeda i savladavanje greha stoje na raspolaganju i da danas mogu postati stvarnost u našem životu. Radosna je vest saznati da možemo biti poslušni samo verom, kao što samo verom dobijamo oprostjenje. Pavle je to izjavio pre mnogo godina u Kološanima 2,6: »Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda onako živite u njemu.«

Razlozi zbog kojih se poslušnost javlja samo verom

Sada bih želeo ukratko da navedem osam biblijskih razloga zbog kojih poslušnost može da se javi samo verom, a ne našim sopstvenim naporima.

1. Zato što Biblija tako kaže. Da li je to dovoljno dobar argument? U Rimljanima 1,17. Pavle kaže: »Pravednik će od vere živ biti.« Ko su pravednici? To su oni koji su prihvatili Božju milost koja ih opravdava, zar ne? I ovde nam Biblija kaže da će pravednici, oni koji su opravdani, takođe **živeti** verom.

2. Poslušnost se može javiti jedino verom zbog čovekove prirode. O tome smo raspravljali u prvom poglavlju. Rimljanima 5,19. kaže da su mnogi postali grešnici grehom jednog čoveka. A Jovan 3. izjavljuje da ukoliko se nanovo ne rodimo ne možemo videti carstvo nebesko. Ako je tačno da je »sva naša pravda kao nečista haljina«, kako nas podseća Isaija 64,6. onda bi poslušnost trebalo da proizađe iz potpune zavisnosti od druge sile. Ne bismo mogli bilo šta da učinimo sami, zbog svoje prirode.

3. Poslušnost može da se javi samo verom zbog prirode predanja. Kao što smo proučavali u drugom poglavlju, predanje znači odustajanje od nas samih. (Rimljanima 9 i 10) Ako smo odustali od svoje sopstvene sposobnosti, moramo se osloniti na silu nekoga drugoga. Nemoguće je da se istovremeno svim silama trudimo da budemo poslušni i da odustanemo od toga da ćemo ikad biti u stanju da poslušamo. Odustajanje odriče svaku mogućnost da se svim silama trudimo da to postignemo. Kad odustanemo ili kad se predamo, mi se postavljamo u stav potpune zavisnosti od Boga.

4. Poslušnost se javlja samo verom zbog činjenice da Bog želi da **upravlja** nama. Rimljanima 6 govori o tome. Na ovom svetu postoje dve mogućnosti za upravu nad našim životom. Ili Bog ili sotona upravlja našim životom. Nema srednjeg puta. Jedina vlast koju mi imamo jeste da izaberemo koja će od ove dve sile upravljati nama. Božja uprava je uprava ljubavi, i kad se predamo Njegovom upravljanju punom ljubavi, **postaćemo** poslušni.

5. Poslušnost se može javiti samo verom zbog prirode pokajanja. Pokajanje nije naše sopstveno delo, već dar. (Dela 5,31) Da li znate klasičnu definiciju **pokajanja**? Šta je pokajanje? To je žaljenje zbog greha i odvratanje od njega. Tako ako je pokajanje dar, i ako je pokajanje žaljenje zbog greha i odvratanje od njega, tada odvratanje od greha mora da je isto tako dar, zar ne? To nije nešto što mi

postizemo; to je nešto što primamo.

6. Poslušnost dolazi u naš život jedino verom zbog činjenice da je poslušnost plod vere. Petnaesto poglavlje Jovanovog Jevanđelja predstavlja Isusovo učenje po ovom pitanju u kome je On jasno kazao da je poslušnost plod ili rod. Rod je rezultat nečeg drugog. Rod nećete doneti ako se svim silama trudite da donesete rod — rod se dobija životnom silom čokota. Ako smo povezani sa Čokotom, mi **ćemo** spontano i prirodno doneti rod.

7. Poslušnost se javlja jedino verom zbog Isusovog moćnog primera. Isus je činio svoja dela i živeo svoj život silom koja je bila iznad Njega (Jovan 14,10), a ne silom koja je bila u Njemu. On nije došao na ovaj svet samo da bi umro za nas i platio kaznu za greh, već i da bi nam pokazao kako da živimo u zavisnosti od Više Sile. Isus je živeo svoj život poslušnosti jedino verom i tako postao najveći argument u prilog istine da smo pozvani da živimo kao što je On živeo, kroz poslušnost verom.

8. Poslušnost može da se javi samo verom zbog činjenice da nam se nudi **odmor** dok živimo hrišćanskim životom, kao i odmor od krivice zbog greha. Razmotrimo ovu poslednju tačku malo detaljnije. Jevrejima 4,9 govori o tome: »Daklem je ostavljeno još počivanje narodu Božjemu.« (Zapazimo da ovo važi za Božji narod — za one koji su Ga već prihvatili i postali Njegova deca!)

Većina od nas zna kako izgleda biti fizički umoran. I većina od nas isto tako zna kako izgleda biti duhovno umoran. Hajde da to pogledamo! Svi smo se mi u svakoj generaciji borili sa teretom svetosti. I ponekad nema mnogo razlike između tereta svetosti i tereta greha. Često nam se hrišćanski život čini kao penjanje uz strmu planinu sa teškim teretom na leđima. Ali, u Jevrejima 4 nudi se odmor Božjem narodu.

Zapazimo još nekoliko drugih tekstova koji govore o odmoru. Otkrivenje 14,11. recimo, u poslednjoj vesti trojice moćnih anđela: »I neće imati mira (odmora) dan i noć koji se poklanjaju zveri i ikoni njezinoj, i koji primaju žig imena njezina.« Pa, reći ćete, tu je reč o konačnom uništenju zlih na kraju, u ognjenom jezeru. Ali, čekajte malo, ovaj tekst ne treba da se shvati samo proročki i istorijski. Isus je rekao: »Hodite k meni... i ja ću vas odmoriti.« (Matej 11,28) Znači ako ljudi koji se klanjaju zveri i njenoj ikoni nemaju mira (odmora) dan i noć, razlog za to je što ne dolaze Isusu, zar ne?

Postoji još jedan stih u ovom delu Otkrivenja 14 koji ima veoma zanimljivo duhovno značenje. Stih 13: »I čuh glas s neba gde mi govori: napiši: blago mrtvima koji umiru u Gospodu odsad. Da, govori Duh, da počinu (da se odmore) od trudova svojih; jer dela njihova idu za njima.« Znam da ovo ima veze sa grobljem, grobovima i onima koji umiru sa verom i očekivanjem drugog Isusovog dolaska. Međutim, pogledajmo malo bolje. I ovde postoji duhovno značenje. »Blago mrtvima koji umiru u Gospodu.« Jeste li ikad čuli za umiranje sebi kroz Hrista«? »Da počinu od trudova svojih« — »Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.« I »dela njihova idu za njima«.

I Jevrejima 4 govori o odmoru: »Jer koji uđe u pokoj (odmor) njegov, i on počiva od dela svojih, kao i Bog od svojih.« (stih 10). Kada je On počinio od svojih dela? Prilikom stvaranja, zar ne? I tada je dao sedmi dan kao spomenik, znak, da nas podseća na Njegovo stvaralačko delo. Mi smo ovde pozvani u Jevrejima 4 da uđemo u subotnji odmor. Čega je subota znak? Posvećenja. 2. Mojsijeva 31,13. govori o tome. Jezekilj 20,12.20 govori o tome. Subota je znak Boga koji posvećuje svoj narod. Istina o Božjem danu odmora i istina o odmoru od naših sopstvenih napora da pobedimo su usko povezane.

Odmor za umornog grešnika, odmor za umornog sveca

Postoje tri vrste odmora o kojima se govori u Jevrejima 4: odmor od napora da bi nas Bog prihvatio i oprostio nam (stihovi 2 i 3), odmor od napora da se savlada neprijatelj (stihovi 9 i 10) i odmor od napora da se stigne na nebo ili uđe u obećanu zemlju (stih 6). Moguće je prihvatiti odmor na jednom nivou, a ne prihvatiti ga na drugom.

Mnogi prihvataju Božji odmor u smislu svoje nade u večni život i veruju u Hristovo dovršeno delo u njihovu korist. Ali u isto vreme moguće je i dalje voditi borbu da bi se živelo hrišćanskim životom. Počinjete da osećate da će vas, iako je prva rata plaćena, mesečne rate uništiti. I počinjete da mislite da je taj dar spasenja prilično skup.

Pozivam vas danas da uđete u Božji odmor, da prestanete da svojim sopstvenim delima pokušavanja da budete poslušni i da pobeđujete. Ako nastavimo da tražimo lično prijateljstvo sa Bogom, On će nas povesti u odmor koji je simbolisan subotnjim odmorom.

Kako poslušati

Pokušaću ovo da izrazim najjednostavnijim mogućim rečima. Ako uspostavite zajednicu sa Gospodom Isusom Hristom i održavate je od sada pa sve dok On ponovo ne dođe, On će učiniti ostalo. To je najjednostavniji odgovor na pitanje kako poslušati. Filibljanima 1,6 kaže: »Uzdajući se u ovo isto da će onaj koji je počeo dobro delo u vama dovršiti ga tja do dana Isusa Hrista.« Oproštenje je dar, spasenje je dar i poslušnost je dar, a sve to prima se putem trajnog druženja i zajednice sa Darodavcem.

Pravu poslušnost može da razume i iskusi jedino predani hrišćanin. To nije neka dodatna samopomoć, promena ponašanja ili pozitivno razmišljanje koje nudi spoljašnju promenu onima koji imaju dovoljno jaku volju da u tome uspeju. Poslušnost samo verom dolazi iz srca i može se darovati jedino onome ko iz dana u dan održava vezu sa Isusom Hristom.

Možete izabrati da održavate ovu zajednicu sa Bogom iz dana u dan i poslušnost poznavanja Isusa će biti poslušnost koja dolazi jedino verom. To je radosna vest koja govori o tome šta Bog želi da učini u nama i kroz nas da bi proslavio svoje ime pred svetom i pred svemirom.

*Hrišćanski rast. Od hrišćanskog novorođenja
do zrelosti. Kako se to zbiva?*

*Velika podela: oni koji poznaju Boga i oni koji
Ga ne poznaju.*

PETI KORAK

Tek što smo se venčali pa je bilo prirodno što sam goreo od želje da u svemu ugodim svojoj ženi. Ulagao sam dosta napora i vremena pokušavajući da sve uradim kako treba da bih joj ugodio. Čak sam se trudio da obavljam i kućne poslove. Ali sam za čišćenje poda upotrebio pogrešno sredstvo i zato potrošio dosta vremena da ga obrišem. Pokušao sam da perem sudove, ali sam polomio neke od lepih tanjira koje smo dobili kao svadbeni poklon. Čak sam probao i da peglam, ali sam progoreo njenu omiljenu haljinu. Dok sam spremao doručak, uključio sam toster na tako dugo pečenje da ne samo što je hleb pocrneo, nego su pregoreli i neki delovi tostera. Svoje vreme predviđeno za doručak završio sam stružući ugljenisane delove u sudoperu. Pokušao sam da prišijem neku dugmad, ali sam ušio prednji deo njene haljine za zadnji.

Ona je i dalje želela da razgovara sa mnom. I dalje je želela da provodi vreme družeći se sa mnom. Ali, imao sam toliko toga da uradim. Strugao sam tostovan hleb, popravljao toster i brisao sredstvo sa poda! Zato nisam imao vremena da se upuštam u razgovor sa njom i da se družim s njom.

Nadam se da shvatate da je ovo sve bilo upoređenje! Moguće je biti toliko preokupiran pokušajima da se učini nešto da bi se nekom ugodilo i pri tome zaboraviti šta bi tome nekome najviše prijalo. Možda bi više voleo da sedimo i razgovaramo sa njim. Svi naši napori da nekome ugodimo će doživeti slom ako pokušavamo da uradimo nešto za šta nismo sposobni.

Pa ipak, kako često u svom odnosu sa Isusom Hristom postupamo isto kao Galati kojima je apostol Pavle pisao: »Tako li ste nerazumni? Počevši Duhom, sad telom svršujete?« (Galatima 3,3) Kako je lako ponovo se vratiti na legalistički pristup hrišćanstvu i otkriti u praksi, ako ne i u teoriji, da je druženje sa Hristom ponovo zauzelo zadnje sedište dok mi radimo i borimo se da učinimo ono što je pravo, ponovo pokušavajući da spasemo sami sebe.

Pavle je stalno morao da podseća prve hrišćane da će delo koje je Bog otpočeo u njihovom životu On dovesti do kraja. (Filibljanima 1,6) Govorio im je: »Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda onako živite u njemu.« (Kološanima 2,6) »A pravednik **živeće** od vere; ako li odstupi neće biti po volji moje duše. A mi, braćo, nismo od onih koji odstupaju na pogibao, nego od onih koji veruju da spasu duše.« (Jevrejima 10,38. 39) »Gledajući na načelnika vere i svršitelja Isusa.« (12,2)

Nikada nije dovoljno samo otpočeti svoju zajednicu sa Hristom. Nije dovoljno jednom prihvatiti Njegovu opraštajuću milost. Bez trajnog zajedništva s Njime početno prihvatanje Hrista neće nikada biti dovoljno za spasenje. Za brak nije samo dovoljno reći »Da«. Važno je venčati se, ali ostati u braku je isto tako važno. Razmotrimo nekoliko primera načela trajnog odnosa kojeg je izneo sam Isus: »Nijedan nije pripravan za carstvo Božje koji metne ruku svoju na plug pa se obzire natrag.« (Luka 9,62) »I što će se bezakonje umnožiti, ohladneće ljubav mnogih. Ali koji

pretrpi do kraja blago njemu.« (Matej 24,12.13) »Ako vi ostanete na mojoj besedi, zaista ćete biti učenici moji.« (Jovan 8,31)

Pogledajmo petnaesto poglavlje Jovanovog Jevanđelja u kome se nalazi najpotpunija Isusova rasprava o potrebi za trajnom zajednicom s Njime, o provođenju vremena s Njime u vinogradu.

Biti na čokotu

Isus kaže: »Ja sam pravi čokot, i otac je moj vinogradar: svaku lozu na meni koja ne rađa odseći će je; i svaku koja rađa rod očistiće je da više roda rodi. Vi ste već očišćeni rečju koju vam govorih. Budite u meni i ja ću u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na čokotu, tako i vi ako u meni ne budete. Ja sam čokot a vi loze: i koji bude u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod; jer bez mene ne možete činiti ništa.« (stihovi 1-5)

U ovom poređenju imamo najpre čokot, koji predstavlja Isusa. On kaže: »Ja sam **pravi** čokot.« U starozavetnim slikama i poređenjima Izrailj je trebalo da bude čokot; ali, ispostavilo se da su bili nerodna vinjaga, pa se tako javlja nova primena, novo tumačenje čokota, prema Isusovim rečima u ovom poglavlju. Trebalo je da Izrailj bude Božji narod, ali jedan od njihovih problema je bio u tome što su se osećali sigurnim zbog svoje povezanosti sa Izrailjskom nacijom. Savremeno upoređenje bi značilo da oni koji čokotom smatraju Crkvu misle da sve dok njihova imena stoje upisana u crkvene knjige mogu biti sigurni u večni život. Ali Isus je rekao: »Ja sam pravi čokot.« On ovde govori o odnosu, povezanosti i zajednici s Njime, a ne samo o pripadanju nekoj crkvenoj organizaciji.

Ove reči u Jovan 15. Isus je izgovorio neposredno posle zbivanja u gornjoj sobi. Isus i njegovi učenici bili su na putu prema Getsimanskom vrtu. Dok su tako išli, prolazili su pored nekog vinograda. Isus je pokazao na vinovu lozu koja se mogla videti na mesečini i iskoristio je da pouči svoje učenike ovim upoređenjem.

Jeste li ikada izbliza posmatrali čokot u vinogradu? Da li je on po vašem mišljenju lep? Ne mislim u toku leta, kada su sve loze olistale. Mislim u toku zime, kad možete da vidite samo čokot. Ružan je! Izgleda kao koren izvađen iz suve zemlje, zar ne? Smeđe je boje, čvornovat i izuvijan, a izgleda kao da neće nikada ponovo oživeti. Može da nas podseti na Onoga za koga je bilo rečeno: »Izniče ... kao koren iz suhe zemlje.« (Isaija 53,2) Isusova lepota bila je više unutrašnja nego spoljašnja. Drugi stih takođe kaže da »ga videsmo, i ne beše ništa na očima, čega radi bismo ga poželeli« Njegova lepota je proizilazila iznutra, iz Njegove povezanosti sa Njegovim Ocem, vinogradarom iz priče.

Očigledno da smo mi u priči loze, a zapanjujuće je otkriti da loze često izgledaju lepše od čokota sa svojim zelenim lišćem u proleće i leto, i svojim živim bojama u jesen. Ono što se iz čokota uliva u loze donosi im lepotu, kojoj očigledno sam Isus želi da doprinese kod svojih sledbenika, dok On stoji u pozadini.

Dve vrste loza

Zapazimo da postoje dve vrste loza u ovom upoređenju. Dve vrste loza koje su »na čokotu«. Stih 2: »Svaku lozu na meni koja ne rađa roda odseći će je.« Da li ovo znači da je moguće da postoji loza **na Njemu** koja ne donosi rod? Tako piše. Ne piše: svaku lozu koja se gradi pravom lozom ili svaku lozu koja je povezana sa crkvom; piše: »Svaku lozu na meni...«

Dakle, moguće je održavati zajednicu s Njime i ne donositi rod, bar izvesno vreme. Možda je Juda bio primer toga. Očigledno je da nije donosio rod i da je bio odsečen. Očigledno je da se

Juda nije nikada potpuno predao Hristu, ali je imao prednost, zajedno sa ostalom jedanaesticom, da isteruje đavole, da isceljuje bolesne i da podiže mrtve Hristovom silom. Moguće je da neko postane hrišćanin, da bude iskreno obraćen, da bude na Čokotu, u Hristu, ali da ne ostane u tom odnosu sa Hristom, da ne donosi rod i da bude odsečen. Ključna reč je **biti** u Njemu. Nije dovoljno pridružiti se Hristu u početku; moramo biti u Njemu da bismo donosili rod. Ova priča takođe govori o pitanju »jednom spasen, zauvek spasen«. Ona pokazuje da je moguće biti loza, ali biti odsečen.

Pridružiti se Čokotu, Isusu Hristu, je početak, ali to je samo početak. Isto je tako važno biti u Njemu. Šta to znači biti? Ako proučite u Pismu značenje reči **biti**, otkrićete njeno jednostavno značenje »ostati«. Kad se Isus približio Emausu sa dvojicom učenika na dan vaskrsenja, bio je pozvan da bude sa njima — da ostane kod njih. U događaju sa Zakhejem Isus je rekao: »Danas mi valja biti u tvojoj kući.« »Moram danas biti u tvojoj kući.«

Ostajanje na Čokotu ne zbiva se automatski. Zajednica sa Čokotom, zajednica sa Hristom, mora da se održava. Ovo upoređenje pruža veliki uvid u razumevanje pitanja božanske sile i ljudskog napora u hrišćanskom životu. To je bio Isusov zaključak o tome kako iskoristiti nečiju volju i snagu volje u trajnom hrišćanskom iskustvu. Mi treba da budemo u Njemu i On u nama. Nijedna loza neće roditi rod ako je samo povremeno povezana sa Čokotom. Povezanost mora biti dosledna. Loza mora da bude na Čokotu.

Vinova loza rađa groždem zato što je vinova loza, a nikada u nameri da to postane. Zdrava loza će rađati zdrav rod, prirodno i spontano. Ako imate zdrav čokot i zdravu lozu povezanu sa čokotom, **imaćete** i rod.

Ako ne želite rod sa neke loze, možete je odvojiti od čokota i ne treba ništa drugo da uradite da biste sprečili donošenje roda. Rod je nešto najspontanije što se događa pravom čokotu i lozama. Ako želite grožđe, ne pokušavajte da napravite grožđe odvojeno od čokota! Neki su pokušali. Napravili su plastično grožđe, a neki plastični grozdovi spolja stvarno izgledaju prilično dobro. Ali ako ste ikada pokušali da zagrizete neko od tih zrna, mora da vas je veoma razočaralo.

Šta predstavlja grožđe?

Šta predstavlja grožđe? Filibljanima 1,11: »Napunjeni plodova pravde kroz Isusa Hrista, na slavu i hvalu Božju.« Zapazimo pre svega da su plodovi, plodovi pravde; drugo, da su doneseni kroz Isusa Hrista; i treće, oni su na slavu i hvalu Božju. I naravno, Galatima 5,22.23. govori o rodovima Duha: ljubavi, radosti, miru, trpljenju itd.

Tako je, dakle, rod pravednost — a pravednost je spontana za lozu koja je povezana sa Pravim Čokotom. To znači da se hrišćanin nikada naporno ne trudi oko pravednosti. Od njega se nikada ne traži da to čini. Hristos nam ne kaže da radimo naporno da bismo rodili rod. On nas poziva da budemo u Njemu. Tako je promišljeni napor u hrišćanskom životu uvek i jedino usmeren na druženje sa Isusom, na to da se ostane na Čokotu. Nije nikad usmeren ka rađanju rodova pravednosti. Jer ako održavamo vezu sa Čokotom, rod će se sigurno pojaviti.

Hristos je kraj svih pokušaja da se rodi rod u odvojenosti od Čokota. Kada uvidimo u kakvom smo stanju, kada uvidimo potpuni promašaj svih svojih pokušaja da donesemo rodove odvojeni od Njega, tada možemo doći do priznanja, zajedno sa Pavlom, da dobro koje pokušavamo da učinimo ne nalazimo. (Rimljanima 7,18) I tek tada ćemo otkriti šta znači biti stvarno povezan sa Čokotom. Samo tada ćemo shvatiti svoju potrebu i prednost svoje povezanosti s Njime.

»Bez mene ne možete činiti ništa«

Neki se boje religije u kojoj ne treba činiti ništa. Međutim, reči u Jovanu 15,5. potekle su pravo sa Isusovih usana. Zapazimo ih sa malo drugačijim naglašavanjem prve rečenice: »Ja sam čokot a vi loze.« Ja sam čokot. Vi niste čokot. Vi ste loze. I »bez mene ne možete činiti ništa«. Zapazimo da, iako je ovo rečeno negativno, može da se kaže i pozitivno, kao u Filibljanima 4,13: »Sve mogu u Isusu Hristu.« Sa Njim možemo da ostvarimo sve.

Veličanstveno, kao što je veličanstveno spasenje na nebu, i sigurno kao što je sigurna naša uverenost u večni život stoji istina da Isus može da ispuni svoju nameru i živi svoj život u nama odmah, čim Mu se predamo. Tada ćemo roditi mnogi rod. Ima nade za veliku berbu, za prihod, za rezultate u Gospodnjem vinogradu. Sam Bog je željan da vidi rezultate, da vidi berbu. On je vinogradar, veliki vinogradar, a vinogradar se nada rodu. On ne očekuje da će rod biti nikakav.

Ne tako davno razgovarao sam sa jednim svojim susedom o dovršenom Hristovom delu na krstu i kako su naše spasenje i naš večni život osigurani zahvaljujući Isusovoj žrtvi, i on me upitao: »Kakva je onda svrha posvećenja? Šta se postiže življenjem hrišćanskog života?«

Koja je onda svrha roda? On je »na slavu i hvalu Božju«.

Matej 5,16. kaže: »Tako da se svetli vaše videlo pred ljudima, da vide vaša dobra dela, i slave oca vašega koji je na nebesima.« Dakle, koja je svrha roda? Rod treba da proslavi i oda čast Bogu i na taj način otkrije Njegovu ljubav drugima. Mi imamo, na osnovu Isusovog učenja, nadu da će doći berba, rod u Njegovom vinogradu na slavu Njemu.

Kako ostati u njemu

Kako možete ostati na Čokotu? Kako možete zadržati usku povezanost sa Isusom Hristom? Kad dođete do kraja svojih sopstvenih snaga, kad shvatite da ste nesposobni da donesete rod odvojeni od Njega, i kad uvidite da bez Njega ne možete činiti ništa, šta onda činite? Šta znači biti u Hristu, boraviti u Hristu i imati Hrista u sebi (»Hristos u vama« iz Kološanima 1,27)? Očigledno je da se ovi izrazi odnose na veoma blisku zajednicu. O tome je reč. Hristos ovde kaže: Ostanite u zajednici koja je otpočela kada ste Me prvi put prihvatili kao svoju jedinu nadu. Ostanite u bliskom druženju sa Mnom.

Molim vas, nemojte upasti u zamku o kojoj smo ranije govorili i misliti da je način ostajanja u zajednici sa nekim vaš trud da mu ugodite, da kupite njegovu ljubav svojim delima. Druženje stvara dela, a ne obrnuto. Dela nisu način da ostanemo u zajednici sa bilo kim.

Mi smo prvo prihvatili Isusa i povezali se sa Čokotom, ne svojim pokušajima da činimo dela koja bi nas učinila dostojnim, već prihvatanjem silnog dara Njegove milosti. Međutim to ne znači da sa prihvatanjem Njegove milosti nije povezan nikakav napor, jer većina grešnika shvata da je veoma teško odreći se sebe i doći Hristu. Ali to je drugačija vrsta truda od nastojanja da budemo pravedni da bi nas Bog prihvatio. Napor je potreban za svakodnevno priznanje da ne možemo činiti ništa, a napor je potreban i u dolaženju Hristu i prihvatanju Njegove milosti.

Da li vam je dolaženje Hristu svakoga dana bilo teško? Često je to tako. Moraćete da priznate da je Pavle upotrebio prave reči kad je to nazvao borbom, »dobrom borbom vere«. (1. Timotiju 6,12) Nije uvek lako sačuvati jedan deo dana isključivo za lično održavanje veze sa Bogom. Nije uvek prirodno ostati u vezi s Njime u toku celoga dana. Ponekad je za to potreban pravi napor.

U Jovanu 13 Isus nam kaže na šta treba da bude usmeren naš napor. On nikada ne traži od nas da radimo na tome da rodimo rod — već nam kaže da budemo u Njemu. I ako izaberemo da

budemo u Njemu, nemamo drugog izbora što se tiče roda. Rod će biti prirodna i spontana posledica ostajanja u Njemu.

Isusa na prvom mestu prihvatamo verom u Njega kao u svog ličnog Spasitelja. Tako se uspostavlja zajednica sa Čokotom. Ona se tako i nastavlja. Veoma je važno shvatiti da Isus ne stavlja na nas odgovornost za naša dela ili za naše donošenje rodova. Iako je istina da treba da donosimo rod, isto tako je istina da se to ostvaruje jedino verom u Njega. »Jer bez mene ne možete činiti ništa.« »Loza ne može roditi rod sama od sebe ako ne bude na čokotu.« Ali ako bude na Čokotu, doneće mnogo roda. Rod je prirodan rezultat ostajanja u Hristu.

Potrebno je vreme

Postoji još nešto u ovom Isusovom upoređenju sa vinogradom što ne želimo da propustimo. A to je da se rod ne donosi preko noći. Misao o čokotu, lozama i vinogradu pokazuje da postoji rast i napredak; zbiva se malo po malo, a ne odjednom. Nijedan vinograd nije u stanju da stalno omogućuje berbu. Za rod je potrebno vreme.

Možda vam nije baš mnogo poznato šta se sve radi u vinogradu, ali većina od nas verovatno je pokušala nekada nešto da presadi. Hajdemo u vrt, umesto u vinograd, da za trenutak uočimo ovo načelo rasta! Moja žena jednoga dana donela je kući jednu biljku sa pijace. Neko je vreme sasvim dobro napredovala u svojoj saksiji, a onda ju je prerasla. Bilo je potrebno, dakle, da je presadimo. Nasumce sam izabrao mesto, ne savetujući se sa ženom, i posadio biljku na određenom mestu.

Pošto sam je posadio na pogrešnom mestu, morao sam da je iskopam i ponovo presadim. Ali, meni se nije sviđalo da ona bude na tom mestu, pa sam je iskopao i ponovo presadio. Biljka se malo umorila! Tek što se njeno korenje ispreplelo i sjedinilo sa zemljom, kad, eto, ponovo ovog baštovana koji je ponovo iskopava. Nije bila baš mnogo vesela — primetio sam sledećeg dana kako joj je lišće klonulo.

Dok budete proučavali priču o vinogradu, moraćete da zaključite kako čak i kada loza samo ostane u vezi sa čokotom mora da postoji proces rasta. To veoma pobuđuje interesovanje zato što je većina od nas svesna da se i pored našeg izbora da ostanemo kod Hrista naša nezrelost često pokazuje i mi sa bolom shvatamo da posao još nije završen. Takođe kod čokota i loze zapažamo da to nije povezanost koje čas ima, čas nema, niti je to delimična zavisnost koja osposobljava lozu da donese rod. Božji plan nije da se delimično oslonimo na Njega, a delimično na sebe.

Sećamo se čoveka koji je nekada davno išao putem noseći na leđima breme. Naišao je drugi čovek sa konjem i kočijama. Konj je izgledao star i umoran, a kočije malene, pa kad je čovek sa bremenom na leđima bio pozvan da se popne, zadržao je breme na svojim leđima. Smatrao je da ne bi bilo pošteno tražiti od kočijaša i njegovog konja da voze i njega i njegovo breme!

Drugi čovek je ukrcavši se na brod na reci Misisipi pošao na četvorodnevno putovanje. Kupio je kartu i za nju dao sav svoj novac. Znao je da nema još i za hranu na brodu, pa je poneo nešto dvopeka i sira da se hrani na putu. U vreme svakog obroka, dok su ostali odlazili u trpezariju, on bi se sakrio iza dimnjaka i jeo svoj dvopek i sir. Posle dan ili dva njegov dvopek i sir počeli su da se kvare i on je zabrinut mislio da će uskoro umreti od gladi. Tada su ga otkrili u njegovom skrovištu i kazali mu: »Šta je sa tobom, čoveče? Kad si kupio svoju kartu, platio si i za sve svoje obroke. Hajde, dođi, i jedi sa nama!«

Mi prihvatamo Božju milost i kažemo: »To je divno. Pobrinuo se da me večno spase na nebu. A sada moram da nosim svoje sopstveno breme«. I tako menjamo breme greha za breme svetosti

dok se borimo da rodimo rod svojom sopstvenom snagom. Isus nas je pozvao na večeru svadbe jagnjetove da bismo se družili s Njime, a mi mislimo da treba da poneseemo svoju hranu. Mi prihvatamo Njegovo moćno Jevanđelje kao dar i ushićeni smo njime, ali ushićenja nestaje jer ne uviđamo da hodajući i družeći se s Njime treba da postupamo na isti način i istim sredstvima kao kada smo prvi put došli k Njemu — sve samo verom. Stalno želimo nešto da dodamo tome, pa tako dozvoljavanje Njemu da uzme naše breme, naše grehe i naše neuspehe postaje za nas bolan proces. Ne dozvoljavamo Mu da nam podari silu za poslušnost koja nam toliko nedostaje. Ne shvatamo da On želi da nam pruži pobeđu i nadvladavanje greha kao **darove**.

Isus je naš primer

Postoji još jedna pouka koju možemo da naučimo iz priče o vinogradu, a to je činjenica da nam je Isus primer u potrebi da ostanemo na Čokotu. Da li ste znali da je vinovoj lozi potrebna potpora? Loze ne mogu stajati same, već moraju da se podupru kolcem ili žicom. Isus je rekao da je On čokot i da Njegova potpora dolazi od Njegovog Oca koji je vinogradar. U toku svog života na Zemlji Isus je postao najveći primer kako se može ostati u Bogu i zavisiti od Drugoga putem ličnog druženja i održavanja zajednice. U Pismu nam se kaže da je On vrlo rano ustajao i odlazio sam u prirodu odvajajući vreme za održavanje veze sa svojim Ocem. Često je provodio čitave noći na molitvi.

Zamisao da se provede čitava noć na molitvi može nekome izgledati prilično strašna. Ali Isus to ne traži. Od Njegovih učenika se to nije zahtevalo. Međutim, pitajte se kada ste poslednji put proveli petnaest minuta ili pola sata odgovarajući na Isusov nežni poziv da budete sa Njim i lično se družite?

Vidim kako dva čoveka idu zajedno prema Emausu. (Luka 24) Neki Stranac im se pridružuje. Srca im gore dok im On usput govori. Već je kasno kad stižu do svoje kuće, pa kažu Strancu: »Ostani kod nas! Kasno je. Ostani u našoj kući!« Odgovorili su Isusu i pre nego što su shvatili ko je bio taj Stranac.

Prijatelju, već je kasno! Svi znaci nam govore da je veoma kasno. Napolju se i dalje smrkava. Uvek je bilo mračno, ali sada je još mračnije. Zar nećeš da se pridružiš ovoj dvojici učenika koji su odlučili da pozovu Isusa da ostane kod njih? Zar im se nećeš pridružiti i reći Mu: »Dođi i ostani u mojoj kući!«

Dolazak berbe

Ako stalno budemo u Hristu i ako naša zajednica sa Hristom bude trajna, ako Mu stalno budemo dozvoljavali da obavlja svoje delo u našem životu, ako stalno težimo za druženjem i održavanjem zajednice sa Njim, možemo sa radošću očekivati vreme berbe. Vreme berbe će doći u našem životu ako budemo bili u Njemu. Ako Njegovo delo traje u nama, rodovi Duha će se razvijati do zrelosti.

Družio sam se sa prijateljem koji je imao devojčicu od 3 ili 4 godine i mnogo putovao. Jednoga dana vratio se kući sa puta, i kad je ušao u kuću, njegova devojčica koja ga nije videla nekoliko dana, potrčala mu je u susret sa rečima: »Tata, pogledaj! Naučila sam da pišem.« U ruci je držala tablicu za pisanje po kojoj su bile zbrkane linije; pravi haos od škrabotina.

Kao i svaki dobar otac rekao je: »Svakako, naučila si da pišeš. Zar to nije divno? To je stvarno dobro!«

Toliko nije mario za njeno pisanje da su joj oči i usta ostali širom otvoreni kad je rekla: »Pa

šta tu piše, tata?»

Tada se on oznojio i ohladio. Nije znao šta da joj kaže. Oklevao je trenutak, dva, i tada mu je sinulo, a mora da mu je sinulo mudrošću odozgo. Seo je i rekao: »Evo, dušo, reći ću ti šta tu piše. Ovde piše da si ti mala devojčica koja zaista želi da nauči da piše. Piše da se ti stvarno trudiš da to naučiš. Isto tako piše da si ti mala devojčica koja raste i koja će jednog dana lepo pisati.«

A ona ga je pogledala i rekla: »Zar sve to piše tu, tata?»

»Da.«

I ja se, kao hrišćanin koji raste, borim i proizvodim svoju poslušnost, koja uopšte nije prava poslušnost. Više je nalik žvrljotinama i neveštima šarama. A onda iznosim tu svoju poslušnost pred Boga i kažem: »Pogledaj! Naučio sam kako da budem poslušan!«

I mom dobrom nebeskom Ocu ne preostaje ništa drugo do da mi sa ljubavlju kaže: »Da li znaš šta mi govore tvoji napori? Govore mi da si pravi hrišćanin, da ti je zaista stalo. Govore mi da rasteš i da ćeš jednoga dana znati ono pravo!«

I tako možemo očekivati vreme zrelosti, trenutak berbe u svom životu, a možemo isto tako očekivati i vreme berbe za čitav svet. Bog je u stanju da dovrši ono što je otpočeo u našem životu. Sve dok budemo bili sa Njim, nemamo čega da se bojimo.

Danas ima na milione ljudi koji veruju u drugi Hristov dolazak. Postojalo je vreme u prošlosti kada su oni koji su propovedali o drugom Hristovom dolasku bili optuživani za uznemiravanje javnosti svojim najavljuvanjem skore nesreće i nazivani prorocima propasti. A danas čak i naučnici i državnici, koji prate i razmišljaju o događajima u svetu, predskazuju neposrednu katastrofu. Čak i svetske vođe shvataju da se naš svet brzo približava svome kraju i da su nemoćni da ga spreče.

Pre dosta godina moj otac i stric držali su javna predavanja u jednom gradu. Moj stric upravo je počeo da propoveda jedne večeri, kad je neki čovek iznenada ustao iz prednjih redova. Okrenuo se i počeo da viče pred okupljenima: »Nemojte verovati ništa od onoga što vam govore braća Venden! Oni su samo par bukača koji najavljuju nesreću i došli su u grad da vas obmanu. Govore o kraju sveta, a to se neće nikada dogoditi. Sve ostaje isto kao što je uvek bilo i kao što će uvek biti.« Zatim se okrenuo prema mome stricu i rekao: »Ne možeš mi navesti ni jedan jedini dokaz da će se to dogoditi!«

A moj stric je rekao: »Da, mogu! Ti si poslednji dokaz kojeg vidim.«

Čovek je upitao: »Kako to misliš?»

Moj stric je otvorio Bibliju i pročitao tekst iz 2. Petrove poslanice 3,3-4: »I ovo znajte najpre da će u poslednje dane doći rugači koji će živeti po svojim željama, i govoriti: gde je obećanje dolaska njegova? Jer otkako oci pomreše sve stoji tako od početka stvorenja.«

I čovek se strovalio na svoju stolicu. Gospod je dao pravu reč u pravo vreme.

Bog ne otpočinja nešto da bi to zatim ostavio nedovršeno. Kada nešto otpočine, On od početka vidi kraj. Čak pošto je napustio grob u jutro vaskrsenja, Isus se zadržao da složi odeću u kojoj je bio sahranjen i uredno je ostavi; završio je sa njom; ona mu više nije bila potrebna. Koliko je onda sigurnije da će dovršiti veliki plan spasenja i obnovljenja. On je u stanju da učini mnogo više, a ne samo da nam nadoknadi to što smo rođeni na ovom grešnom svetu. Zar niste zahvalni što je u stanju da ostvari svoj plan spasenja, da ga izvede do kraja, što će biti tek početak večnosti? Ništa Ga ne može od toga odvratiti.

Drugi dolazak: dobra ili loša vest?

O čemu obično razmišljate dok čitate ili slušate o drugom Hristovom dolasku? Da li vam on izgleda kao dobra ili loša vest? Jeste li uzbuđeni? ili preplašeni? Presudno pitanje je: Da li ćete vi biti spremni? »O«, možda ćete reći, »suviše sam daleko od toga. Nikad neću uspeti. Nema nikakvih mogućnosti za mene.« Upitao sam jednog mladića šta bi prvo uradio kad bi se našao na nebu.

Odgovorio je: »Kad bih stigao na nebo, bio bih toliko iznenađen da ne bih znao šta da radim!«

Zbog toga bih želeo da vam navedem tekst koji uliva nadu svakome, jer govori o tome kako možemo biti spremni za Hristov dolazak. Efescima 2,13: »A sad u Hristu Isusu, vi koji ste negda bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom.« Da li osećate da ste još daleko? Posredstvom Isusove krvi, Njegovim pomirenjem i žrtvom na krstu, dovedeni ste blizu. I to je dobra vest, zar ne? Spasenje nije nešto što zarađujemo; to je nešto što primamo kao dar. I možemo ga primati iznova svakog dana.

Jeste li spaseni? Možete li sa sigurnošću znati da li ste sada spaseni? Da, međutim, zavisi i šta pod tim podrazumevate. Postoje tri grčke reči za **spasenje**. Jedna se odnosi na pitanje: »Jesam li prihvatio Isusovu smrt za celo čovečanstvo?« Druga: »Jesam li sada u spasonosnoj zajednici sa Isusom?« I treća: »Hoću li biti spasen u nekom vremenu u budućnosti?«

Dozvolite mi da vam postavim pitanje: Jeste li prihvatili Isusovu smrt za celo čovečanstvo? Onda ste spaseni u tom smislu. Jeste li sada u spasonosnoj zajednici sa Isusom Hristom? Da li održavate vezu s Njime? Da li ste danas razgovarali sa Njim? Da li ste nasamo proveli vreme sa Njim? Trebalo bi da ste u stanju da odgovorite na ova pitanja. I zatim ne treba da brinemo da li ćemo ili nećemo biti spaseni u neko buduće vreme. Ne možemo sa sigurnošću predskazati šta ćemo odlučiti u međuvremenu. Ali možemo znati da smo danas spaseni. I možemo danas da nastavimo da izabiramo Boga. To je velika stvar. Jeste li prihvatili Isusa i Njegovu krv danas, što će vas povesti bliže nebu? Danas možete načiniti taj izbor.

I ako i dalje budete tako izabirali, možete očekivati s radošću kraj greha, sve do vremena kada će Isus ponovo doći po svoj narod.

Poznavati Boga = večni život

Isus je izjavio u Jovan 17,3: »A ovo je život večni da poznaju tebe jedinoga istinitoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.« Celokupna osnova hrišćanskog života jeste poznavanje Boga. To je način na koji prihvatamo Njegovo spasenje, Njegovo oprostjenje, Njegovu silu. A poznavanje ili nepoznavanje Boga na kraju postaje veoma sudbonosno. Zapazimo kako se to zbiva.

Kad Isus bude ponovo došao, postojaće samo dve grupe ljudi. One se u Pismu uvek nazivaju različitim imenima — dobri i zli, pravedni i grešni, ovce i jarci, pravedni i nepravedni, pšenica i kukolj, mudri i ludi, vrući i hladni itd. Isusov ponovni dolazak pokazuje da postoje samo dve grupe.

U prvom poglavlju proučavali smo priču o svadbi zapisanu u Matej 25. Bilo je pet mudrih devojaka i pet ludih. I Isus nam je pružio uvid u činjenicu koja određuje i pravi razliku između ovih dveju grupa. Kad su lude devojke došle da traže prijem na svadbenu gozbu, začule su odgovor: »Ne poznajem vas!« U Matej 7 opisana je ista podela. Stihovi 22 i 23: »Mnogi će reći meni u onaj dan: Gospode! Gospode! nismo li u ime tvoje prorokovali, i tvojim imenom đavole izgonili, i tvojim imenom čudesa mnoga tvorili? I tada ću im ja kazati: nikad vas nisam znao; idite od mene koji činite bezakonje.«

Iz ovog teksta možemo videti da će postojati samo dve grupe ljudi na samom kraju — oni koji poznaju Boga i oni koji Ga ne poznaju. Neće postojati nijedna druga mogućnost opstanka.

Međutim, hajde da dodamo još jedan tekst koji se nalazi u Otkrivenju 3. Prva tri poglavlja knjige Otkrivenja govore o sedam crkava. Poglavlje 3, stih 13 i dalje, opisuje poslednju od ovih sedam crkava u istoriji Božje dece sve do pred sam Isusov dolazak. Poslednja crkva je poznata kao Laodikija. »Ko ima uho neka čuje šta govori Duh crkvama. I anđelu Laodikijske crkve napiši: tako govori Amin, svedok verni i istiniti, početak stvorenja Božjega.« Ko to govori? To je sam Isus.

I ne zaboravimo da je Otkrivenje Isusova knjiga. Jevanđelja pišu o Isusu, ali ona nisu Isusove knjige. Međutim, Otkrivenje je jedina knjiga koja počinje sa »Otkrivenje Isusa Hrista, koje ... posla po anđelu svomemu sluzi svomemu Jovanu.« Od svih biblijskih knjiga Otkrivenje je Isusova knjiga na jedinstven način. Zato za nju treba najviše da se zanimaju oni koji se zanimaju za Isusa.

Zatim sledi opis crkve poznate pod imenom Laodikija. Stih 15: »Znam tvoja dela da nisi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć!« Čekajte malo! Ovo je zapanjujuća misao. Da li bi Bog više voleo da ljudi budu hladni nego mlaki? Tako piše. Stih 16: »Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih.« Drugim rečima Bogu je muka od mlakih ljudi! »Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go.« (stih 17) Eto, to je opis Laodikije, mlake crkve.

Šta znači mlak?

Ako je Laodikija poznata po tome što je mlaka, šta mislite koji procenat ljudi treba da bude mlak? Većina treba da bude mlaka, ako je cela Crkva poznata po tome što je mlaka, je li tako? To je logično. Kada kažemo da je neka zemlja demokratska, šta pod time podrazumevamo? Pod tim podrazumevamo da većina ljudi u toj zemlji veruje u demokratski oblik vladavine. Tako bar 51% ljudi u Laodikiji treba da bude mlak. I to je prilično teška izjava, zar ne? To znači da će Crkva sve do vremena neposredno pred Isusov dolazak imati dosta mlakih ljudi u svojoj sredini.

Ako je većina ljudi u Crkvi mlaka, mogli biste očekivati da imate i neke mlake učitelje, zar ne? Mogli biste da očekujete i neke mlake pastore, vođe i administratore. Hoću da kažem, mlaki su skloni da u crkvene službe uvode neke od svojih, zar ne? Mlakost će prožimati sve, jer je većina ljudi u Laodikijskoj crkvi mlaka.

To nas dovodi do drugog pitanja. Šta **znači** mlak? Šta nekoga čini mlakim? Ponekad koristim jedno staro upoređenje koje ima veze sa sudoperom u kuhinji — mala lekcija iz domaćinstva. Na sudoperi postoji samo jedna slavina sa zavrtnjem na levoj strani za toplu vodu i zavrtnjem na desnoj za hladnu. Ako hoćete mlaku vodu, šta treba da radite? Okrenete jednako hladnu i toplu i dobijete mlaku vodu.

Ovo upoređenje možda neće pomoći potpuno, jer bi bilo smešno misliti da je Laodikejac onaj koji je hladan s desne strane, a topao s leve. Međutim, pomaže nam da shvatimo da je mlakost neka vrsta mešavine toplog i hladnog.

Ako dozvolimo da Pismo samo sebe tumači, otkrićemo šta je to što nekoga čini mlakim. Pročitajte za sebe trinaesto poglavlje Matejevog Jevanđelja, gde je Isus veoma jasno kazao da je problem ljudi u dane dok je On bio na Zemlji bio taj što su spolja bili topli, a iznutra hladni. To je ono što nekoga čini mlakim. Isus je rekao: »Vi ljudi ste kao okrečeni grobovi koje i sami krećite svakog proleća. Spolja lepo izgledate, ali iznutra ste puni mrtvačkih kostiju.« Drugim rečima, oni su bili iskvareni iznutra. To je bio prilično oštar rečnik, zar ne? Isus je otišao toliko daleko da ih je u Matej 23. nazvao: »Zmije, porodi aspidini!« (stih 33) Pa ipak, dok je ovo izgovarao, govorio im

je sa suzama u glasu.

U istom poglavlju rekao je: »Licemeri, što čistite spolja čašu i zdelu a iznutra su pune grabeža i nepravde... očisti najpre iznutra čašu i zdelu da budu i spolja čiste.« Ako je unutrašnjost u redu i spoljašnjost će obično isto tako biti u redu. Moguće je, međutim, da spoljašnjost dobro izgleda, a da unutrašnjost ipak bude iskvarena. Čovek može spolja izgledati dobro, činiti ispravne poteze, ponašati se kako treba i biti naprosto ispravna i moralna osoba. Moralnost pre svega ima veze sa spoljašnjom usklađenošću sa zakonima, pravilima i odredbama. Moralna osoba poštuje običaje svoga društva spolja, ali iznutra može biti sasvim suprotno. Tako je mlaka osoba ona koja čini sve kako treba, ali iz pogrešnih razloga.

Većina ljudi u Crkvi su ljudi koji će sve do pred Isusov dolazak paziti na spoljašnjost. Oni pokušavaju da čine ono što je spolja ispravno, pokušavajući da delima pokažu pravednost. Oni ne poznaju Boga, pa ipak pokušavaju da žive kao Njegova deca. Žalosna je činjenica da Laodikija uopšte ne zna u kakvom se stanju nalazi. Ona ne zna. Ona je »nesrećna, nevoljna, siromašna i slepa i gola«, a to ne zna.

Ali, čekajte trenutak! Kada Isus zaista ponovo dođe, koliko će grupa ljudi tada biti? Već smo zapazili da će biti samo dve grupe ljudi kada Isus bude ponovo došao. Ko su te dve grupe? To su topli i hladni. Kada Isus bude ponovo došao, noseći svoju platu sa sobom, postojaće samo dve grupe ljudi. Neće biti mlake plate za mlake. Neće biti mlakog ognjenog jezera za mlake. Nema mlakog neba za mlake.

Tako, ako postoje samo dve grupe ljudi kada se Isus bude vratio, sledeće bi pitanje bilo: Šta će se dogoditi sa velikom grupom mlakih ljudi? Oni nestaju. Kuda su to oni svrstani? Oni će postati ili topli ili hladni. To znači da od vremena Laodikije, poslednje od sedam crkava iz Otkrivenja, do vremena kada će Isus doći, postoji period kada će ljudi krenuti na jednu ili na drugu stranu. Zbiva se velika podela među njima i više niko ne ostaje mlak.

Znak Hristovog dolaska

Razlog što sam zainteresovan za ovaj predmet je taj što verujem da se ova velika podela zbiva već nekoliko godina i svakoga dana postaje sve izraženija. Verujem da je to najveći pojedinačni znak da je Isusov dolazak neposredno pred nama, dokaz što će neposredno pred Isusov dolazak ljudi biti svrstani u dve grupe, samo dve grupe, tople i hladne.

Imajući to na umu, pročitajmo Otkrivenje 3,18.19. Ovde je dat savet ljudima koji su u Laodikiji i koji su mlaki. »Svetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očinjom pomaži oči svoje da vidiš. Ja koje god ljubim one i karam i poučavam; postaraj se dakle, i pokaj se.«

Podelimo ovu poruku mlakima na dva dela, da bismo je bolje razumeli. Prvi deo su stihovi 15-17. To je **ukor** Laodikiji. Znam tvoja dela i da nisi ni studen ni vruć. Voleo bih da si ili studen ili vruć. Ali ti kažeš da si bogat, da si se obogatilo i da ti ništa nije potrebno, a ne znaš da si nesrećan i nevoljan i siromah i slep i go. To je ukor Laodikiji.

Postoji nešto veličanstveno u vezi sa Božjim strpljenjem prema Njegovoj crkvi. Prijatno je znati da čak i Laodikija, mlaka zajednica, može biti Njegova crkva. Mora da je Bog veoma strpljiv. On nikada ne ukorava ljude ne pružajući im pomoć. Tako je drugi deo poruke ovim Laodikejcima **savet**. »Svetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bele haljine, da se obučeš...; i masti očinjom pomaži oči svoje da vidiš.« Tako je drugi deo, stih 18, savet Laodikejcima. Prvi deo je ukor, a drugi deo je savet. Odvojicemo trenutak da vidimo šta sve sadrži

ovaj savet. Oni koji su proučavali simbole iz Otkrivenja kažu nam da zlato predstavlja veru i ljubav. A bela haljina — šta je to? To je Hristova pravednost. A mast očinja označava duhovnu razboritost, pronicljivost — koja dolazi od Svetoga Duha. Tako savet Laodikejcima, mlakim ljudima, kaže da im je potrebna Hristova pravednost kroz veru, koja donosi ljubav i koja se ostvaruje kroz Svetoga Duha. Savet Laodikejcima je njihova potreba za Hristovom pravednošću kroz veru, a vera dolazi jedino kroz svakodnevnu, ličnu zajednicu sa Isusom.

Rezultati saveta

Šta će proizvesti ovaj savet Vernog Svedoka? On će navesti treću grupu, mlaku grupu, da nestane, da postane ili vruća ili hladna.

Sada je lako videti da bi ukor mogao da izazove neku podelu. Čovek može da ustane i uputi neposredan ukor, da više glasno i ne šteti, da ljude oštro izgrdi zbog njihovih greha i podeli crkve na pola. Ali, jedno je sigurno — **oživljavanje** se nikad ne događa na osnovu spoljašnjih pojedinosti. Nikada! Spoljašnja promena može da se nazove preobražajem, ali preobražaj nije ni od kakve koristi ukoliko mu ne prethodi oživljavanje. Oživljavanje je ono što donosi pravi preobražaj, jer je oživljavanje povezano sa srcem i unutrašnjim duhovnim životom.

Tako ovde treba veoma pažljivo podvući da svakom prilikom kad imamo **pravo duhovno oživljavanje**, ono će biti zasnovano na Hristovoj pravednosti, veri, ljubavi i Svetome Duhu i ličnoj zajednici sa Isusom.

Otkrivenje 3 pokazuje da je ova poruka veliki razlog podele: ona čini da se ljudi svrstaju ili u jednu ili u drugu grupu — među vruće ili hladne. Šta je to u poruci o Hristovoj pravednosti kroz veru i u potrebi za zajednicom sa Hristom što čini da ljudi krenu na jednu ili na drugu stranu?

Postoji samo jedan odgovor. Laodikejci, mlaki ljudi, navikli su da svoju sigurnost nalaze u nečem drugom, a ne u Hristovoj pravednosti, veri, ljubavi i Svetome Duhu. Oni nalaze svoju sigurnost u spoljašnjim delima koja čine. Jaki ljudi mogu naći sigurnost u onome što spolja mogu da pokažu, jer jaki ljudi mogu, spolja gledano, da žive dobrim moralnim životom. Oni kažu: »Nemojte mi dosađivati Hristovom pravednošću kroz veru i mojom potrebom za ličnom zajednicom sa Bogom da bih primio Njegovu veru i ljubav! Ja živim dobrim moralnim životom. Bože, Ti se brini da se Tvoje planete ne sudare i pomozu pijanicama u blatu, prostitutkama i lopovima. A ja? Ja se sam sasvim dobro snalazim, hvala na pitanju.«

To je problem Laodikejca, mlake osobe. To je bio problem onih koji su pazili samo na svoju spoljašnjost u Isusove dane. Kada je Isus došao i počeo da govori o Bogu, veri, ljubavi i predanju, to je bila pretnja njihovoj sigurnosti. To je zatreslo i poljuljalo tlo na kome su stajali. Osoba koja smatra da će jednoga dana obezbediti nebo zato što živi dobrim životom, ne može da ostane ista kad čuje da se Hristova pravednost ističe kao naša jedina nada. Ili će radosno dočekati ovu vest kao dobru poruku i stupiti verom u zajednicu sa Hristom, prihvatajući svakodnevno Njegovu pravednost i ljubav, ili će sve to odbaciti i reći: »Ne, hvala, nisam zainteresovan!« To je tajna koju je teško objasniti.

Kuda god da je Isus išao, ljudi nisu ostajali isti. Gde god se Isus uzdiže, tu je ili oživljavanje ili pobuna. Kuda god je apostol Pavle išao, rešen da ne zna za ništa drugo osim za Isusa i to raspetog, ljudi su se svrstavali ili na jednu ili na drugu stranu. Ili su ga s dobrodošlicom pozdravljali u svojim sinagogama, ili su ga isterivali iz grada. Nije moguće sedeti na dve stolice u Isusovom prisustvu.

Eto, to je ono što navodi veliku srednju grupu da nestane neposredno pre nego što se Isus

vрати na Zemlju! U vreme Njegovog dolaska postojaće samo dve grupe. Ovo isticanje Hristove pravednosti jedino kroz veru stalno raste i ništa je ne može zaustaviti. To je poslednja poruka neposredno pre nego što se Isus vrati i ona izaziva poslednje događaje neposredno pre nego što On ponovo dođe. Možemo da se radujemo kada vidimo da se ovo zbiva, jer nam to govori da je Isusov dolazak veoma, veoma blizu.

Velika podela

Ova velika podela se zbiva upravo sada. Ona se zbiva u svakoj crkvi, zbiva se u svetu uopšteno. Isus je rekao: »Nisam došao da donesem na Zemlju mir nego mač.« (Matej 10,34) On govori o rođacima koji će na kraju ustati jedni protiv drugih. I to se isto tako vidi danas. Godinama su dvoje mogli da žive zajedno kao muž i žena pod istim krovom i da se veoma lepo slažu, zato što su oboje bili mlaki. Ali, pošto mlaki ljudi nestaju neposredno pred Isusov dolazak, jedni postaju vrući, a drugi hladni. A šta se tada zbiva u domu? Dolazi do neslaganja, zar ne?

Da li ste znali da je stopa razvoda brakova u razvijenim zapadnim zemljama negde oko 53% od broja sklopljenih brakova? Da li ste znali da je u tim zemljama i stopa razvoda među vernicima Crkve u osnovi ista? Nije nekada tako bilo, uopšte nije! Tako imamo sve vrste posledica dok svrstavanje na jednu ili drugu stranu prolazi kroz samo središte porodica, kroz sam centar crkava. Ljudi idu na jednu ili na drugu stranu i to se zbiva veoma brzo.

Usudujem se da kažem da svako od nas danas zna kojim putem se upravo sada kreće. Kako to možemo znati? Kao što smo zapazili, to se određuje na osnovu poznavanja ili nepoznavanja Boga. Mogli bismo to svesti na samo jedno pitanje: Da li poznaješ Isusa kao svog ličnog prijatelja? Provodiš li nasamo svoje vreme sa Njim, nastavljajući da prihvataš Njegovu spasonosnu milost? To je sudbonosno pitanje.

Možda prolaziš kroz stvarne, očajničke borbe, ali ako poznaješ Isusa na osnovu svakodnevnog druženja, naći ćeš se na pobjedničkoj strani. Iako se može dogoditi da mi ponekad izgubimo bitku, naš Bog je već dobio rat. Ako ste pročitali kraj Biblije, znate da ćemo sigurno pobediti!

Jovan 17,3 - saopštava nam to jasno: »A ovo je život večni da poznaju tebe jedinoga istinitoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.« Poznavanjem Isusa primamo spasenje i nastavljamo do kraja koji je tek početak!